СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 7 ЖОВТНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 40 VOL. CXII FRIDAY, OCTOBER 7, 2005 No. 40

Україна - у перехресних поглядах політиків

Петро Войцеховський

ВАШІНҐТОН. – 27 та 28 вересня в американській столиці відбулася 6-та щорічна конференція „Україна на шляху до зрілої національної державности". Вона продовжила традицію, започатковану у квітні 2000 року – тобто в часи, які сьогодні вже сприймаються як політичне минуле. Власне, сам маштаб змін, які відбулися з тих часів в українському суспільстві та в міжнародному визнанні України, є певним свідченням важливости цих щорічних зустрічей урядовців, експертів та громадських провідників України та Сполучених Штатів.

З позицій сьогодення добре видно, наскільки вдалим був вибір як змістовної концепції, так і формату конференції. Вона стала форумом для зустрічі та спілкування представників урядів України та США, разом з провідними науковцями, а також діячами неурядових організацій – всіх, хто прагнув розвивати активніші взаємини між двома країнами. Великих організаційних зусиль доклав для започаткування та продовження цієї серії зустрічей Український Конґресовий Комітет Америки разом з групою інших українсько-американських організацій. Спонзорами її стали також і Український Конґресовий Кокус, і посольства обох країн, і Бібліотека Конґресу США, і такі видатні неурядові організації, як „Дім Свободи" (Freedom House), Міжнародний фонд „Відродження" та чимало інших.

Щороку в цих зібраннях брали участь провідні американські знавці України та фахівці з міжнародних стосунків, імена яких відомі всім – Збігнєв Бжезінський, Пол Волфовіц, Пола Добрянська, Андерс Аслунд... З українського боку на першу конференцію прибули деякі з найяскравіших працівників „команди Ющенка", який тоді щойно став прем'єр-міністром України: Борис Тарасюк, Олег Рибачук, Ігор Осташ... Для патріотів та симпатиків України весна 2000 року була часом тривог та сподівань. Занепокоєння викликали економічний спад, корупція, невизначеність політичного курсу, поступовий відхід від норм демократії, суспільна апатія та бездуховність. Але надії викликала поява проґресивного, патріотично налаштованого прем'єра та перші позитивні зрушення, досягнуті його урядом.

Згадуючи той час, голова організаційного комітету конференції Михайло Савків підкреслив: „Шість років тому американський уряд не мав налагоджених зв'язків з важливими колами українського суспільства. А започаткована конференція як раз і створила можливість для суспільного діялогу, якого тоді бракувало".

Щороку кожна наступна конференція ставала актуальним відгуком на нові феномени української політики та міжнародних стосунків України: обговорювались і наслідки протестної кампанії „Україна без Кучми", і ситуація після зформування парляментської опозиції на чолі з „Нашою Україною", і перспективи евроатлантичних стосунків України в світлі прикрих міжнародних скандалів, і просування України до норм ринкової економіки та демократії...

Цьогорічна конференція була першою після перемоги Помаранчевої революції. Однак, її загальний настрій не був надто святковим, організатори цього разу зустрілися з непередбаченими складнощами: внаслідок раптової відставки уряду Юлії Тимошенко і пов'язаних з цим посадових ротацій деякі з українських урядовців в останню хвилину були змушені скасувати свій приїзд. Серед них був, наприклад, Олег Рибачук, який мав приїхати як віце-прем'єр-міністер, але щойно отримав призначення очолити Секретаріят Президента України.

За словами Михайла Савківа, оргкомітету довелося понервувати; але, незважаючи на це, рівень представництва цього року в чомусь навіть перевершив попередні роки. Після Помаранчевої революції, пояснив він, суттєво зріс міжнародний інтерес до України. Тому західню спільноту цього разу преставляли не лише урядовці та фахівці зі Сполучених Штатів, а й з деяких інших країн, зокрема Польщі та Латвії. Були тут також і посол Грузії, і депутат російського парляменту. А українська делеґація мала найбільшу за всі роки чисельність депутатів Верховної Ради – тепер, каже Савків, вони почуваються вільніше і чимало з них прагнуло скористатися цією нагодою „засвітитися" у пресі, зважаючи на близькі вже вибори...

Цього разу „депутатський корпус" з України був не лише численнішим, а й ширшим за політичним спектром: тут були представники всіх основних політичних сил у парляменті, від провладної „Нашої України" та її союзників (соціялістів, БЮТ, партії

(Закінчення на стор. 3)

Мирослав Попович: „Україна варта того, щоб її любити"

Олександер Бураковський

Щоб взяти для „Свободи" це інтерв'ю, ми зустрілися з Мирославом Поповичем під час круглого стола „Україна на шляху до зрілої національної державности", котрий відбувся 26-27 вересня в Вашінгтоні. А познайомився я з відомим українським філософом ще в 1989 році, коли ми, рухівці, готувалися до нашого першого всеукраїнського з'їзду. У ті часи Мирослав Володимирович був одним з „батьків-засновників" Народного Руху України, великою мірою – совістю тієї революції, яку означав тоді Рух. Сьогодні вже інші події називаються „революцією", однак, саме в 1989-91 роках йшлося про революційну зміну не просто влади, а ідеології, про зміну соціяльно-політичного устрою держави, про постання віками вимріюваної незалежности України. І ті, хто відкрито став під прапори Руху (а таких по всій Україні до кінця 1990 року налічувалося вже декілька мільйонів), й були, без перебільшення, державотворцями, які поклали перші камені у фундамент незалежної Української держави. Про ті часи, їхню історичну і філософську оцінку з віддалі, слава Богу, вже 14-річної незалежности України, було б дуже цікаво поговорити з М. Поповичем – академіком, директором Інституту філософії НАНУ, але ми обрали інші теми, на сьогоднішній день актуальніші й гостріші. М. Попович – не тільки відомий у світі науковець, але й один з найбільш шанованих громадських діячів України, які ніколи не відмовчуються, коли іншому погано, не живуть за принципом „моя хата скраю". Саме завдяки таким діячам, як М. Попович, 15 років тому НРУ об'єднав під свої прапори українців і неукраїнців, які проголосували на референдумі 1991 року за незалежну Україну. Саме завдяки таким особистостям сьогодні в Україні голос розуму, міжнаціональна толерантність не дають місця цинізмові в соціяльно-політичному житті України, невігластву в міжнаціональних стосунках, стереотипах мислення, незалежно від того, чи це українсько-польські стосунки чи українсько-російські, чи українсько-єврейські. І ті й інші бажають бути кращими! Отже, академік Мирослав Попович.

Орден почесного леґіону

– Моє перше питання, пане Мирославе, торкається вас особисто. Стало відомо, що президент Франції нагородив Вас найпочеснішою французькою відзнакою – Орденом Почесного Леґіону. За що саме вас нагороджено?

– Передусім хочу щиро привітати всіх читачів „Свободи". Мені дуже приємно, що через мене сьогодні читачі вашої газети будуть спілкуватися з батьківщиною. Це один із струмочків спілкування з рідним домом, і я хотів би, щоб жоден з них ніколи не пересихав.

Щодо нагородження Орденом Почесного Леґіону, то воно було для мене несподіванкою. Що ж стосується мотивації, то вона звучить так: за зміцнення інтелектуальних зв'язків між Францією й Україною. Я ще не читав того указу, мені тільки переказував посол. Крім того, я – президент асоціяції „Україна-Франція", яка досить активно працює. Також в інституті, в якому я працюю, є декілька точок співпраці з Францією: наші люди туди їздять, працюють, організовуємо переклади сучасних французьських філософів, багато іншого. Можна сказати, що це постійно діючий канал зв'язку між Україною й Европою. І тому мені дуже приємно, що, отримуючи Орден Почесного Леґіону, котрий є, згідно з французькою традицією, водночас і лицарським орденом, я стаю маґістром, шевальє. Мені приємно, що у такий спосіб допомагаю своїй батьківщині наблизитися до европейської культури.

– А скільки громадян України,і хто саме, дотепер вже отримували такий орден?

– Мені казали, що я – третій в історії. Першим, знаю, був Федір Вовк, український антрополог, який працював в институті у Пастера. Це було ще в XIX столітті. І ще, але я точно цього не знаю, отримав цю нагороду Анатолій Зленко, який був послом у Франції, а опісля - міністром закордонних справ України.

–Ви запрошені до Вашінґтону за круглий стіл. З якою доповіддю?

– Йшлося про національну українську ідентичність. Ця тема була спільною для всього круглого стола, хоча секції були різні: стосунки України з Прибалтикою, з Польщею, з СНД і т. п.. Я, наприклад, розповів про те, що за статистикою виявилося, що близько 20 відсотків населення по всій Україні, і 35-40 відсотків Сходу України вважають себе одночасно українцями і росіянами. Як це розуміти? До речі, саме ця частина громадян України не підтримувала Віктора Ющенка в

(Продовження на стор. 9)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Ю. Єхануров – у Москві

КИЇВ. –Перебуваючи 30 вересня зі своєю з першою закордонною візитою, у Москві прем'єр-міністер України Юрій Єхануров висловив упевненість, що майбутня візита президента Путіна до Києва буде новим поштовхом до розвитку двосторонніх стосунків. Під час переговорів у Москві обговорювано постачання і транзит газу й нафти та можливість збереження нинішніх цін на російські енергоносії. Втім, він не отримав твердих гарантій. Раніше Москва пропонувала різке підвищення цін на ґаз цієї зими. Під час зустрічей у Москві також порушувалися питання створення ЄЕП і ролю в цьому процесі України, а також вреґулювання у Керчинській протоці. Тим часом резиденти В. Ющенко і В. Путін провели телрфонічну розмову, в якій узгодили, що уряди обох країн мають насамперед зосередитися на питаннях, які безпосередньо стосуються громадян України та Росії. Зокрема йшлося про спрощення митних процедур на українсько-російському кордоні. Напередодні міністер закордонних справ України Борис Тарасюк сказав в інтерв'ю російській газеті, що, на його думку, візита нового прем'єра до Москви свідчить про потепління у двосторонніх взаєминах.

Знайшли вкрадене ядерне паливо

КИЇВ. – Генеральний директор ДСП „Чорнобильська АЕС" Ігор Грамоткін заявив 28 вересня про знайдені докази крадіжки ядерного палива на ЧАЕС 1995 року. „У льокальній зоні об'єкту „Укриття" знайшли поліетиленовий мішок, у якому було 13 трубок і 10-сантиметровий відрізок, дуже подібні до фраґментів ТВЕЛів із ядерним паливом", – завив І. Грамоткін.1995 року на ЧАЕС виявили крадіжку ядерного палива.Частину його знайшли, а решта викраденого перебувала в розшуку.

Економіка України – в жалюгідному стані

КИЇВ. – Новопризначений міністер економіки України Арсеній Яценюк заявив 28 вересня, що українська економіка перебуває в жалюгідному стані і потребує стабілізації. А. Яценюк наголосив, що про економічне зростання наразі не йдеться. Новий уряд, за його словами, працюватиме над тим, аби стримати економічний спад і стабілізувати ситуацію.Тим часом ексміністер економіки Сергій Терьохін заявив, що у наступні три місяці ВВП в Україні зросте в середньому до семи відсотків, однак, це, за його словами, не буде досягненням нового чи старого урядів, а станеться відповідно до ширших економічних процесів.

Міська рада Львова відіслала посадника у відставку

ЛЬВІВ. – Львівська міська рада припинила повноваження посадника міста Любомира Буняка. Відставка міського голови стала наслідком тривалого протистояння у міськраді з приводу господарських питань. У вересні це протистояння набрало критичних форм. 26 вересня депутати міської ради абсолютною більшістю голосів проголосували за відставку міського голови. За передчасне припинення його повноважень шляхом таємного голосування висловилось 70 міських обранців, проти проголосувало 9, а 5 утрималось. Того ж дня, під час сесії, за внесення у порядок денний питання про відсторонення міського голови Львова від виконання обов'язків проголосували 63 депутати. Однак міський голова Л. Буняк вважав, що вислідки були зфальсифіковані, вимагаючи провести голосування з цього питання в таємному режимі. Відтак таємне голосування показало: повноваження Л. Буняка припинено. Тепер же, після передчасного припинення повноважень міського голови, його обов'язки виконуватиме секретар міської ради Зеновій Сірик.

Архіви України захищатиме „Комітет захисту архівів"

ЛЬВІВ. – „Комітет захисту архівів України" створюють провідні науковці з Наукового товариства імені Т. Шевченка – з метою домогтися об'єктивного розслідування крадіжки з Центрального державного історичного архіву України у Львові, з'ясування причин і наслідків цих безпрецедентних утрат та зробити все можливе (зокрема, через міжнародні організації) для повернення втрачених документів. До президії Комітету входять видатні науковці та діячі України: М. Бевз, Я. Дашкевич, Я. Ісаєвич, Ігор та Ірина Калинці, М. Ільницький, Л. Крушельницька та ін. Науковці, громадські та культурні діячі України висловлюють занепокоєння з приводу збереження унікальних документальних пам'яток у ЦДІАУЛ, що підпорядковується Державному комітетові архівів України. Протягом останніх місяців ЗМІ повідомляли про факти зникнення з фондів архіву великої кількости документів (близько 500 справ). Сам факт крадіжки довгий час замовчувався дирекцією архіву, а згодом робилося все для того, щоб приховати справжні її маштаби та наслідки. Попри суспільний розголос, громадськість й досі не дізналася про причину викрадення документів, а в Інтерпол ще до сьогодні правоохоронні органи не подали переліку цих цінностей, що необхідно для запобігання їхнього продажу за кордоном.

Представники УГКЦ взяли участь у Конференції єпископів Польщі та в Раді єпископських конференцій Европи

ВРОЦЛАВ, Польща. – 22-24 вересня 2005 року відбулося 333-тє пленарне засідання Конференції Єпископів Польщі (КЄП). Вроцлав став місцем засідання – у зв'язку з тим, що на цей рік припадає 75-ліття Вроцлавської митрополії та 60-ліття від встановлення польської церковної адміністрації у Західній і Північній Польщі (до того часу на цих теренах була німецька адміністрація). Гостями КЄП були члени Конференції єпископів Німеччини та Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви. Від УГКЦ були Блаженніший Любомир (Гузар), Глава УГКЦ, та Преосвященний Владика Володимир (Ющак), Єпарх Вроцлавсько-Ґданський. 29 вересня у Римі розпочалося засідання Ради єпископських конференцій Европи, яке тривало до 1 жовтня. Від Синоду єпископів участь у цьому форумі взяв Блаженніший Любомир Гузар. Тепер в Европі від Туреччини до Швайцарії є 34 національні католицькі єпископські конференції, що творять один загальноевропейський орган – Раду єпископських конференцій Европи, її очолює Владика Амеде Граб. Для УГКЦ такі зустрічі є особливо важливими, оскільки через них наша Церква входить в Европу і цим, формує сприйняття України як европейської держави.

Росія підвищує експортне мито на нафту

КИЇВ. – Москва оголосила про запровадження від 1 жовтня нового експортного мита на сиру нафту. Згідно з розпорядженням, підписаним 19 вересня прем'єр-міністром Росії Михайлом Фрадковим, тепер за тону сирої нафти експортерам доведеться платити майже 180 долярів. Наразі експортне мито на російську нафту становить 140 долярів за тонну. Оглядачі припускають, що підвищення експортного мита може спріятити зростанню цін на продукти нафтопереробки на українському ринку. Попри заяви чільних українських посадовців про потребу диверсифікації джерел енерґопостачання, Україна і досі залишається надто залежною від російських енерґоносіїв.

С. Піскун відібрав у „кучмістів" 50 тис. гектарів

КИЇВ. – У поточному році державі було повернуто понад 50 тис. гектарів землі, що були незаконно виділені владними органами протягом декількох минулих років. За фактами злочинів, вчинених посадовими особами під час виділення землі, прокурори порушили близько 600 кримінальних справ, при цьому майже половина з них уже розглядається судами. Наведені вислідки вдвічі перевищують торішні, а сума відшкодованих у вислідї прокурорського втручання нанесених державі збитків у 2005 році перевищила подібні за 2004 рік майже втроє і досягла вже більш 50 млн. грн. Активно застосовуються органами прокуратури і цивільно-правові засоби впливу. На сьогодні прокурори заявили понад 7 тис. позовів, з яких дві третини вже розглянуті і задоволені.

Парлямент затвердив правила поїздок до країнЕвропи

КИЇВ. – Верховна Рада України прийняла Закон „Про ратифікацію Европейської угоди про правила, які реґулюють пересування осіб між державами – членами Ради Европи". „За" ратифікацію проголосували 275 народних депутатів. Згідно з угодою, громадяни договірних сторін, незалежно від країни їх мешкання, можуть в'їжджати на територію іншої сторони або залишати її через будь-які кордони з пред'явленням одного з документів, перелік яких приведений в доповненні до угоди. Така спрощена процедура застосовується тільки до поїздок, тривалість яких не перевищуватиме тримісячного терміну. Кожна договірна сторона зберігає за собою право заборонити в'їзд або перебування на своїй території громадян іншої сторони, яких вона вважає небажаними.

Україна приєднається до Европейської туристичної комісії

КИЇВ. – Україна приєднається до Европейської туристичної комісії, членство у якій зазвичай передбачено лише для країн-учасниць Европейського союзу. Таку заяву зробив 29 вересня президент комісії Артур Оберашер, перебуваючи в українській столиці. Чудові можливості для гірськолижного відпочинку, культурна спадщина та узбережжя Чорного моря – ось ті особливості, за рахунок яких Україна може набути величезної популярности серед мандрівників, за умови вкладання інвестицій, – вважає А. Оберашер. На його думку, поштовхом до цього може стати приєднання до Европейської туристичної комісії. Завдяки запровадженню безвізового режиму для громадян ЕС та Швайцарії вже нині притік мандрівників значно збільшився. Щоправда, европейці дуже часто нарікають на слабкий рівень розвитку української курортної інфраструктури. Представники Держкомтуризму підкреслюють, що турбюджет маленьких Канарських островів - 24 мільйони евро. Це в 11 разів більше за український.

Розпочато збір підписів за скасування політреформи

ХАРКІВ. – 30 версня Харківська правозахисна група й Альянс громадянських активістів „Майдан" розпочали збір підписів під відкритим листом про скасування політреформи, яка повинна набрати чинности з початком наступного року. Експерти цих організацій вважають, що політреформа містить загрозу для „державної незалежности і народного суверенітету" України. Відповідно до їхніх висновків, після набуття чинности політреформи депутати парляменту стануть повністю залежними від провідників фракцій, посилиться парляментсько-президентське протистояння, створення сильної незалежної судової влади гальмуватиметься через надання прокуратурі функцій нагляду, порушуватимуться зобов'язання України як члена Ради Европи. Перерозподіл повноважень, передбачений поправками до Конституції, загрожує паралічем системи влади, застерігають вони.

За матеріялами інформаційних

Україна...

(Закінчення зі стор. 1)

В. Литвина) до радикальних опонентів – „Партії реґіонів" В. Януковича та медведчуківської СДПУ(о). Їхні виступи під час першого дня засідань відтворили у зазвичай дрімливій вашінґтонській конференц-залі бурхливу атмосферу політичних дискусій в Україні. Представник Бльоку Ю. Тимошенко звинуватив ющенківців у поверненні до керівних посад колишніх урядовців старого режиму; „реґіонали" та „есдеки" критикували нову адміністрацію за управлінський хаос; з обох боків колишньої урядової коаліції лунали звинувачення один одного у розколі та корупції.

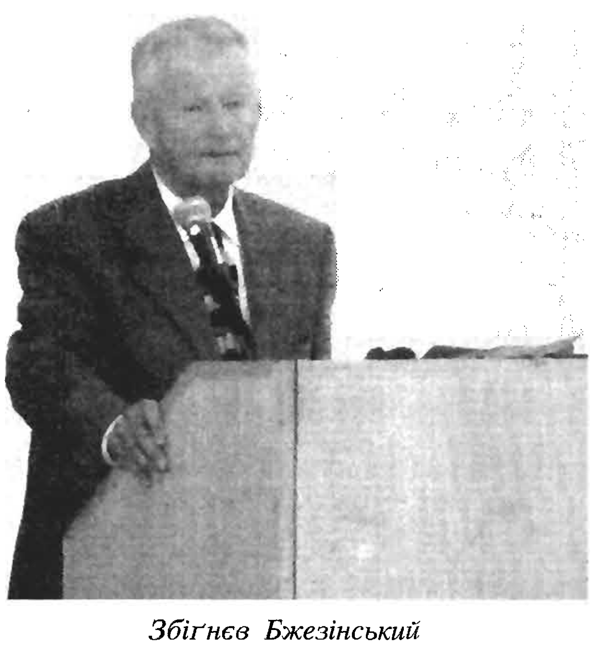
Натомість американські промовці наголошували на необхідності порозуміння, компромісів та політичної виважености. Найбільш красномовно про це висловився Збіґнєв Бжезінський, промова якого стала центральною подією другого дня засідань. „Помаранчева революція була революцією надії", – сказав він. Сподівання, які вона збудила, заслуговують глибокої поваги. Але ідеалізм принципів, на думку видатного політолога, важливо виважено поєднувати з реалістичним розумінням життєвих необхідностей. Тільки при цьому не схилятися в протилежну крайність – до політичного опортунізму та популізму.

З. Бжезінський суворо засудив „недоброзичливців" Помаранчевої революції – насамперед, Росію. „Якби посол Росії дозволив собі такі виступи, як він робить у Києві, перебуваючи, скажімо, в Польщі – його напевно б відразу вислали з країни і, можливо, не дали б часу навіть спакувати валізи", – іронічно зауважив він. З. Бжезінський нагадав присутнім про історію посткомуністичної Польщі, про розкол колишніх однодумців з „Солідарности", про „війну верхів" між Валенсою та Мазовецьким, і підкреслив, що, незважаючи на часом емоційне протистояння і взаємні образи, ці люди залишалися єдиними в розумінні найважливіших підвалин політичного устрою країни.

Народний депутат Микола Жулинський чекає, щоб задавати запитання під час конференції.

Один з представників Польщі, керівник неурядової організації „Польсько-американсько-українські ініціативи співробітництва" Ян Пєкло поділився своїм важливим враженням від праці в Україні: багатьом місцевим керівникам бракує розуміння, що просто прийняти певний закон чи підписати постанову – недостатньо. Треба робити довготривалі зусилля, аби реально втілити в практику ті зміни, про які йдеться на папері. Його думка збіглась з тим, на чому акцентував увагу присутніх Джеймс Шер – добре відомий в Україні британський дослідник з Оксфорду та політичний консультант керівництва НАТО. Говорячи про перспективи вступу України до НАТО, Дж. Шер зауважив: „Міністер внутрішніх справ Луценко бореться з корупцією, звільнивши з посад кілька тисяч посадовців, кілька тисяч було заарештовано та покарано. Але чи є в пана Луценка стратегія цієї боротьби?". Він підкреслив: якщо працівник державної служби, в тому числі військовий, не може вижити на свою офіційну платню – якщо держава не в змозі йому достатньо заплатити – неодмінно йому платитиме хтось інший. Але держава з таким станом речей не може увійти до европейської спільноти!

Збіґнєв Бжезінський

Це гірке зауваження, звісно, лише риторично адресувалося міністрові Ю. Луценкові. Насправді це має бути ключове питання для всієї країни та її найвищого керівництва, включаючи Президента й парлямент.

В той же час представники американського уряду та неурядових організацій визнавали й важливі зрушення, зроблені Україною на шляху до інтеґрації з розвиненим світом. Зокрема заступник Державного секретаря США Ентоні Вейн відзначив, що завдяки зусиллям нового уряду у втіленні низки західніх вимог щодо реґулювання торгівлі та захисту інтелектуальної власности Україна значно наблизилася до прийняття у Світову організацію торгівлі. Він також заявив, що американська адміністрація рішуче підтримує скасування Конґресом поправки Джексона-Веніка стосовно України, а також встановлення для України режиму „постійних нормальних торгових взаємин" (тобто, визнання за Україною статусу країни з ринковою економікою).

Говорити про „центр тяжіння" України або в бік інтеґрації з Заходом, або в бік її колишніх совєтських сусідів – це помилка, зазначив Е. Вейн. Він побажав Україні поглиблювати свої зв'язки в обох напрямках і слугувати мостом, який поєднує ці реґіони. Уряд США, запевнив Е. Вейн, готовий і надалі співпрацювати з Україною, поглиблюючи наші економічні зв'язки та підтримуючи важливі перетворення, які відбуваються в Україні.

Члени панелю (зліва): Андерс Аслунд, Віталій Шелест (син Петра Шелеста), Віталій Шіпко, Маркус Мікелі, Віталій Сіліцький.

Члени Ради директорів Нюйоркської Федеральної кредитової спілки „Самопоміч" зустрілися з народним депутатом України Ігором Осташем під час конференції у Вашінґтоні 28 вересня.

Зліва: Орест Глют, президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, Богдан Кекіш, Народний Депутат України Ігор Осташ, Любомир Зєлик, Андрій Юзенів, Володимир Сафіян, Богдан Михайлів.

Де зареєструватися на вибори?

У попередньому числі „Свободи" (ч. 39) було подано адресу і телефони Консульського відділу Посольства України в США, який провадить реєстрацію виборців на вибори Верховної Ради у 2006 році. Сьогодні подаємо адреси і телефони інших консульських установ у США.

Адреса Генерального консульства України в Ню-Йорку:
240 East 49 Street, New York, NY 10017. Тел.: (212) 371-5690. Факс: (212) 371-5547. Електронна пошта: gs usn@mfa.gov.ua Веб-сторінка: http://www.ukrconsul.org/

До консульського округу Генерального консульства України у Ню-Йорку входять штати: Вермонт, Конектикут, Масачусетс, Мейн, Ню-Гемпшир, Ню-Джерзі, Ню-Йорк, Пенсильванія, Ровд Айленд.

Адреса Генерального консульства України в Чикаґо:
10 East Huron Street, Chicago, IL 60611. Тел.: (312) 642-4388. Факс: (312) 642-4385. Електронна пошта: gs usc@mfa.gov.ua. ukrchcago@sbglobal.net Веб-сторінка: http://www.ukrchicago.com/

До консульського округу Генерального консульства України у Чикаґо входять штати: Айова, Іліной, Індіяна, Висконсин, Канзас, Мінесота, Мишиґен, Небраска, Південна Дакота, Північна Дакота.

Адреса Генерального консульства України в Сан-Франциско:
530 Bush Street, СУІТЕ 402, San Francisko, CA 94108. Тел.: (415) 398-0240. Факс: (415) 398-5039. Електронна пошта: consulate@ukrainesf.com Інтернет: www.ukrainesf.com

До консульського округу Генерального консульства України у Сан-Франциско входять штати: Айдаго, Арізона, Вайомінг, Вашінґтон, Гаваї, Каліфорнія, Кольорадо, Монтана, Невада, Ню-Мексико, Орегон, Юта.

Посольство України в США

АМЕРИКА І СВІТ

Джон Робертс став головним суддею

ВАШІНҐТОН. – Сенат США 30 вересня схвалив призначення кандидатури Джона Робертса, запропонованої Президентом Джорджем Бушем на місце Головного судді Верховного суду США. Проти Дж. Робертса проголосувало кілька сенаторів, включно з Гіларі Клінтон. Суддя Дж. Робертс гратиме ключову ролю у визначенні суспільної політики наступні кілька десятків років. Його вважають консерватором. Критики кажуть, що незрозумілою є його позиція з таких питань, як аборти, а сам Дж. Робертс під час слухань щодо його призначення запевнив, що підходитиме до кожної справи об'єктивно, а не відповідно до своїх консервативних переконань. Його призначення сталося по тому, яке помер попередній Головний суддя Верховного Суду Вільям Ренквіст.

Папа Бенедикт XVI закликає до релігійности

ВАТИКАН. – Папа Бенедикт XVI застеріг проти зведення релігії лише до особистісної справи. Відкриваючи 3 жовтня тритижневу зустріч католицьких єпископів у Ватикані, Папа сказав, що намагання тримати Бога поза суспільним життям є виявом не толерантности, а лицемірства. Цей синод є першим за нового понтифіката і зосереджуватиметься на таких проблемах Церкви, як зменшення кількости прихожан, почастішання розлучень, аборти і мала кількість нових священнослужителів, що може привести до дебатів про пом'якшення вимоги целібату для римо-католицьких священиків. Минулі синоди критикували за обмеження дискусій. Синод не має виконавчих повноважень, а може лише радити Папі.

В. Путін провів переговори в Лондоні

ЛОНДОН. – Британський та російський провідники 3 жовтня заявили про зміцнення стосунків Европи з Москвою і подальше зростання важливости Росії як постачальника нафти та ґазу для країн Заходу. Британський прем'єр-міністр Тоні Блейр зазначив, що економічні зв'язки між Росією та ЕС лише зміцнюватимуться і процвітатимуть у наступні роки. Т. Блейр промовляв після переговорів у Лондоні з російським президентом Володимиром Путіним. Британія наразі головує в Евросоюзі, який отримує третину своєї нафти і половину газових постачань з Росії. Деякі російські політики вважають, що можна буде скористатися дедалі більшою енерґетичною залежністю Заходу від Росії і домогтися, аби країни Евросоюзу стишили їхню критику демократичних процесів у Росії. Візита В. Путіна до Лондону збіглася з новими скаргами російського МЗС щодо надання притулку Британією тим, кого Москва називає антиросійськими еміґрантами.

Оголошено імена лавреатів Нобелівської нагороди з медицини

СТОКГОЛЬМ, ШВЕЦІЯ. – Австралійським ученим Барі Маршалу і Робінові Ворену 3 жовтня присуджено Нобелівську нагороду в галузі медицини і фізіології. Церемонія оголошення лавреатів відбулася у Стокгольмі, Швеція. Почесну нагороду австралійцям було присуджено за дослідження в галузі вивчення „впливу бактерії Helicobacter pylori на виникнення гастриту і виразки шлунка та дванадцятипалої кишки". Нобелівську нагороду в галузі фізіології і медицини присуджує Каролінський медичний інститут. 54-літній Б. Маршал і 68-літній Р. Ворен відомі своїми працями в галузі гастроентерології. У 1980 роках вони встановили, що слизова оболонка шлунка звичайно руйнується під дією певних спиралеподібних бактерій, уперше ними виділених і описаних. За це відкриття вони були спільно визнані гідними більш ніж десяти наукових і медичних нагород.

Зустріч внуків учасників конференції в Ялті

МААСТРИХТ, Голяндія. – Внуки провідників країн-союзниць у Другій світовій війні, які 60 років тому збиралися в Ялті, щоб визначити майбутній поділ повоєнної Европи, беруть участь у дебатах в Голяндії. Вінстон Черчіль – внук британського прем'єра часів війни, Куртіс Рузвельт – нащадок американського Президента Рузвельта та внук Сталіна Євгеній Джуґашвілі обговорюють політику в Европі. Захід організований університетом Маастрихту. Це перша подібна зустріч родичів учасників Ялтинської конференції. На дебатах між трьома внуками провідників країн-союзниць у війні головуватиме журналіст Бі-Бі-Сі. За словами організатора - університету Маастрихту - в Ялті діди поділили Европу, а в Маастрихті її було об'єднано. 1992 року країни ЕС підписали Маастрихтську угоду, що була кроком до европейської інтеґрації. В. Черчіль, К. Рузвельт і Є. Джуґашвілі порівнюватимуть стратегії своїх дідів та уявлення про майбутнє Европи у питаннях демократії, безпеки та співпраці між культурами.

Вибухи на Балі – „самозгубні напади"

ДЖАКАРТА, Індонезія. – Президент Індонезії твердить, що результати розслідування свідчать, що вибухи скоєні на острові Балі 1 жовтня були самозгубними нападами. Вибухи сталися в трьох переповнених ресторанах острова Балі. Президент Індонезії відвідав місця вибухів, в результаті яких загинули 22 особи, включно з трьома нападниками, і понад 100 було поранено. Президент Сусіло Юдгойоно сказав, що в Індонезії має бути посилено заходи безпеки, щоб запобігти подібним нападам. Поліція у столиці Джакарті вже проголосила стан підвищеної готовности. Поліція підозрює у нападах угрупування ісламістських бойовиків „Джема Ісламія", яке три роки тому організувало напад на нічний клюб, внаслідок чого загинуло понад 200 людей.

У Каліфорнії лютували могутні пожежі

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – У Каліфорнії впродовж кількох днів лютували могутні лісові пожежі. 30 вересня вогонь охопив 7 тисяч гектарів і поступово підбирався до передмість Лос-Анджелесу. 600 місцевих мешканців були змушені залишити свої будинки через насування стихії. У деяких районах штату і Лос-Анджелесу оголошено надзвичайний стан. „Ситуація дуже серйозна", – заявив Джім Велс, представник протипожежної служби Лос-Анджелесу. Деякі люди не встигали забрати свої речі і змушені були втікати, тому що вогонь ішов 16-кілометровою стіною. Покищо невідомо, що саме стало причиною пожеж, які почалися 28 вересня, однак поширенню вогню сприяли вітер і високі температури. Вогонь уже знищив 6800 га, і покищо під контролю удалося взяти лише 5 відсотків території, охопленої пожежами. Борються з вогнем близько 3 тисяч пожежників, котрим удалося врятувати сотні будинків. Щоб зупинити поширення вогню, з 11 вертольотів на охоплену вогнем територію скидають воду і спеціяльні хемікати. 2003 року в Каліфорнії лютували рекордні за силою пожежі. Тоді вогонь знищив 300 тисяч гектарів, а евакуйовано було близько 100 тисяч людей.

Опозиція у Білорусі обрала єдиного кандидата

МІНСЬК, Білорусь. – На організованому білоруською опозицією конґресі демократичних сил 2 жовтня обрано єдиного кандидата від опозиції, який змагатиметься з Александром Лукашенком на президентських виборах, що відбудуться наступного року. Кандидатом від опозиції на виборах обрано громадського діяча Александра Мілєнкевича, який лише на 8 голосів випередив провідника Об'єднаної громадянської партії Анатолія Лєбєдку. Опозиційні сили Білорусі підписали політичну угоду на підтримку єдиного кандидата. Після того, як колишній голова білоруського парляменту Станіслав Шушкевич зняв свою кандидатуру, понад 800 делеґатів голосували за одну з трьох кандидатур. На конґресі за 58-річного громадського діяча з міста Гродно А. Мілєнкевича проголосували 399 з 840 делеґатів конґресу. А. Мілєнкевич заявив, що він іде на вибори, щоб змінити стан справ у Білорусі.

Нове призначення до Верховного суду США

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш 3 жовтня подав кандидатуру Геріет Е. Маєрс, свого довголітнього дорадника та непомітну постать у Білому Домі, на суддю до Верховного суду США на місце судді Сандри Дей О'Конор. 60-річна Г. Маєрс – колишній демократ, яка стала провідником леґального республіканського заснування у Тексасі, також була першою жінкою-президентом тексаської адвокатури. Вона ніколи не працювала суддею, а її думки стосовно абортів й інших контроверсійних соціяльних питань в більшості є невідомими для загалу. Кандидатура Г. Е. Маєрс викликала негайну критику з боку членів обидвох партій: від правих – що вона не є досить консервативною особистістю, а від лівих – за те, що належить до кола вибранців у Білому Домі, тому не відповідає цій посаді.

Презентовано нові десять долярів

НЮ-ЙОРК. – 28 вересня відбулася офіційна презентація нових десятидолярових банкнотів. Купюра номіналом десять долярів, яку випустять в обіг на початку 2006 р., має додаткові елементи захисту. На ній зображено американські символи свободи, а до її фону додано нові кольори, що полегшить розпізнавання купюри, надто для людей зі слабким зором. Заразом, як повідомляє Федеральна резервна система (ФРС) США, нові банкноти будуть „безпечнішими, більш технологічними та надійними", оскільки їх важче підробляти та простіше перевірити. У плянах – випуск оновленої 100-долярової банкноти. Уряд США мінятиме взір долярів що сім-десять років, щоб бути на крок попереду фальшивомонетників, незважаючи на те, що шахраї все частіше використовують цифрові технології, які полегшують і здешевлюють процес виготовлення підробок. Усі купюри старого зразку перебуватимуть в обігу разом з новими й залишаться законним платіжним засобом. Їх вилучатимуть з обігу поступово, залежно від рівня зношення.

Арктичний лід може зникнути за 80 років

Ґ'юстон, Тексас. – З'явилися нові застереження про швидкість тане́ння арктичного крижаного покриву, який, за твердженнями американських науковців, за останні 10 років зменшився на третину. Науковці, які працюють з американською космічною аґенцією НАСА, кажуть, що у разі, якщо крига довкола північного полюсу танутиме, як і зараз, то вона може повністю зникнути упродовж 80 років. Один науковець сказав, що існують переконливі свідчення, що танення частково спричинене накопиченням в атмосфері парникових ґазів. Швидкі зміни в Арктиці стурбували багатьох науковців, оскільки вони можуть мати непередбачувані наслідки для клімату на Землі.

А. Лукашенка не пускають в Европу

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Рада Евросоюзу продовжила ще на рік заборону на видання віз білоруським офіційним особам. Про це говориться в пресовому повідомленні Ради Евросоюзу від 23 вересня. Таке рішення було ухвалене у зв'язку з недавніми політичними подіями в Білорусі, які стали результатом зростання репресій. Обмеження, які були прийняті минулого року, забороняли деяким білоруським офіційним особам в'їзд або транзитний проїзд через територію Евросоюзу. „Заборона на видання віз була продовжена до 24 вересня 2006 року", – говориться в повідомленні.

За матеріялами ЗМІ

Довкола Ющенка об'єднаються республіканці, довкола Тимошенко - демократи

Минулого тижня український парлямент затвердив переважною більшістю голосів кандидатуру Юрія Єханурова на посаді прем'єр-міністра України. Ю. Єхануров змінив на цій посаді Юлію Тимошенко, кольоритну героїню Помаранчевої революції. Ці дії завершили черговий розділ в історії України, але від революції залишилися відчутні досягнення. Україна стала справжньою демократією з вільними засобами масової інформації, і її зовнішня політика переорієнтувалася у бік Заходу.

Тим часом в останні вісім місяців економічна політика в Україні опинилася на межі катастрофи. Економічне зростання знизилося з 12 відсотків (показник минулого року) до 2.8 відсотка (в цьому році) через зниження інвестицій в українську економіку.

Причиною такого різкого погіршення економічної ситуації стала економічна політика уряду. Агітуючи за широкомаштабну націоналізацію і повторні авкціони з продажу приватизованих компаній, уряд підірвав права власника. Крім того, уряд стрімко збільшив податковий тягар, маючи на меті профінансувати збільшені витрати на соціяльні потреби і платню для працівників бюджетної сфери. Ю. Тимошенко публічно втручалася в суперечки щодо цінової політики або прав власности, критикуючи тих чи інших підприємців. Панувала атмосфера хаосу і невизначености. Ця популістська політика мала небагато спільного з передвиборними заявами В. Ющенка, який обіцяв здійснити ліберальні ринкові реформи.

Тому підприємці й економісти зітхнули з полегшенням, коли „смолоскипи революції" залишили уряд. Водночас В. Ющенко зняв з високих державних посад кількох значних підприємців, яких звинуватили в тому, що вони сплутали урядові посади зі своїм приватним ділом. Це стало добрим знаком: новонароджена українська демократія виявилася досить сильною, щоб усунути цих ділків з влади вже за кілька місяців. Українська влада не може більше дозволити собі влаштовувати екстраваґантні публічні сварки.

Сьогодні Україна потребує компетентного уряду, який може здійснювати розумну економічну політику. Ю. Єхануров виглядає ідеальним виконавцем для такого завдання. Він є одним з найдосвідченіших людей в Україні, причетних до проведення економічної політики: він здійснював програму масової приватизації і був першим заступником прем'єр-міністра В. Ющенка в 1999-2001 роках. Єхануров має незаплямовану репутацію, мало ворогів, і він відомий як ефективний адміністратор. Він не має слави публічного політика, але це саме те, що треба пореволюційній Україні. Судячи з усього, В.Ющенко дотепер тримав цього свого соратника в резерві.

... Є надія, що новий уряд працюватиме продуктивно, хоча в нього попереду тільки пів року, до парляментських виборів, які відбудуться в березні наступного року. Першим завданням нового уряду буде зупинити кампанію деприватизації, яка порушує стабільність у країні, і оголосити велику амнестію щодо ряду приватизаційних угод. Нарешті почнеться довгоочікуване дереґулювання економіки і процес скасування численних законів, що завдають шкоди економіці. Треба ухвалити закони, які полегшать процес входження України до СОТ, а також затвердити бюджет України на наступний рік.

Відтепер найбільшими антаґоністами в українській політиці, напевно, будуть Ющенко і Тимошенко. Вони приблизно однаково популярні. Можлива консолідація політичних сил навколо цих двох фіґур. В ідеалі, навколо Ющенка зформується партія, подібна до Республіканської партії США, а навколо Тимошенко - більш популістська партія лівого забарвлення, подібна до Демократичної партії США. Але також можливо, що збережеться колишній розклад політичних сил. На обох сторонах є і „помаранчеві революціонери", і олігархи періоду Кучми. Питання в тому, що візьме гору - революційний вогонь Тимошенко чи спроба Ющенка забезпечити стабілізацію.

Андерс Аслунд,
директор програми з питань Росії та Евразії Фонду Карнеґи у Вашінґтоні, („Financial Times", 26 вересня)

Український Нью-Йорк - перед двома вагомими подіями

НЮ-ЙОРК. – Парафія Української католицької церкви св. Юра в Ню-Йорку 16 жовтня відзначатиме свій сторічний ювілей *(див. ст. 12-13)*. Протягом цього довгого історичного періоду вона була берегинею національно-церковного життя українців, незамінним осередком української ідентичности, виконуючи функції духовної амбасади поневоленої України. Навколо церкви вирувало релігійне громадсько-політичне, культурно-освітнє українське життя. Це був довгий і нелегкий процес формування парафії. На цьому шляху, серед несприятлих обставин, довелося їй долати багато різних перешкод і труднощів.

В час заснування парафії довкола Ню-Йорку – у Йонкерсі, Джерзі-Сіті, Байоні, Брукліні вже діяли українські католицькі, чи, як тоді вони називались, „руські" греко-католицькі парафії, а в Манґетені ще не було жодної, хоч і тут жили українці. Врешті серед українських мешканців Ню-Йорку з'явилися активні миряни, які виявили бажання мати українську католицьку церкву. В історію створення цієї парафії вписались такі імена: Павло Зятик, Іван Лазорчик, Григорій Пиртко, Данило Павлик, Андрій Павлик, Ардаліон Хромовський, Михайло Тарнавський, Матвій Мартинів, Михайло Нижанківський та Іван Ганачівський. Поруч слід згадати американця ірляндського походження Андрія Шіпмана, за професією адвоката, який зацікавився обставинами і проблемами українського релігійного життя і навіть їздив до Львова, до Митрополита Андрея, де студіював церковно-слов'янську мову і переклав на англійську св. Літурґію Івана Золотоустого.

Першу церковну будівлю закуплено від баптистів при 322 Іст 20 вул., між 1-ою і 2-ою евеню. Посвячення відбулось 20 серпня 1905 року з участю латинського єпископа Кусака. Першим парохом став о. Йосип Чаплинський. Вже за другий рік діяльности парафії у церковних книгах записано 200 вінчань. Це був переконливий доказ, що парафія росте і все нагальніше потребує більшого приміщення. Отож невдовзі куплено будівлю німецької методистської церкви при 7-ій вул. між 2-ою і 3-ою евеню. 22 жовтня 1911 року парафія св. Юра перебралася до нового приміщення і залишилась там донині, де безперервно проводить жваву релігійно-духовну і освітню працю, яку супроводжують сильна віра, молитва і добрі діла. До успіхів парафії треба зарахувати заснування цілоденної школи, яка навчає, згуртовує і виховує українську молодь.

Після Другої світової війни, коли на терені метрополії Ню-Йорку з'явилась українська політична еміґрація, за деякий час виріс пристойний будинок Школи св. Юра, при 6-ій вулиці, яка начисляла понад 1000 учнів. Згодом було засновано середню школу – академію св. Юра. Шкільні проєкти були і залишаються висококоштовними, тому парафія потребує особливої допомоги. Отці церкви св. Юра мають надію, що 16 жовтня з нагоди 100-річчя парафії візьмуть численну участь у спільному обіді-бенкеті не тільки теперішні, але й колишні члени парафії, а також випусники народної і середньої шкіл. (Можна зголошуватись безпосередньо у канцелярії або телефонічно на число: (212) 674-1615).

Друга важлива для громади подія – це зустріч з ректором Українського Католицького університету у Львові, д-ром о. Борисом Ґудзяком, що відбудеться у церкві св. Юра в суботу, 5 листопада, на Богослуженні, а опісля – на святковому обіді. Про цю особливу зустріч вже докладно повідомляли наші газети „Свобода", „ The Ukrainian Weekly", „Америка", інша преса, в Інтернеті вміщувала оголошення Українська Католицька Освітня Фундація. Варто, дуже варто прийти на цю зустріч послухати, порадити, допомогти морально і матеріяльно новопосталому університетові, Це не є ще один університет – це єдиний університет на сході Европи, який активно сприяє розвиткові релігійно-духовного життя в Україні. А д-р о. Борис Ґудзяк – центральна особа, душа цього преважливого богословського навчального і наукового закладу, який особисто освятив і благословив Папа Іван Павло II під час його паломництва до України.

Ця установа відповідально відроджує наші старовинні і творить нові духовні вартості, готуючи для світу молодих українських богословів. Допоможімо о. Борисові успішно продовжувати цю місію на славу Божу, добро Української Церкви і нашого народу.

Микола Ґалів

Відбулося вінчання Євгенії Тимошенко та Шона Кара

КИЇВ. – В неділю, 2 жовтня, єдина донька Юлії Тимошенко Євгенія взяла шлюб з Шоном Каром. Таїнство вінчання відбулося у Видубецькому чоловічому монастирі в Києві. Його провів архимандрит монастиря Севастьян. 28 вересня Ш. Кар прийняв православ'я. Його охрестили в Пантелеймонівському монастирі в Феофанії. В суботу, 1 жовтня, шлюб Є.Тимошенко та Ш.Кара було зареєстровано в одному з загсів Києва. Євгенія взяла прізвище Ш. Кара. Весілля, яке відбулося у Києві в Кристал-палаці, було закритим для сторонніх. На нього запрошено близько півтораста гостей. З боку нареченої – її батьки Юлія та Олександер Тимошенки, родичі, друзі та близькі з Дніпропетровська, Києва та інших міст України, група політичних соратників та однодумців Ю.Тимошенко. З боку нареченого були присутні його родичі з Великобританії, США та Еспанії, друзі. Мати Шона не змогла приїхати на весілля. В розважальній програмі весілля – українські виконавці, зокрема музичні колективи „Кобза" та „Древо". Були також розіграні традиційні українські весільні сцени. Виступив і сам наречений, який, як відомо, є рок-музикантом. Президент України Віктор Ющенко та його родина привітали Євгенію Тимошенко та Шона Кара, та передали їм подарунки. Родина Ющенків побажала молодятам щасливої долі й міцного кохання. Сім'я глави держави подарувала новоствореній родині ікону Богоматері і іСпасителя, старовинний рушник з власної колекції та альбом для родинних фотографій. Молодій та її матері було надіслано букети в українському стилі – з калиною і соняшниками.

Завваги Ради Европи стосовно України

КИЇВ. – Президент ПАРЕ Рене ван дер Лінден 3 жовтня виступив за збереження посиленої контролі за Україною. Наступні парляментські вибори стануть перевіркою нової влади України на здатність організувати чесне та вільне волевиявлення. На його думку, Київ має бути зацікавлений в тому, щоб міжнародне співтовариство переконалося, що нова влада справді досягла суттєвого проґресу в цій сфері. Саме така рекомендація міститься в проєкті резолюції, підготовленому доповідачами ПАРЕ Гане Северінсен та Ренате Вольвенд. 4 жовтня доповідачі звітували щодо проґресу, досягнутому Україною за останні два роки. В ньому, відзначається, що, попри десятиріччя в Раді Европи, Україна встигла ратифікувати лише чверть міжнародних угод, що наразі існують в системі цієї організації. Доповідачі в звіті вітають проґрес, досягнутий новою владою після Помаранчевої революції, особливо в сфері свободи преси та політичних зібрань. Але нагадують, що й інші зобов'язання теж треба виконати. Зокрема ухвалити закони про Президента і Кабінет міністрів, змінити законом про тимчасові слідчі комісії можливість парляменту контролювати дії виконавчої влади, посилити судову систему і зменшити повноваження Генеральної прокуратури. Серед рекомендацій – посилити співпрацю Ради Европи з Україною, аж до надіслання в Київ постійного представника Генерального секретаря цієї організації.

Взаємини між Києвом і Москвою ще далекі від прагматизму

Можна було погоджуватися з тими російськими і українськими політичними експертами, котрі протягом останніх років стверджували, що Кремль, тобто президент Володимир Путін, не має якоїсь певної політики щодо України, й тому, мовляв, Київ повинен скористатися з цього й подати приклад українсько-російських взаємин, базованих на зрозумілому для обидвох сторін і для решти світу політичному та економічному прагматизмі. Щоправда, під час Помаранчевої революції Москва таки виявила певну – ворожу – позицію щодо України, однак, перемога нашого народу над кучмізмом якраз і дала Україні можливість подивитися в очі Москви спокійно, по-добросусідськи, але вже без меншобратського схиляння і запобігання. Давно час на рівноправні стосунки і взаємовигідні зв'язки.

На жаль, знов і знов доводиться спостерігати і проросійську інерцію української сторони, і традиційне зазіхання російської сторони на суверенітет Української держави. Найменша зміна політичної ситуації в Україні – і вже з Києва до Москви наввипередки їдуть українські державні діячі та провідні політики. Ці безглузді і безрезультатні візити створюють враження, ніби Москва все ще відіграє якусь особливу ролю на постсовєтському просторі, зберігає за собою якийсь особливий вплив на долю сусідніх народів. Насправді ж за політичною душею Росії не стоїть нічого, крім імперської традиції, а за економічною – нічого, крім газу і шантажування ціною на нього.

Так, газ для України покищо є проблемою, однак в перспективі вона – розв'язна, то чи треба простягати Росії палець, знаючи, що вона схоче відразу відірвати всю руку? Московський політолог Станіслав Бєлковський остерігає, що Кремль може залишити ціну на газ нижчою, ніж на світовому ринку, але взамін Україна повинна буде відмовитися від будь-яких переговорів щодо вступу в НАТО і пообіцяти активну участь в Єдиному економічному просторі, зокрема – в Митному союзі ЄЕП.

Та справа не тільки в Путінові і його намаганні втримати високий престиж на світовій арені з допомогою газово-економічного шантажу. Прагматизм стосунків між обома країнами неможливий через політичну і психологічну неготовність російського суспільства прийняти цінності західньої цивілізації, а разом з цим – неготовність поважати европейський вибір постпомаранчевої України. Минулої неділі в Москві відбувся організований сумновідомим кремлівським політтехнологом Глібом Павловським, котрий мав досить нахабства, аби сказати, що „Помаранчевій революції треба було вчасно дати в морду", круглий стіл на тему „Роля громадянського суспільства України й Росії в подоланні політичної кризи в Україні". По-перше, ніякої „політичної кризи" в Україні нема, по-друге, в Росії нема громадянського суспільства, а є лише авторитарна вертикаль влади і її прислужники, подібні до Г. Павловського. По-третє, чи варто було представникам майже усіх фракцій Верховної Ради їхати до Москви, щоб там почути некоректну щодо України заяву депутата державної Думи Костянтина Затуліна: „Ми й надалі будемо займатися вашими справами, а в майбутніх виборах до Верховної Ради будемо підтримувати ті партії, програми яких відповідають нашим інтересам"?

Найбільшим досягненям цієї зустрічі московські піарники проголосили запевнення відомого перекинчика Тараса Чорновола: „Я був прозахідним політиком, а сьогодні я – проросійський", і з цього можна лише посміхнутися, проте коли один за одним до Москви їдуть Володимир Литвин, новий прем'єр Юрій Єхануров, екс-прем'єр Юлія Тимошенко і навіть такий рішучий европейський інтеґратор, як Олег Рибачук, то тут уже не до сміху...

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про російську „інвазію" на Нью-Йорк

Саме таке враження створилося у мене після останнього тижня та дало почин до думок, які і стали причиною такого заголовку для тижневої „О-КИ".

Оце сильне враження – наскільки російська культура „завоювала" американську публіку – викликане відвідинами музею Ґуґенгайма, де саме відбувається тепер дуже багата виставка російського мистецтва під коротким, але таким промовистим кличем: „Росія"!

Оця виставка під протекторатом самого президента Путіна притягає щоденно сотні цікавих американців чи взагалі мешканців Нью-Йорку і викликає у них непідробний захват та подив.

До докладнішого запізнання з мистецтвом Росії допомагає дбайливо виконаний каталог під короткою, як і виставка, назвою: „Росія!", і десятки осіб, тримаючи його в руках, проходять залями музею, оглядаючи із щирим захватом сотні знаменитих картин, скульптур та мистецьких виробів з Росії. Розуміється, при кожній картині чи мистецькому творі, виставлених у музеї, є точний опис англійською мовою – чия це праця, з якого часу та де знаходиться. Але це не треба навіть нагадувати, бо знаємо з досвіду про дбайливість цього музею у всіх там проведених мистецьких виставках. Як і слід було очікувати, про цю виставку появилися вже розлогі, фахово яскраві рецензії в американській пресі, то, може, вони також причинилися до такої численної американської публіки, що терпеливо стоїть у довгій черзі, щоб вкінці увійти до музею та подивляти російське мистецтво. Коли я декілька днів тому відвідувала цю виставку, мене огорнули сумні роздуми на тему такого широкого зацікавлення американського громадянства цією виставкою і її активним пропаґуванням у США. Мимоволі мені насувалося питання, чому ми не можемо так показати свого мистецтва? Та ж тепер маємо вже 14 років свою самостійну державу, Україна стала широковідомою завдяки політичним подіям, і сьогодні сумнівне вже, чи знайшлися американські громадяни, які ставлять, як колись, питання: „Україна – що це?".

Президент В. Ющенко, як знаємо, цікавиться мистецтвом – то ж чи не був би вже час подумати над організуванням нашої української мистецької виставки, щоб показати її західньому світові, зокрема американському? Розуміється, до того треба багато праці, зв'язків, передусім – грошей, але все це можна із завзяттям та наполегливістю перебороти і вийти врешті-решт на світову мистецьку арену.

Можливо, що мої мрії ще не дозріли та викличуть посміх у читачів – але чи не можна так відчувати після зустрічі з такою сильною російською пропагандою?

До речі – вона не тільки тепер на мистецькому полі. Останніми часами преса широко інформує про „наїзд" російських модельок, що проповують не тільки, як пише „Нью-Йорк Таймс" – борщ, але й останню моду. Ці успіхи в ділянці жіночої моди „Нью-Йорк Таймс" нав'язує до успіхів на мистецькому полі виставкою у Музеї Ґуґенгайма – а я, „переживаючи" цю дивну російську „інвазію" на Нью-Йорк, питаю себе: коли ж будуть про нас так писати?

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 доп. 3041
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 доп. 3040 adsukrpubl@att.net
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 доп. 3042

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чому Патріярх Алексій II боїться греко-католиків?

Прочитав у „Свободі" 2 вересня статтю „Ватикан і греко-католики Росії" і почав аналізувати, чого Алексій II так проти горстки греко-католиків у Росії, а також в Україні. То виглядає, що Алексій II боїться, що ніби греко-католики перетягнуть православних на греко-католицьку віру. Але то неправдиво, бо православна віра є така сама, як греко-католицька. Обидві релігії мають одного Бога, то чого б православні лишали свою церкву і ставали греко-католиками?

Тут я бачу багато більшу політику. Чому Патріярх Алексій II і його кремлівські прихильники бояться української мови на Сибіру? Бо Сибір заселений українцями, які є зрусифіковані століттями, але вони пам'ятають з дідів і прадідів, що вони походять з України.

Ці люди прокидаються з довгого сну. Україна є самостійна і починає ставати багатою. Це найбільше хвилює Алексія II. Створення греко-католицьких парафій, гадає він, викличе вживання української мови в храмах. Цього він більше боїться, ніж греко-католицької церкви.

Від Владивостоку до Магадану і Іркутська може виникнути велика українська колонія. Тому Москва боїться не греко-католиків, а української мови. Що єднає Україну? Рідна мова українська! Мова – це той меч, що розрізує сталь.

Патріярх Алексій II знає: маленька жменька українських греко-католиків не є загрозою для православ'я Росії, але політично може бути зовсім інша справа для його опори у Кремлі.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавар

Журнал „Схід" йде у світ

У Донецьку, в 1995 році, було засновано аналітично-інформаційний журнал „Схід". Сьогодні це поважне наукове видання, яке друкує статті з економіки, політики, філософії, історії, культурології і входить до числа фахових журналів Вищої атестаційної комісії України.

За десять років свого існування журнал залучив до співробітництва ряд відомих вчених, дипломатів, політиків, друкував на своїх шпальтах праці Івана Дзюби, Віктора Ющенка, Богдана Гаврилишина, Стівена Пайфера, Ярослава Яцківа, Дмитра Павличка, Леоніда Рудницького, Миколи Рябчука, Євгена Марчука, Миколи Жулинського, Степана Злупка, Івана Драча, Юрія Єханурова, Анатолія Гриценка, Олега Романіва, Анатолія Карася та інших.

Розповсюдження журналу включає Україну, Польщу, Росію, США, Бельгію, Швайцарію, Канаду Німеччину.

На початках журнал підтримали фонд „Відродження", фонд „Евразія", НТШ в Україні, окремі меценати і організації зі США та України (Віра та Богдан Боднаруки з Чикаго, Михайло Блошаневич з Києва та ін.). Разом з тим до сьогодні журнал залишається громадським, некомерційним проєктом Українського культурологічного центру в Донецьку. Останні п'ять років видання журналу здійснюється в основному на пожертви його авторів з України.

Аналітично-інформаційний журнал „Схід", виходячи з його непартійности, стабільности видання і водночас очевидної стратегічної необхідности для розвитку у державі фахової наукової української преси звертається особисто до ділових людей, які у підприємництві досягли певних вершин, підтримати фінансово видання „Сходу".

Наша адреса: вул. Артема, 45, Донецьк, 83086 Ukraine.

В. Білецький,
шеф-редактор журналу „Схід",
Донецьк

Ще є потреби в оновленій церкві

Патріярх Любомир Гузар в церкві Пресвятої Трійці

Патріярх УГКЦ Любомир Гузар 10–11 вересня відвідав церкву Пресвятої Трійці і Союзівку, а також 11 вересня відслужив Службу Божу. В ці дні на Союзівку прибули колишні учні і професори Зальцбурґської гімназії, у якій навчався також Патріярх Л. Гузар.

Колишні студенти, незважаючи на те, що вже старші віком, прибули на Союзівку, щоб побачитися і згадати минуле. Але, мабуть, найбільшою радістю було те, що з їхнього середовища вийшла особа, яка керує Церквою усіх українських католиків світу. Його промови, як на Союзівці, так і в церкві, повні оптимізму і віри в те, що Бог благословить наш нарід кращим майбутнім життям.

На Союзівку прибувають також колишні учні шкіл Мітенвальдських, Лянсгутської гімназії, Байройтської гімназії та інші і всі вони відвідують церкву, що розташована на Союзівці і моляться у ній. Церква Пресвятої Трійці тісно пов'язанаіз Союзівкою. Якби не церква, то біднішою була б і Союзівка, а якби не Союзівка, то біднішою була б церква.

Багато людей з Америки та інших країн знають про Союзівку і церкву. Багато знають про те, що в церкві відновлено дах і бічні стіни, що обійшлося Церкві приблизно 150 тис. дол. Але ще не все докінчено, а щоб докінчити, то треба додатково 10–15 тис. дол.

У громаді утворений будівельно-ремонтний комітет, головою якого є муж довір'я Роман Гаврилюк. Він віддав все своє серце для цієї важливої справи. Роман Гаврилюк знайшов дуже добрих майстрів, які працювали надзвичайно сумлінно. Головний контрактор Петро Ліщинський був з України, який сюди приїхав 10 років тому. З ним працювали ще кілька наших хлопців. Їм усім велика подяка.

Ми були б вдячні, якби нам допомогли фінансово докінчити те, що залишилося.

Просимо чеки виписувати на „Holy Trinity Ukr. Cath. Church". Наперед щиросердечна подяка усім тим, що можуть здійснити цей благородний вчинок.

о. Володимир Пісо,
Кергонксон, Н. Й.

Допомогли Насті Овчар

Союз Українок Америки (СУА) провів збірку грошей на лікування маленької героїні Насті Овчар. Подаю лист, який був переданий Олі Овчар від СУА перед її відїздом з дочкою в Україну. Шановним жертводавцям складаю особливу подяку.

„1 вересня 2005 р. Шановна і дорога пані Олю Овчар! Від Союзу Українок Америки вітаю Вас з радісним днем повернення в Україну. Ми всі тішимося бачити Настю у кращому стані. Посольство України у США звернулося до нашої організації, щоб пожертви на лікування Насті переходили через нашу касу і ми на це радо погодилися. Усі пожертви ми вписували в книжку, а жертводавцям надсилали посвідки та листи подяки. Гроші, зібрані для Насті, ми зберегли в Кредитовій кооперативі „Самопоміч" в Ню-Йорку на суму 25,352 дол. Добрі люди присилали що могли, хто 2 дол., а хто й більше. Але всі перейнялися долею Насті.

З нагоди Вашого від'їзду передаю Вам 5 тисяч долярів готівкою на дальше лікування Насті, а рештою грошей ми будемо опікуватися й пересилати, коли буде потреба. Настя потребуватиме ще багато медичної допомоги, яка буде коштовною. Зібрані гроші призначені на лікування Насті, оскільки саме з цією умовою надходили гроші від жертводавців.

Бажаю швидкого одужання для маленької героїні та великого щастя Вашій родині".

Ірина Куровицька,
голова СУА, Ню-Йорк

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Звіт Контрольної Комісії УНСоюзу

Контрольна Комісія, згідно зі статутом УНСоюзу, в період від 20 до 22 вересня 2005 року перевірила стан Українського Народного Союзу за 2004 рік і шість місяців 2005 року. Попередня контроля відбулася від 16 до 18 листопада 2004 року. Плян праці Контрольної Комісії складався з перевірки виконання резолюцій 35-ої Конвенції УНСоюзу, діяльности Фінансового та Організаційного відділів, видавництва УНСоюзу, господарського і фінансового стану відпочинкової оселі УНС Союзівка та інших справ. Внаслідок здійснення перевірки Контрольна Комісія подає до відома наступне:

1. Резолюції 35-ої Конвенції УНСоюзу

Конвенція вирішила провести 36-ту Конвенцію на Союзівці. Згідно з цим рішенням створено конвенційний комітет, який вже мав два засідання. Комітет плянує провести наступну Конвенцію УНСоюзу від 26 до 29 травня 2006 року.

2. Фінансовий Відділ

За 12 місяців 2004 року оперативні втрати становили 1,926,000., на 107,000 дол. менше, ніж попереднього року. За 6 місяців 2005 року УНСоюз мав оперативні втрати в сумі 504,874 дол., на 487,000 дол. менше, ніж за перших 6 місяців 2004 року.

Будинок Головної канцелярії УНСоюзу був прибутковим в 2004 році на суму 259,000 дол., 63,000 дол. більше, ніж попереднього року. За 6 місяців 2005 року прибуток становив 98,000 дол.

Резерви УНСоюзу з кінцем 2004 року становили на 1,036,000 дол. менше, ніж попереднього року. Вони далі зменшилися на 407,000 дол. за 6 місяців 2005 року і становлять 4,854,000 дол. Недобір Союзівки і видань УНСоюзу спричинилися до зменшення резерв УНСоюзу.

Фінанси УНСоюзу були перевірені за 2003 і 2004 роки незалежною публічною авдиторською фірмою. Звіт цієї перевірки не мав жодних завваг.

Контролери стейту Ню-Джерзі звернули увагу на справи „escheats", тобто недоручених платностей, котрі, згідно з законом, мусять бути передані на зберігання до стейтового уряду. УНСоюз виплатив у 2005 році відповідним штатам 56,000 дол. з цих недоручених платностей. Залеглості далі аналізуються.

3. Організаційний Відділ

В 2004 році було продано 385 нових поліс на суму 8,541,000 дол. забезпечення. В цьому числі є 58 поліс на суму 1,183,000 дол., проданих „Western Catholic Union", яка працює для нас лише в штатах Пенсильванія, Огайо і Фльорида. З огляду на корисну відсоткову стопу, УНСоюз придбав 86 пенсійних конт на суму 1,850,000 дол.

Оцінюючи працю поодиноких осіб, наступних п'ять осіб заслуговують на признання за їхню діяльність в 2004 році: Люба Стрілецька приєднала 20 нових членів на суму 1,881,000 дол. забезпечення, Христина Бродин приєднала 19 нових членів на суму 170,000 дол., Мирон Пилип'як приєднав 17 нових членів на суму 151,000 дол., Стефан Вох приєднав 16 нових членів на суму 231,000 дол. Ніна Більчук приєднала 11 нових членів на суму 85,000 дол.

Контрольна комісія (зліва): Ярослав Завійський, д-р Зенон Голубець, д-р Олександер Серафин

УНСоюз тепер начисляє 19 округ в Америці, 4 округи в Канаді і 200 відділів в обох країнах.

4. „Свобода" та „Український Тижневик"

З кінцем 2004 року кількість передплатників „Свободи" становила 6,162, а „Українського Тижневика" – 6,061. В порівнянні з кінцем 2003 року число передплатників „Свободи" зменшилося на 313, а „Українського Тижневика" – на 131. З кінцем червня 2005 року число передплатників „Свободи" зменшилося на 154, а число передплатників „Українського Тижневика" зросло на 31.

За 12 місяців 2004 року дефіцит обох видань становив 244,000 дол., на 83,000 дол. більше, ніж в 2003 році. Дефіцит обох видань за 6 місяців 2005 року становив 107,000. Збільшення дефіциту було спричинене винятковими медичними витратами. Для порівняння згадаймо, що за 6 місяців 2004 року він становив 53,000 дол. Згідно з бюджетом на 2005 рік, дефіцит обох видань не повинен перевищити 150,000 дол.

5. Союзівка

За 12 місяців 2004 року втрати Союзівки становили 620,000 дол. За перших 6 місяців 2004 року втрати були на суму 330,000 дол. після 105,000 дол. дотацій, які знизили загальний дефіцит. За 6 місяців 2005 року втрати Союзівки становили 227 тис. дол. і включали лише 1,000 дол. дотацій.

35-та Конвенція створила Комітет, метою якого є покінчити потребу грошової допомоги оселі УНСоюзом і одночасно затримати її в українських руках, якщо можливо. Екзекутива здійснила деякі покращання на Союзівці і далі співпрацює з групою спеціялістів на користь гостей і Союзівки. Один з проєктів, який тепер розглядається, це поширення існуючих готелевих приміщень і створення конференційного центру в Головному будинку.

При перевірці діловедення Союзівки було помічено, що фонди депонувалися у банку пересічно 2–3 тижні після їх інкасування. Звернено увагу відповідним діловодам, щоб вчасно депонувати фонди.

6. Різне

За 12 місяців 2004 року члени УНСоюзу скористалися з „Script Save" – програми зниження цін на ліки, заощадивши пересічно біля 20 відсотків на 538 рецептах.

В будинку УНСоюзу ще є можливість винайняти біля 9,651 квадратових стіп на бюро стороннім клієнтам. Над цим працює Екзекутива спільно з агентом винайму нерухомостей.

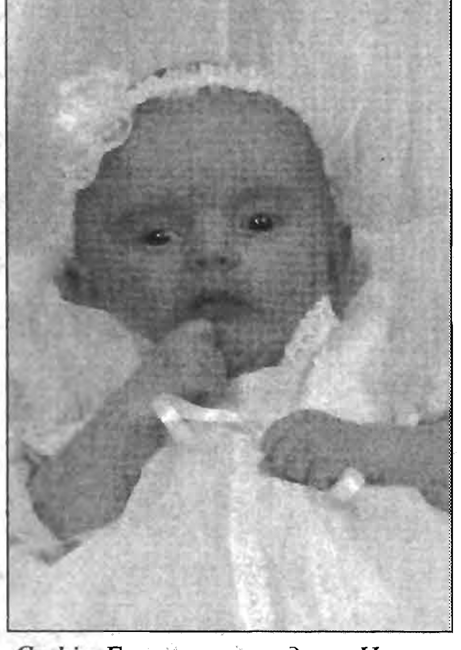
УНСоюз є загрожений 4-ма судовими покликами. Вагомість цих судових справ на даний час важко передбачити. Варто пригадати, що УНСоюз є застрахований на такі поклики.

Контрольна комісія:
д-р Зенон Голубець, голова
Ярослав Завійський, заступник голови
д-р Олександер Серафин, секретар

Нові члени УНСоюзу

Севастіян Дела Кава, син Кортней та Марка Дела Кавів з Міл Велей, Каліф., новий член 450-го Відділу УНСоюзу. Забезпечила свого внука бабця Ольга Дигдалевич–Дела Кава.

Софія Гарасимович, доня Наталі та д-ра Павла Гарасимовичів з Монтреалю, Канада., нова членка 465-го Відділу УНСоюзу. Забезпечила свою внучку бабуня Анна Гарасимович.

Дем'ян Володимир-Ігор Дякунчак, син Калини Йосипів і Юрія Дякунчаків з Торонто, Канада, новий член 461-го Відділу УНСоюзу. Забезпечили свого внука бабця й дідо Христина та Ігор Дякунчаки.

Мирослав Попович...

(Закінчення зі стор. 1)

часи президентської виборчої компанії. Виникає питання: з ким же себе ці 35-40 відсотків ототожнюють? Скажімо, в Америці всі її мешканці є американцями, така проста ознака. В Україні сьогодні в пашпорті нема ознаки національної приналежности, і ніхто тебе не питає, хто ти є за етнічним походженням. Але ж, в певних умовах, людина починає себе до когось відносити! І нам було дуже важливо зрозуміти це. Я в своїй доповіді розповів, як ідентифікація відбувалася на Майдані: коли, скажімо, ми співали гимн України, люди тримали руку на серці не тому, що так роблять американці, а тому, що цей гимн сприймався серцем. Тепер „ми не бидло, ми не козли, ми України дочки і сини!" Тепер ми стали „політичною нацією", це і є сучасна українська ідентифікація.

Перемир'я

– Вн нагадали про Майдан. Це справді унікальне явище. Але Майдан виніс на поверхню нових провідників держави, яким посади новий президент роздавав не за професійною ознакою. Яке сьогодні порозуміння між владою і суспільством, громадою? Чи перші девять місяців діяльности нової влади і нещодавна скандальна відставка уряду, різке падіння економіки держави не розкрили очі на те, хто є хто?

– Так, для людей, що стояли на Майдані і щиро вірили, останні події, і те, що призвело до них, це, звичайно, трагедія. Але я б не хотів зводити це питання до особистої поведінки провідників держави. Вони різні. Як колись в абсолютно чистому, духовному Русі, були люди й корисливі, що думали лише про свою кар'єру, так і тепер. Тут істотніше інше: в Україні не склалася добра політична структура. Візьміть, наприклад, Соціялістичну партію Олександра Мороза. Що б Ви про неї не казали,, але ця партія своєю внутрішньою дисципліною, своєю ідеологією близька до европейської соціял-демократії, Соцінтерну, має свою політичну мету. З іншого боку, партія СДПУ(о) не має ніякої політичної платформи, це куплена за великі гроші партія, метою якої є влада.

Був колись міцний Рух, але розколовся на дві партії, які сьогодні мають дуже низький авторитет. І тому я розумію, чому Ющенко, йдучи на вибори, не хотів брати якісь партійні гасла і прапор. От фактично і вийшло так, що Ющенко став провідником на особистих засадах. Тобто, не має значення, чи мова йде про Порошенка, Безсмертного, Червоненка, будь-кого іншого, але вийшло так, що Ющенко лише на них особисто спирався у своєму сходженні.

Ющенко – дуже симпатична, мила людина, але його особисті погляди – це національна романтика, і сам він романтична людина. Це дуже мило, і – на здоров'я, але...

Приблизно те ж саме і в Тимошенко. Вона теж є революціонер-романтик, але вона ще вміє при цьому тримати в руках великі групи людей, і це її особистий талант. Співвідношення між цими провідниками приблизно таке ж саме, як, наприклад, між двома партіями Польщі, які сьогодні вибороли найбільше місць в парляменті. Але ці партії мають явно виражене політичне підґрунтя і це дає їм можливість відразу ж після виборів заявити про те, що у майбутньому сеймі у них нема іншого шляху, як об'єднати свої зусилля. А в партіях Ющенка і Тимошенко, хоча обидві вони дуже близькі, нема політичного обличчя, і тому їхня боротьба дуже подібна до боротьби за владу, бо політична боротьба відсутня. І це є наслідком неструктурованости нашого суспільства. Ось чому весь конфлікт вилився в особисті образи, різні кухонні розмови. І це дуже боляче.

Підкреслюю, я не знаю особисто ані Ющенка, ані Тимошенко, тому не можу давати їм оцінки, і аналізую лише дії їхніх партій.

– Чи можна помітити принципові різниці в політичних платформах найбільш впливових партій в Україні?

– Можна. У нас фактично був коаліційний уряд. Це дві праві партії Тимошенко- Ющенка, соціялісти Мороза та невеличка група партії „Реформи і порядок". І вони мали різне ставлення до приватизації і реприватизації. Соціялісти вважали: можна, що стратегічно важливе, повернути у власність держави. Цю політику проводила в життя В. Семенюк, голова Фонду держмайна. І робили вони це в конституційних рамках. Виставляли список підприємств, які, на їхній погляд, були приватизовані незаконно. В Польщі, наприклад, при таких випадках ставався величезний скандал, а у нас – це було правилом. А як було раніше? Президент Кучма каже: це підприємство віддамо такому-то. І Фонд держмайна вигадував такі умови приватизації, щоб саме так і вийшло. Це була політична позиція.

Юлія Тимошенко почала з того, що хотіла роззброїти фінансові клани, які стояли за спиною правлячої влади при Кучмі. І в неї на списку було біля 1000 таких підприємств. А Ющенко був поміркованішим і говорив про 39 підприємств (так званий „список Кінаха"). І це були різні політичні настанови. Але ми не знаємо, чи критикував Ющенко Юлію Володимирівну, чи ні. Бо все це до самого скандалу з відставкою уряду було десь під килимом. І що з цього вийшло?

Тепер людям здається, що Ющенко всі кроки уряду підтримував, доки авторитет Тимошенко в державі не став більшим, ніж його власний. І лише тому почалася колотнеча. Але я так не думаю.

Не секрет, що Ющенко не хотів зменшення влади президента. Але було мало шансів (а тепер їх зовсім нема), що рішення парляменту про реформу влади буде скасоване. А якщо так, то єдиний спосіб тримати під контролею уряд є посилити прерогативу Секретаря Ради національної безпеки П. Порошенка і Державного секретаріяту. Зверніть увагу: Порошенко одержав можливість навіть суддів призначати, хоч раніше це все йшло через парлямент. І це підписав Президент Ющенко.

Я не думаю, що це була якась хворобллива заздрість, це певна політична лінія на один центр влади в країні. Можна це приймати чи не приймати. Я, наприклад, не приймаю. Бо у такий спосіб вже будувалася свого часу партія „За єдину Україну" під час Кучми. Таке було, скажімо, і в Польщі при Пілсудському, коли був створений „Безпартійний бльок підтримки уряду". Але це не демократія, це автократичний режим влади.

Україна, якщо б не скандальна історія з убивством Ґонґадзе і з майором Мельниченком, мала б сьогодні такий режим, який має, скажімо, Лукашенко чи наші середньоазіятські колишні комуністичні вожді. Кучма не встиг цього зробити, але це шлях, на який стали режими на території колишнього СССР.

– Ви вважаєте, що все, що сталося в Україні в 2005 році – не є продуманою лінією поведінки Ющенка?

– У нас, я переконаний, ці рішення не були особисто Віктора Андрійовича, якого я дуже шаную. Бо він не є людиною авторитарного складу. Але коли перед такою людиною з'являються сотні нерозв'язаних проблем, які треба швидко розв'язати, то найпростіший шлях – взяти все це в свої руки. Це найстрашніша спокуса перед будь-якою людиною при владі. Подивіться, що вийшло. Спроба Ющенка створити централізовану вертикаль влади, яка проходила через РНБУ, Держсекретаріят і першого помічника Президента, провалилася. Ющенко був змушений істотно обмежити функції Секретаря РНБУ, Секретаріяту президента. Тобто, він майже все виправив. Але чому? Не тому, що він так хотів, але тому, що керувати країною, яка після Майдану ментально перейшла на демократичний спосіб життя, вже неможливо старими методами.

На цьому „круглому столі" один з депутатів парляменту навів такий приклад: коли Ющенко образив одного з журналістів, на другий день з'явилося 700 підписів людей, які вимагали від Президента вибачення. І він був змушений, хоч і не в достатній формі,

(Зліва) Олександер Бураковський і Мирослав Попович

вибачитися. Тобто, не може президент сказати журналістові – „морда".

І тепер, після зміни влади, стосунки між, наприклад, Ющенком і Порошенком не є сімейним скандалом на кухні, це вже політичні рішення, це вже політична боротьба. І кожна політична партія піде на майбутні вибори зі своєю програмою. Хай змагаються, але тепер вже не через особисті стосунки. А люди будуть дивитися і вибирати. Хай змагаються!

– Яка є надія на те, що ці змагання будуть чесними? І на те, що народжена Майданом влада виконає все, що обіцяла людям? А якщо ні, то чи не буде другого Майдану?

– Ні, не буде. Для нового Майдану потрібне велике беззаконня на рівні плювання в обличчя людей, порушення їхньої людської гідности. Це неможливо сьогодні, бо сьогодні нема такої ганебної влади, слава Богу. Можливі маленькі „майданчики", бо цей спосіб боротьби вже взяли на озброєння різні групи населення – студенти, лікарі, актори, вчителі, журналісти і т.д. І вони досягають своїх маленьких цілей. Але загальнонаціонального Майдану, який мав місце в листопаді-грудні 2004 року, вже не буде!

– Як ви вважаєте, вимушений союз Ющенка з Януковичем, підписаний ними меморандум про співпрацю перед голосуванням за кандидатуру нового прем'єра Ю.Єханурова, піде на користь Україні? Тим більше, що лунають голоси з правого табору, включно з представниками партії „Батьківщина", про різку опозицію до нової влади і Президента саме через цей спільний меморандум.

– По-перше, я б не називав це „союзом", це – перемир'я. Тимчасове. Це вимушена політична акція, ситуативний бльок. А от припинення кримінальних справ проти тих, хто порушував закон під час виборів, а це задекляроване в спільному документі, безумовно небезпечне. Все-таки треба було судовим порядком, законно, довести хоча б найбільш гучні злочинні справи до логічного кінця.

Що стосується противників нової влади, вони не мають великого впливу і підтримки в суспільстві. Ця опозиція, якщо буде спиратися на партію Тимошенко, набере в майбутньому парляменті десь 20 відсотків місць. При цьому, я не знаю, куди піде партія „Реформи і порядок", чи будуть вони співпрацювати з новим урядом, чи підуть в опозицію. Якщо останнє, то це набагато серйозніше. Сьогодні різні політичні бльоки можуть розмити ідеологічну основу нової влади. Покищо цього не сталося. Але реальність змушує Президента і його партію робити непопулярні кроки, як от крок з підписанням спільного документу про співпрацю з партією Януковича. І якщо це не зміниться, бльок Януковича збере свої 20 відсотків в наступному парляменті. А бльок Ющенка дещо втратить. Наберуть свої 10 відсотків соціялісти Мороза і 10 відсотків - комуністи. І Президент Ющенко опиниться перед ситуацією, коли треба домовлятися з парляментом. Але це те саме, що в США має місце завжди, окрім часів, коли Президентом був Рузвельт. Хай вчаться!

(Продовження на стор. 28)

Українська громада Америки тепло вітала Віктора Ющенка

НЮ-ЙОРК – (зліва): Василь Лопух, НТШ-А, письменник Борис Олійник, Василь Махно, НТШ-А, 16 вересня на бенкеті.

Президент В. Ющенко в Українському музеї в Ню-Йорку, 16 вересня, з куратором виставки творів Архипенка проф. Ярославом Лешком.

НЮ-ЙОРК. – Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев, голова СУА Ірина Куровицька і президент УККА Михайло Савків, 16 вересня.

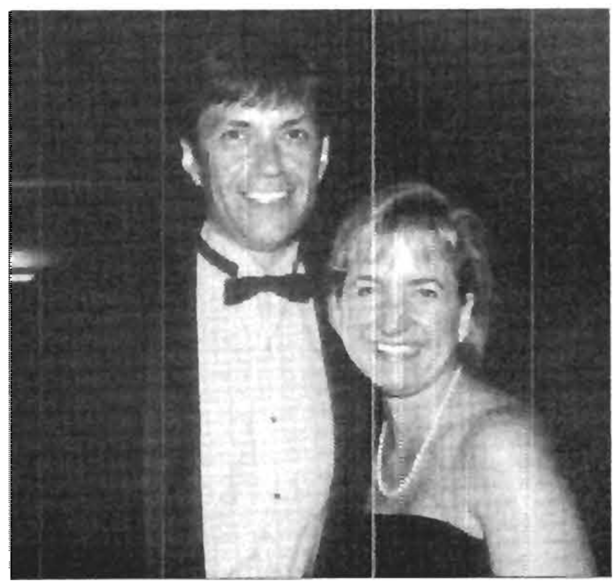
Новообраний голова ООЧС Михайло Козюпа і Генеральний консул Сергій Погорельцев на бенкеті в Ню-Йорку, 16 вересня.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Уляна Мазуркевич і Г. Крег Луїс, 17 вересня.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 17 вересня діти подарували Президентові В. Ющенкові прапор з підписами на підтримку Помаранчевої революції. На бенкеті у Філядельфії, 17 вересня.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ.– Анна Левицька і Олег Люба на бенкеті 17 вересня.

Колишній Посол США в Україні Віліям Ґрін Мілер, 16 вересня.

Головний стіл на бенкеті 16 вересня в Ню-Йорку.

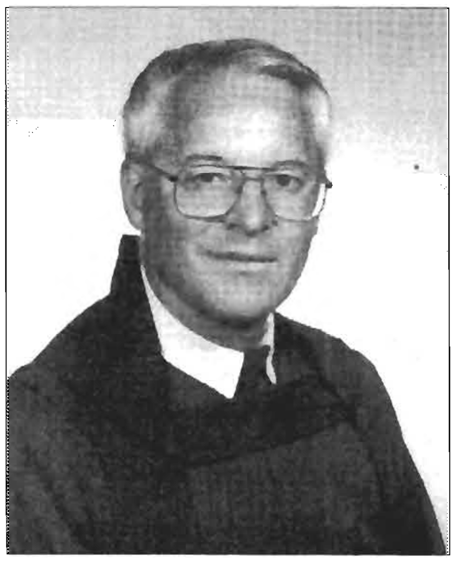
Фото: Христина Лев; Андрій Зварич; Лев Хмельковський

До 100-річчя заснування парафії св. Юра в Ню-Йорку

Бог приходить до нас через людей. Через людей ми пізнаємо мудрість, силу віри, милосердя, доброту і всепрощаючу благословенну безконечну любов. В любові закладено зерно нашого духовного росту. Скільки б людині не було років – їй завжди потрібна любов.

Любити – це причаститися від другої людини і побачити в ній світло – часточку Божого вогню.

У затишній кімнаті для гостей ми розмовляємо з парохом української католицької церкви св. Юра в Ню-Йорку – ігуменом ЧСВВ о. Бернардом Панчуком.

о. Бернард Панчук, ЧСВВ

Благослови, Господи, люди Твоя!

– Високопреподобний отче, що означає для Вас ця дата – 100-ліття? Багато це чи мало? Як відчуваєте людей парафії, громаду? Скільки парафія налічує родин?

– Без сумніву, для мене, пароха однієї з найстарших і найчисельніших громад українців Америки – це велике свято.

Сто років в масштабі Всесвіту, звичайно, крапля. В масштабі людського життя – цілий океан. Яким би тяжким не було життя, людина завжди хоче жити. І через систему духовних цінностей, через таїнство св. Сповіді, Миропомазання, Вінчання, Хрещення, величні Божі Літургії вона долучається до Вічности, задовольняє свої основні духовні потреби, розуміючи, що всі ми тут, на землі, гості, і ані кам'яниць, ані грошей з собою не заберемо. Душа прагне іншого – того, чого в жодному „шапінґу" не купимо.

Парафія св. Юра – це патріотично-свідомий культурно-релігійний центр Ню-Йорку. Це центр духовного життя тисяч українських емігрантів від першої до четвертої хвилі, які стали під крило Божого захисту і благословення. Про нашу громаду знають в США, Канаді, Европі, і не тільки українці. Либонь, жодна парафія на землі Вашинґтона не бачила стільки послів, президентів, міністрів, високопоставлених урядовців на різних Богослуженнях, урочистостях, як церква св. Юра. Її минувшина славна, хоч у різних часах вона пережила не одну прикру хвилину. Два великі здобутки – Церкву і Українську школу – в межах Світової Метрополії було можливим придбати і втримати тільки завдяки великим зусиллям, жертовності і самопосвяті з боку парафіян та Управи. Парафія відома своїм активним християнським життям, що його підтримують численні церковні товариства, сповняючи при тім суспільно-харитативну місію.

Нині парафія налічує понад 1,500 родин в Мангетені і десь близько 40,000 зареєстрованих осіб у Брукліні, і стільки ж незареєстрованих, які обслуговують різні родини і будинки на Менгетен-Біч, Брайтон-Біч та в інших околицях Ню-Йорку.

Тому я почав додатково місію при римо-католицькому костелі св. Маргарети на Менгетен-Біч, щоб дати можливість людям прилучитися до християнського життя громади. Парафія росте дуже швидко. Кожного тижня маємо по 3–4 хрещення. Вінчання, освячення, поховання. Людям потрібна духовна опіка з боку душпастирів. А нас в парафії всього троє: я, отець Маріо Дацишин з Бразилії та отець Теодозій Ільницький з Польщі. Церква переповнена людьми. Маємо добре охолодження, відновили голосники, зробили все для того, щоб ще більше скріпити нашу церковну громаду.

– Отче Бернарде, а звідки Ви родом ? З якої хвилі еміграції Ваша родина? І як українська громада змінилася протягом 100 років?

– Мої батьки – з першої еміґрації, родом з Галичини, з Радехова, приїхали до Чикаґо у 1912 році. І я народився в Чикаґо.

Перша хвиля еміґрантів – це прості селяни, які залишили рідні оселі в пошуках кращого життя за океаном. Ці люди в більшості не мали освіти. Моя мама закінчила тільки дві кляси школи, а тато – три. Вони дуже тяжко працювали. Люди були дуже бідні, але розуміли – щоб легше жити дітям, треба здобувати високі науки. Люди добре розуміли, що громаду має щось об'єднувати. Церква і школа – це дві основи життя і розвитку кожної нації. Перша церква з назвою св. Юра відчинилася в каплиці під числом – 322 Іст на 20-ій вулиці, між 1-ою і 2-ою авеню, в неділю, 22 жовтня 1905 року. Першим парохом був о. Йосиф Чаплинський, а першим дияконом – Емануїл Теодорович, який організував хор і дириґував ним під час посвячення церкви. Відтоді почалася систематична праця в церкві і в парафії, народна праця в громаді.

Насамперед о. Чаплинський влаштував разом з о. Левицьким в церкві місії, і це відразу притягло багато людей. Церква дуже швидко розросталася, ставала важливим духовним і культурним центром української громади. Організували школу, яка примістилася в церковній кімнаті біля хорів. Величавий хор стягав масу народу до церкви, і співання Псальмів було справжнім духовним концертом.

Українська громада в той час нараховувала десь біля 2.500 родин. Це тільки тут. А ще були польські і єврейські околиці. Вони завжди оселялися поруч і до церкви нашої ходили також. Люди між собою жили мирно, бо розуміли, що разом на ноги ставати легше.

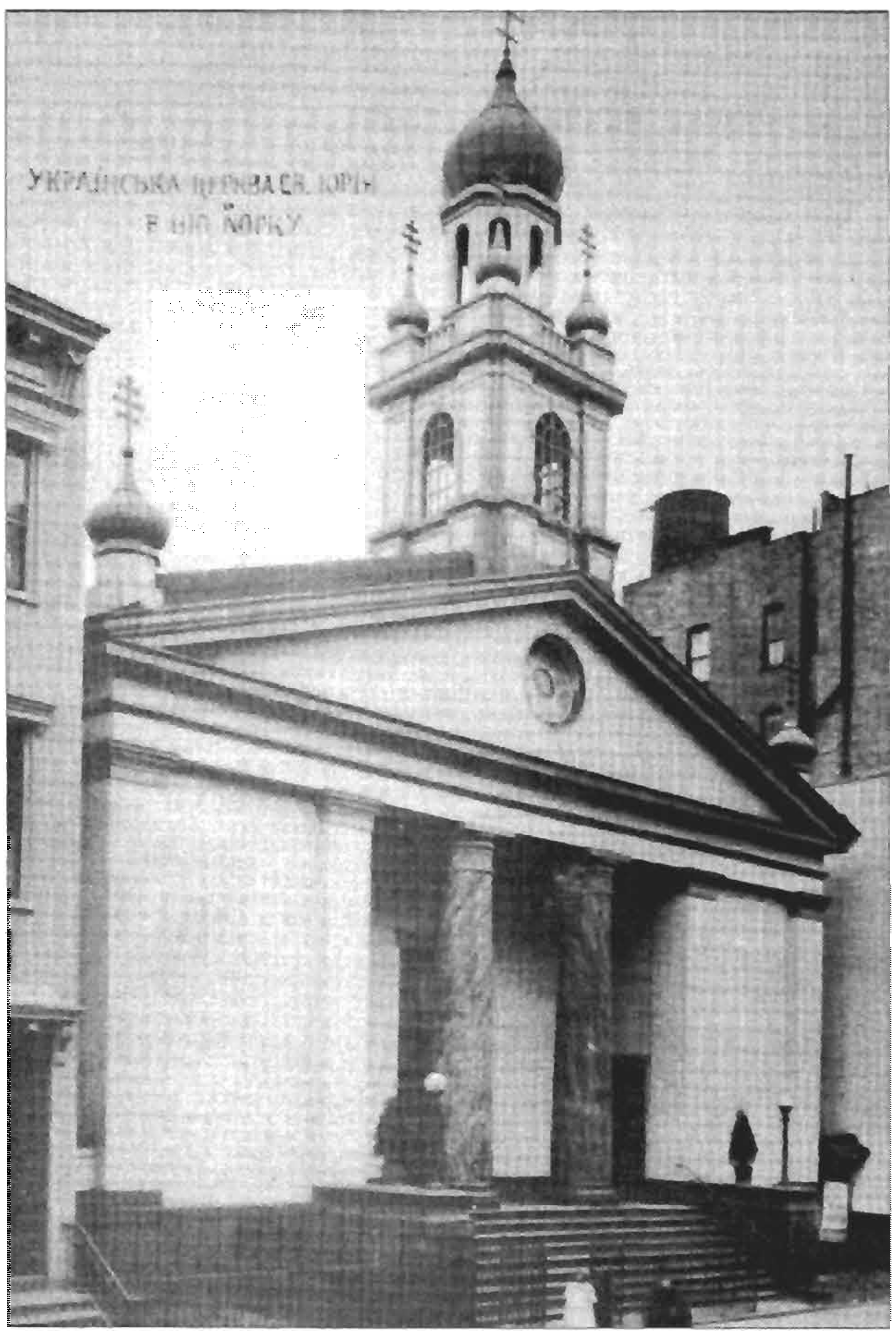
Поставали нові братства й сестрицтва, допомогові союзи та самостійні організації, осередки театрального й музичного мистецтва. Нюйоркська церква ставала неначе відпустовим місцем для тих, хто прибував з рідного краю або від'їздив туди. Усіх обслуговувала церква св. Юра у духовних потребах. Уже в другому році відбулося в церкві 200 вінчань, і це пророкувало добру майбутність.

Церква св. Юрія потребувала розширення, і в жовтні 1911 року з 20-ої вулиці була перенесена до нового будинку на 7-ій вулиці, між 2-ою і 3-ою авеню, який свого часу пережив рідкісну трагедію. Тут раніше була церква німецьких методистів. Одного літнього вихідного дня виїхали на прогулянку на па7роплаві понад 1.200 жінок, матерів з дітьми. Корабель загорівся і дуже швидко тонув. Майже всі люди загинули. Ціла парафія. Чоловіки, які втратили свої родини, мало не збожеволіли. Стали масово залишати цю територію. З часом почали життя на новому місці в околиці на 80-ій вулиці (нині це велика німецька територія). А греко-католицьким священикам вдалося затримати цю церкву, яка була освячена як церква св. Юра. Спочатку в ній правили світські священики. А у 1942–1943 рр. Отці-василіяни перебрали церкву і служать тут донині.

По Другій світовій війні прибула політична еміграція. Ті, що були в полоні, і ті, кому вдалося втекти від совєтського терору, шукали захисту і притулку. Вони знали, що назад вороття нема, всі мости спалені і треба зберегти дух України тут. Починається новий етап життя і праці. Отці-василіяни активно включилися у процес відродження української мови, відновлення українських звичаїв, культури, і церква знову стала серцем найактивнішого життя громади.

Знаєте, кожна хвиля мала свої труднощі і проблеми. У 20–30-их роках, якщо ви розмовляли з акцентом – зачисляли до нижчого ранґу, і з працею вам і дітям вашим було дуже важко. Тому багато українців змінили свої прізвища на англійські і перестали говорити рідною мовою. У таких умовах виживала наша громада. У всі часи виживають найсильніші. Але не силою, а духом. І в ті часи, і в подальші церква знову була основним мірилом єдности спільноти.

(Закінчення на стор. 13)

Українська католицька церква св. Юра (друга) на Іст 7-ій вулиці в Ню-Йорку.

Благослови...

(Закінчення зі стор. 12)

В кінці 50-их років постала нова велика католицька школа, а через 20 років – нова велична церква св. Юра, яка нині збирає під своє крило тисячі вірних.

100 років – це вже історія. Ми ревно зберігаємо архівні матеріяли, листи, фотографії, книги, журнали, все, що стосується релігійного і духовного життя нашої великої громади. До ювілею парафії ми готуємо книгу, але хочемо ще розмістити в ній знімки зі святкування, тексти поздоровлень, тому вона вийде у світ десь у листопаді.

–Кого зі священиків чи парафіян Ви могли б відзначити за ревну працю і служіння людям?

– Ми маємо стільки відданих Церкві і Богу душпастирів і вірних, які ревно трудилися для добра своєї Церкви і народу, що неможливо всіх перелічити.

– Кілька слів, будь-ласка, про Католицьку школу. Чи в ній навчаються тільки українські діти, чи й інших народностей? Яка оплата? Чи допомагаєте Ви школі?

– Наша Католицька школа – це подарунок громади парафії на 50-літній ювілей. Будували цеглина до цеглинки, скріплюючи католицьку віру в серцях вірних та розбудовуючи шкільництво.

В родинах, де батьки дають своїм дітям виховання на засадах Христа і св. Церкви, завжди буде місце для Бога, а отже, для любови, милосердя і добра. Повністю довіряю адміністрації школи, її директорові, сестрі Теодозії в професійності і фаховості. Ці люди добре знають свою справу, тому вважаю нині зайвим втручатися в добре налагоджену працю. Хоча, при потребі, ми завжди йдемо на допомогу один одному.

В школі навчаються не лише діти українців, але й еспанці, поляки і діти інших національностей. Перевагу надаємо, звичайно, українцям, але, заборони ні для кого нема, бо всі ходять до церкви, вчаться слова Божого, і тримаємо для всіх той самий порядок, щоб діти були освічені, мудрі, щоб ставали духовними амбасадорами українства.

Оплата за рік невисока – 4 тисячі долярів. Це, порівняно з іншими школами, дуже мало. Через те часто втрачаємо добрих учителів, бо невисока платня. А ще маємо пільги для новоприбулих діточок. На три місяці звільняємо батьків від оплати. Це також відбивається на школі. Тому кожна школа, парафія мусить мати так званий „паблик рілейшен". Церква і громада школі допомагають, шукаємо меценатів, влаштовуємо фестивалі, зароблений кошт передаємо школі. Ось так і живемо день за днем в праці, молитві і вірі.

– І останнє запитання, отче Бернарде. Як проходитимуть святкування, де саме, хто братиме участь?

– Наше свято – це буде, насамперед, свято для всіх, хто любить нашу церкву, вірно їй служить і долучається, хто чим може, до активного християнського життя. Запрошені священнослужителі, сестри-монахині, владики, архімандрит, меценати, парафіяни, які будували цю парафію. Вже знаємо, що прибудуть Владика Василь Лостен та Владика Володимир Паска, син цієї парафії.

О 12-ій год. в церкві буде урочиста Служба Божа, опісля відбудеться духовна драма, за участю заслужених артистів. Все буде на дуже високому рівні.

А в школі є заля на 300 осіб, де нам вдавалося мати кілька бенкетів, і гості були дуже задоволені з чудової атмосфери. Буде грати тиха, спокійна музика, артисти провадитимуть концертну програму, а вести її буде Зенон Чорній.

Очікуємо гарного свята. Хочемо, щоб усі в цей день відчули наші молитви, добрі слова подяки, щире тепло сердець і велике Господнє благословення.

Ольга Миханцьо

ДНЯ 3 ЮНІЯ 1905 ВОДБУВЪ СЯ ПЕРШИЙ МІТИНГЪ СКЛИКАНЫЙ П.

Ардаліономъ Хромовскимъ

НА КОТРОМЪ НА ВНЕСЕНЄ ТОГОЖЪ ОДНОГОЛОСНО РЄШЕНО ЗАЛОЖИТИ

Руску Греко-Кат. Парохію въ Ню Иорку

И ВЫБРАНО КОМИТЕТЪ.

ДНЯ 30 ЮНІЯ 1905 ЗАКУПЛЕНО ПРИ

20 ул. ч. 332-334 водъ Бабтистовъ Каплицю

ВОДТАКЪ ПЕРЕРОБЛЕНО И ВОДНОВЛЕНО ТУЮЖЪ ПО ВЫМОГАМЪ НАШОГО ОБРЯДУ НА

Руску Церковъ имени Св. Вмч. ЮРІЯ.

ДНЯ 26 АВГ. 1905 ВОДБУЛО СЯ ТОРЖЕСТВЕННЕ

посвящене и отворене тои Церкви.

ДНЯ 22 ОКТ. 1905 ОБНЯВЪ ЗАРЯДЪ ПАРОХІИ

Вс. О. Йосифъ Чаплиньскій.

Оголошення з 1905 року про посвячення і відкриття церкви св. Юра в Ню-Йорку, при 322 Іст 20-та вулиця. (З церковного архіву).

Хор „Думка" в церкві св. Юра із Владикою Василем Лостеном.

Відзначили День Незалежности України

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Українська громада міста та його розлогих околиць та сусідніх міст відзначила 14-ту річницю Незалежности України та здобутків Помаранчевої революції на рівні, гідному такої великої події. 21 серпня на площі Українського спортового осередку „Тризуб" відбувся великий фестиваль на честь згаданих вище подій. Багато людей заповнили велику площу в тіні дерев.

Виступи усіх ансамблів, що брали участь у цьому святі, були глибоко мистецькі і патріотичні. Тіні дерев на площі „Тризубівки" з відкритою сценою в гарячий літній час, звуки українських мелодій, краса одягу і танців були такі, що могло скластися враження, ніби це у Києві, під каштанами. Краса, гордість і відповідальність за мистецьке виконання танців пробивалась із облич дітей і юних танцюристів із школи танцювального ансамблю „Волошки" з Філядельфії.

В мистецькій частині виступали, крім школи „Волошок", також танцювальний ансамбль „Волошки", музичний ансамбль „Гомін", солісти Українського баптистського хору „Гармонія", бандуристки, співочо-танцювальний ансамбль „Україна" з Торонто, а також Філядельфійський камерний хор „Аколяда". Після мистецьких виступів до танців грали оркестри „Карпати" і „Гармонія". Свято продовжувалось змаганнями з копаного м'яча, а публіка задовольнялась смачними українськими стравами з „тризубівської" кухні.

24 серпня день відновлення Самостійности України велично відзначено в Українському освітньо-культурному центрі. Вже 14-ий раз українська громада збирається у великій театральній залі центру, щоб відзначити цю подію. Заля УОКЦ була виповнена гостями, що прийшли вшанувати цей день.

Зіркою вечора була доповідачка Пола Добрянська, державний підсекретар у справах світового розвитку демократії і прав людини. З думками її доповіді треба числитись як з виразником американського уряду стосовно України. Пола Добрянська висловила признання громаді: „Ви внесли свій вклад у міжнародну підтримку, яка була суттєвою для тих, хто боровся за вільну, свобідну Україну". Далі доповідачка заявила: „Героїчний вибір свободи українського народу був великим стрибком вперед на шляху України до демократії та багатства". В дальшому вона з'ясувала дружні взаємини урядів Америки і України та перспективи розвитку співпраці обох держав. Пола Добрянська є дочкою відомого американського і українського діяча професора Лева Добрянського, колись президента, а тепер почесного президента УККА і колишнього посла США до Багамів.

У мистецькій програмі мило відзначився баптистський дитячий хор „Дзвіночки", виконуючи складні гри дзвіночками, що захопило публіку. З сильними і гарними голосами виступив дует артистів Київської оперети – Ірина Лапіна (сопрано) і Сергій Павлів (тенор). Бравурно виступив із своїми танцями танцювальний ансамбль „Волошки" (балетмайстер Роман Левицький). Хор „Прометей" заспівав ряд пісень.

Свято закінчилося прем'єрою об'єднаних хорів, які створили єдиний мішаний хор „Україна" з 120 співаків, що заспівав могутньо молитву „Боже Великий Єдиний". Цей хор утворився під проводом Кизимишина, щоб гідно привітати Президента України Віктора Ющенка у Філядельфії.

Богдан Тодорів

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

УВАН у США. „Вісті УВАН, ч. 3, редактор Олександер Домбровський. Ню-Йорк, 2004 рік.

Богдан Горинь. „Туга Віктора Цимбала". У книзі висвітлено життєвий і творчий шлях видатного мистця, автора численних творів малярства, реклямної, книжкової і станкової графіки, екслібрісів, карикатур і фелейтонів, громадського, політичного діяча та мецената Віктора Цимбала. Видання адресоване усім, хто цікавиться крутими шляхами життя й творчости видатних українських подвижників, діяльність яких проходила далеко від рідної землі. Видавництво „Пульсари", Київ, 2005 рік.

Андрій Медведів. „Українсько-англійсько-японський розмовник". Видавництво „Львівська політехніка", Львів, 2005 рік.

Іван Вислоцький. „Спомини розвідчого старшини з Першої світової війни. Австрійська армія, Київські Січові стрільці і Українська Галицька Армія". У книзі описано спогади старшини УГА Івана Вислоцького, який з червня 1919 по січень 1920 року працював у Розвідчому відділі Начальної команди УГА. Видавництво „Галицька видавнича спілка", Львів, 2005 рік.

Володимир П. Стахів. „Про українську зовнішню політику, ОУН та політичні вбивства Кремля". Видавництво „Гадяч" Гадяч, Полтавська область, 2005 рік.

Е.Е. Камінґс. „Це помирання всіх ясних речей". Вибрані поезії упорядкував і переклав Богдан Бойчук. Видавництво „Факт", Київ, 2005 рік.

Василь Гогоша. „Юстинка", оповідання з часів УПА. Книжку рекомендується вчителям, учням та всім, хто прагне глибше знати історію рідного краю. Броди, 2001 рік.

Василь Дергач. „Святе і грішне", том 1 – поезії, том 2 – поеми, драматичні твори. Видавництво „Брама", Черкаси, 2004 рік.

УВАН у США. „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка)", біографічні матеріяли, спогади, іконографія. У книзі зібрано матеріяли архіву родини Драгоманових-Косачів, які сестри Лесі Українки Ольга Косач-Кривинюк та Ізидора Косач-Борисова вивезли зі собою на еміґрацію. Видавництво „Факт", Ню-Йорк-Київ, 2004 рік.

Михайло Вербицький. „Літургія", редактор-упорядник Богдан Марків. Видавництво музичних текстів, Вудбрідж, Конектикат, 2005 рік.

Володимир Клос. „Крутими шляхами за волю і долю". Спогади дивізійника. Видавництво „Українські технології", Сіетл-Львів, 2003 рік.

Canadian Institute of Ukrainian Studies. „Journal of Ukrainian Studies" Volume 29, Numbers 1-2. Summer - Winter 2004. Printed in Canada.

Віра Крива. „Журавлині ключі", поезії. Друга збірка авторки, яка об'єднує поезії різних періодів її творчости, ліричні роздуми, життєві спогади, особисте сприйняття найважливіших суспільно-політичних подій. Видавництво „Тясмин", Сміла, Черкаської обл., 2005 рік.

Дмитро Соловей. „Сказати правду" – три праці про голодомор 1932 – 1933 років. Книжка містить праці одного з найавторитетніших дослідників трагедії, що її пережив народ України на початку 30-их років XX століття. Київ - Полтава, 2005 рік.

Фонд допомоги і розвитку дітям Чорнобиля змінює назву

ШОРТ ГІЛС, Н. Дж. – На початку осені 2005 року Фонд допомоги дітям Чорнобиля офіційно змінив свою назву на Фонд допомоги та розвитку дітям Чорнобиля. Це рішення було прийнято Радою директорів фонду і базується на дискусіях стратегічного плянування, які розпочалися минулої осені під час конвенції з нагоди 15-ої річниці заснування Фонду.

„Включення слова „розвитку" до офіційної назви фонду може стати поясненням для наших прихильників, які беруть участь у наших програмах протягом останніх років, – сказав Олександер Кузьма, виконавчий директор Фонду допомоги і розвитку дітям Чорнобиля (ФДРДЧ) в Україні, – Рада директорів хоче якнайкраще відобразити сутність місії фонду в його назві. Протягом багатьох років свого існування менше було зроблено в сфері допомоги у надзвичайних обставинах, а більше зусиль було покладено на встановлення сучасного обладнання та навчання, що дозволяє українським лікарням поліпшити свою інфраструктуру. Наша мета – надати можливість нашим партнерам досягти стійкого розвитку і радикально поліпшити якість медичного обслуговування в лікарнях".

Заснований восени 1989 року ФДРДЧ відразу став одним із провідних фундаторів медичної допомоги в Україні. Під керівництвом д-ра Зенона та Надії Матківських фонд встановив партнерські стосунки з лікарнями та дитячими медичними центрами у більш ніж 15 областях України – у Чернігові, Житомирі, Львові, Києві, Одесі, Луцьку, Рівному, Івано-Франківську та у Чернівцях.

На початку свого існування фонд зокрема здійснював перевезення гуманітарної допомоги величезним українським літаком Ан-225 „Мрія" – найбільшим у світі. Починаючи з 1992 року Державний департамент Сполучених Штатів Америки погодився надавати літаки та пальне для перевезення вантажів з гуманітарною допомогою. Взагалі силами фонду в Україну було доставлено 32 авіяційних та 15 морських вантажів з гуманітарною допомогою вагою більш ніж 1300 тонн і вартістю понад 53 мільйони долярів США.

„Навіть через 20 років після аварії на Чорнобильській атомній станції наші партнерські лікарні мають велику кількість дітей, хворих на лейкемію, рак, дітей з вродженими вадами та імунодефіцитом, – говорить засновник фонду д-р З. Матківський. – Окрім дитячих лікарень ми почали спрямовувати нашу діяльність на співпрацю з перинатальними центрами в Україні з метою покращення умов під час турботи за дитиною до її народження, а також запобігання ускладнень вагітности та зменшення вроджених вад у дітей, які останнім часом з'явилися у великій кількості".

Фонд запровадив модель відділення інтенсивної терапії у деяких своїх партнерських лікарнях, що допомогло значно знизити рівень смертности серед новонароджених. За своїми онкологічними програмами фонд допомагає лікарям у Харкові, Рівному та Житомирі боротися з рідкісними формами раку.

„Ми не повинні відхилятися від нашої основної місії: боротьби з тривалими наслідками найстрашнішої світової катастрофи навколишнього середовища, – сказав О. Кузьма. – Через те, що нове покоління українців народжується зі значними вродженими вадами та імунодефіцитом, ми повинні зараз більше працювати задля збереження життя „онуків Чорнобиля" та з метою покращення вагітности багатьох жінок, які зазнали радіяції у своєму дитинстві. Адже ми зараз інтеґруємо нашу місію у довготривалу стратегію стійкого розвитку".

Прикладом стратегії, запровадженої фондом, можуть бути дитячі лікарні у Луцьку, Одесі та Дніпропетровську, які досягли значних успіхів. У Луцьку технології та навчання, запроваджені фондом, допомогли врятувати життя недоношених дітей, але лікарня не зупиняється на досягнутому і разом з ФДРДЧ розробляє програми з ендоскопії, генетичного дослідження та лябораторної діягностики, що надає можливості лікарям у Волинській області вирішувати багато медичних проблем. Лікарня нещодавно дістала величезний ґрант від уряду Швеції, який вона розподілила для лікарень у Рівному та Івано-Франківську.

В Одесі та Львові фонд розробляє нові програми в галузі дитячої кардіохірургії. У 2004 році фонд організував національну конференцію на тему ранньої діягностики кардіологічних аномалій. Фонд надав апарат „серце-легені", ультразвуковий апарат для обстеження серця та інші інструменти для надання можливості лікарям у Львові та Одесі здійснювати операції на серці.

„Ми сподіваємося, що ФДРДЧ матиме світле майбутнє, — заявив Леонард Мазур, член дирекції фонду, який нещодавно відвідав Україну. – В останні місяці фонд дістав ґранти відомих компаній „UMC", „Philip Morris" та „Cargill", а також підтримку українських зірок естради, таких як Руслана Лижичко.

„За останні 15 років ми мали нагоду працювати з дуже талановитими та винахідливими волонтерами та співробітниками, які допомогли нам досягти вищого рівня, – розповідає співзасновник фонду Надія Матківська. – Нашим обов'язком є зробити великий внесок, запровадити стабільні програми, щоб зміна нашої назви більш точно відображала нашу працю".

„Криза в системі охорони здоров'я в Україні залишається дуже значною, – вважає Олександер Кузьма. – Лікарні та дитячі будинки потребують невідкладної фінансової та моральної підтримки. Завдяки Помаранчевій революції українські підприємці почали розуміти важливість благодійних внесків та суспільної відповідальности. Але ж наша діяспора також повинна ставати активнішою у впровадженні довготривалої допомоги. Ми не повинні бути задоволені марними зусиллями та символічними жестами доброчинности. ФДРДЧ довів, що добре сплановані зусилля можуть давати безмежні результати".

Якщо ви маєте бажання стати волонтером або зробити грошовий внесок, будь ласка, звертайтеся до ФДРДЧ на тел.: (973) 376-51-40, чи надсилайте повідомлення електронною поштою на адресу: info@childrenofchornobyl.org.

ФДРДЧ

Спортовий табір СУМ

ЕЛЕНВІЛ, Н. Й. – 6 серпня закінчився Спортовий табір під назвою „Жар Птиці ім. Алли Горської", який відбувся на оселі СУМ. Протягом двох тижнів у ньому взяли участь 77 юначок і юнаків. Практичні вправи проходили з відбиванки, копаного м'яча, плавання, тенісу, легкої атлетики і софтболу. Наприкінці кожного дня юнацтво показувало набуті знання в „Ліґових змаганнях". З юнацтвом працювали відданні члени команди, виховники та впорядники М. Приймак, М. Сорока, М. Щур, К. Куцина, О. Чебіняк, К. Вирста, С. Вариха, Х. Ґойдич, Б. Куцина, Н. Кудрик, А. Кудрик, М. Глушко, М. Колінський, Х. Даскієвич, Д. Шафран, М. Романів, В. Вирста, Х. Кобилецька.

30 липня на спортових площах і в плавацькому басейні відбулися Українські спортові ігри молоді, в яких взяло участь понад 175 атлетів. Вранці відбулося святкове відкриття Ігор запаленням „вічного" вогню та заспіванням українського національного гимну. Програмою відкриття проводив І. Ісаїв, який попросив присутніх вшанувати хвилиною мовчання св. п. Ярослава Петрика і Романа Глушка, які були тісно пов'язані з сумівським спортовим життям. По закінченні змагань відбулася церемонія вручення медалів для переможців.

Спортовий табір також провів прогулянку до водного парку „Мавтен Крік". На закінчення Табору відбулося святкове закриття, де вручено учасникам грамоти та нагороди. В ділянці відбиванки дістали нагороди Христина Кушнір, Христя Савчук, Вікторія Кебало, Коля Подобинскій, і Нуся Гудима; з копаного м'яча Андрій Кобилецький, Михась Капітула, Святослав Кульчицький, Микола Щур і Давид Демянич; з тенісу Андрій Кебало, Олександр Бортняк, Петро Худолій і Олесь Васенда; з плавання Христя Гудима, Нуся Керда і Каміла Боб'як; з софтболу Михась Бетлей, Ростислав Сидор, Андрій Филевич, Марко Нагорняк і Алекс Габура; з легкої атлетики Давид Русиняк, Аня Чорний, Мішел Федорійчук, Андрій Легун і Григорій Смит. Командант вручив нагороди для учасників, що виявилися найкращими в спорті і були видатними таборовиками – з молодшого юнацтва Аня Чорний і Олесь Ушак, з старшого – Ґабрієла Верґара і Алекс Габура.

На кінець усі таборовики, батьки і гості заспівали український національний гимн.

За дальшими інформаціями про Сумівські табори, можна звернутися в інтернеті за адресою: www.CYM.org

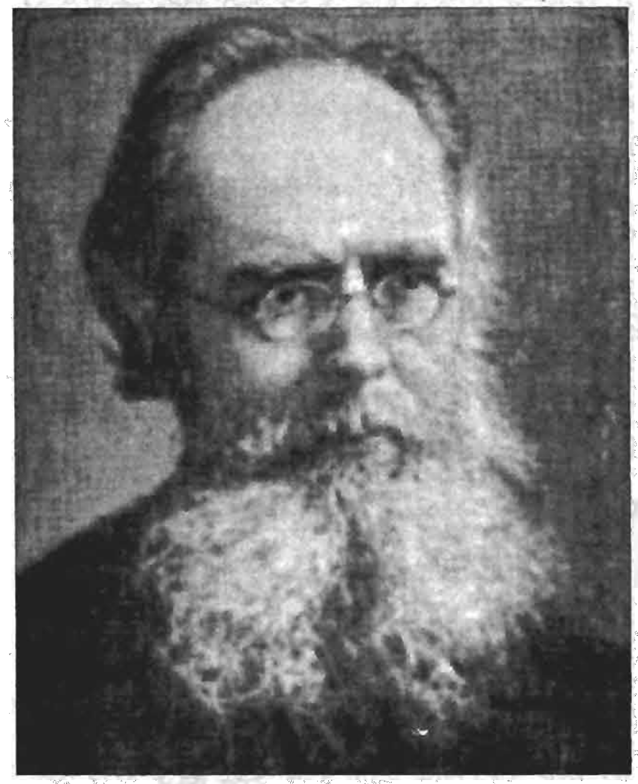
Ольга Колон

Учасники табору в Еленвілі

МОВА ПРО МОВУ

Світоч нашого мовознавства

Олександер Потебня

22 вересня цього року минає 170 років від народження великого українського мовознавця, літературознавця і фолклориста Олександра Потебні, який своїми працями, присвяченими психології художньої творчости і філософії мови, створив авторитетну і не захитану донині лінгвістичну школу. Нижче пропонуємо нашим читачам характерні уривки з виданого в 1931 році у Варшаві нарису д-ра Константина Чеховича „Олександер Потебня – український мислитель-лінгвіст".

„..Розглядаючи питання, чи добре учити дітей вже змалку чужої мови, Потебня приходить до висновку, що це для загального розвитку дуже шкідливо. В подальшому житті більше, ніж знання багатьох мов, потрібні людині розум (себто те, що складає теорію) і характер (себто те, що потрібне для практики, для зміни обставин згідно з нашим найкращим розумінням). Для розвитку розуму (включно з уявою) потрібно загострювати здібність спостерігати, здібність пам'ятати, комбінувати, узагальнювати, розділяти ці спостереження і перевіряти цю діяльність. Все те неможливо без мови. Ступінь опанування мови – це, хоч і не єдиний, але найважливіший показник розумового розвитку дитини і дорослих людей. Чим швидше ми думаємо (себто говоримо зі собою), тим ширші кола можемо обіймати думкою. Така зручність – це щось незмірно вартісніше, ніж зручність пальців для гри на інструменті. Подумаймо: який нерозумний буде той, хто, бажаючи з дитини зробити віртуоза, буде її вчити грати на п'яти інструментах рівночасно. Знана річ, що не можна без шкоди змінити навіть одної скрипки чи віольончелі на іншу. Зручність гри вимагає звички, й тому неможливо, надзвичайно тяжко бути добрим скрипаком і добрим віольончелістом рівночасно. Різні мови – це різні інструменти....

Як на підтвердження загального правила про шкідливість багатомовности в дитячому віці, вказує Потебня на велику кількість тупоумних серед дворянських дітей, що їх вже змалку приневолювали вчитися кількох мов. Через таке нерозумне накидання дитині вже в ранньому віці чужої мови, дуже часто „робляться з дітей з великими здібностями півідіоти, живі пам'ятники безглуздя і душевного рабства родичів".

Питання багатомовности – це питання гігієни думки, і воно, на погляд Потебні, мусить колись дочекатися наукового вияснення. „Я думаю, – каже Потебня, – що коли психологія доживе до кращих часів, то в ній буде окремий розділ про недуги думки в дитячому і зрілому віці як наслідок нерозумної багатомовности"...

...Щодо шкідливого впливу багатомовности у малих дітей на витворювання характеру Потебня не сумнівається, але сам не обговорює ширше цього складного питання. Зате докладніше розглядає шкідливі наслідки чужомовної школи для розвитку розумових здібностей школярів і цілої нації, маючи на увазі перш усього болючі відносини на українських землях, де українські діти не мали змоги розвивати своїх здібностей на природній основі рідної мови і мусили у більшості жити життям слабо розвинених духовних калік. „Бо чужомовна школа, – каже Потебня, – чи це буде школа в тісному розумінні, чи солдатчина, чи школа життя взагалі, має приготувати зі свідомости учнів рід палімпсеста, при чому її учні і при однакових інших умовах будуть залишатися позаду тих, котрим в школі можна було не забувати попереднє, лише учитися, себто прикладати шкільні додатки знання до поза- і передшкільних його запасів"...

Чужомовна школа веде вкінці до розриву між простим народом і освіченими верствами і так приготовляє смерть нації. „Зв'язок, що його найбільш очевидним виявом є єдність мови, систематично розривається. Країни, в яких цей зв'язок єдности мови між станами розірваний, як Малоросія, самі до деякі міри засуджені на загибель і принесуть загибель іншим. Це велике море горя..."...

...Якраз тоді виступав зі своїми теоріями і плянами про з'єднання усіх слов'ян на основі російської літературної мови відомий славіст Антін С. Будилович. У своїй праці „Про літературну єдність слов'ян" він доводив, що російська мова повинна стати мовою всіх слов'ян.

Потебня цитує його слова: „Говорів в народі тисячі; всі не можуть бути літертурними мовами. Один вийшов переможцем з боротьби за існування, інші його підтримують і збагачують, вживаючи його для цілей своєї освіти. Так було всюди, так було і в нас...".

...Як людина глибоко етична, Потебня виступав проти тенденційности на полі науки, обурювався на цинічне виправдування грубого насильства над українською нацією з усіма переслідуваннями українського слова. „Коли говорити про боротьбу за саме існування, – пише Потебня, – і про перемогу одної сторони, тоді треба сказати і про поразку іншої сторони, і про те, що переможеним – горе, і що їх трактують лише як етнографічний матеріял. А якщо оправдувати це тим, що так бувало, то можна виправдати і людоїдтсво"...

Потебня дуже добре бачив, як у різних формах проявляються об'єднуючі тенденції русифікаторів. Він бачив, як і в науці не все змагають до чисто наукових цілей, як і там часом кується зброя для цілей денаціоналізації. І він безоглядно викривав всю цю шкідливу систему практичних і теоретичних русифікаторів, що всю свою енергію звертали тоді на знищення української нації; а для українців він шукав шляхів національної самооборони...".

„Мова – твого життя основа"

Молодий львівський мовознавець Ірина Фаріон в 1998 році заініціювала конкурс плякатів „Мова - твого життя основа", який спочатку проводиться серед студентів Львівської Політехніки, а цього року вперше одержав статус всеукраїнського й охопив не лише студентські твори, але й шкільні.

Попри свій молодий вік, І. Фаріон написала дві книжки, і в тому числі працю, що викликала великий резонанс серед фахівців і громадськости: „Правопис – корсет мови? Український правопис як культурно-політичний вибір". Вона безкомпромісна в судженнях і діях, про що свідчить, наприклад, її недавній відкритий лист до Президента Віктора Ющенка. Але не тільки. Минулого року прокуратура навіть порушила кримінальну справу проти неї за один зі студентських плякатів, на якому був напис „Не знаєш, не розумієш, не шануєш" - і стрілка в бік Москви.

Я запитав Ірину Фаріон, чи означає проведення цього конкурсу вперше у всеукраїнському маштабі те, що він виріс з „коротких штанців" Львова?

Ось її відповідь:

– Так, виріс. Але я замислююся, чи цей конкурс доріс до усвідомлення того, що таке мова, бо ці 260 творів, які я сьогодні переглянула, все-таки демонструють доволі підлітковий світогляд нашого суспільства, себто – „мова солов'їна, мова кольорова, мова барвиста...". І лише інколи можна потрапити на праці які свідчать про мову як засіб самоідентифікації, як категорію світоглядну, як категорію унезалежнення від світу і як той духовний засіб, який робить тебе неповторним, і найважливіше – мова як духовна зброя. Таких творів є мало, але вони є, і це породжує надію.

– Цікаво почути про географію поданих на конкурс праць. –

– Від Львова до Сіверськодонецька. До речі, один з найцікавіших плякатів надійшов до нас саме з Сіверськодонецька, оскільки гаслом твору є такі справедливі слова: „Без мови Україна – УкрРуїна". Багато робіт маємо з Сумщини. Просто вибух плякатів дуже різноспектрових з Тернопільщини, Франківщини, з Запоріжжя, з Одещини... Тобто, Україна представлена барвисто.

До сказаного Іриною Фаріон залишається додати, що всеукраїнський конкурс плякатів „Мова – твого життя основа" проходить під егідою міжнародної громадської організації „Конґрес захисту української мови".

Церемонія нагородження переможців відбулася 23 травня під Києвом, в селі Щасливому Бориспільського району. „Конґрес захисту української мови" плянує видати найкращі плякати.

Тарас Марусик,
Радіо „Свобода"

Вузлик на пам'ять

„Недобре, коли людина, не знаючи гаразд української чи російської мови, або тої й тої, плутає ці обидві мови, перемішує їхні слова, віодмінює слова однієї мови за граматичними вимогами другої, бере якийсь притаманний саме цій мові вислів і живосилом тягне його в іншу мову, оминаючи традиції клясичної літератури й живу народну мову.

Так створюється мовний покруч чи, як кажуть у нас, в Україні, суржик. Суржик не є й не може бути ознакою будь-якої культури, навпаки, він завжди відбиває некультурність частини людей..."

Борис Антоненко-Давидович

Розділ „Мова про мову" веде редактор „Свободи" Петро Часто

МОВА ПРО МОВУ

На мовному розпутті...

Сторінки в „Свободі" „Мова про мову" – цікаві і корисні, зокрема читачам, які не мали можливости вчитися в українських школах. Корисним також є, що в дискусіях беруть участь не тільки філологи, але й читачі, які з мовознавством запізнавались самоосвітою, як от автор цієї статті. Думки читачів, їх запитання щодо літературної мови, (і відповіді редакції), збагачують культуру мови, за що „Свободі" належиться признання і подяка та прохання частіше вміщувати ці сторінки в нашому тижневику.

В житті нашої спільноти традиційно всього було, і ще й тепер є „по 2": наукові установи, релігія, календар, конґресові комітети, братські союзи, політичні партії, намагання узаконити дві державні мови, а також дві літературні мови та два правописи, що й є темою цієї статті.

Подібно, як інші національні спільноти в діяспорі, які визнають літературну мову своєї „старої" батьківщини, українці повинні прийняти мову з України. Якщо так не стається, то для того є поважні причини.

Харківський правопис з 1928 року, на основі якого виник словник Г. Голоскевича, був заборонений і замінений в 1933 році радянськими мовознавцями таким, що мав сприяти зближенню української мови з російською.

Більшість мовознавців згідні в тому, що літературна мова – це „синтез" мовної діяльности багатьох поколінь нашого народу. Немає виправдання професійним журналістам, коли в їхніх статтях натрапляємо на грубі кальки з російської мови або з англійської. „Сьогодні навіть кмітливий знавець чужоземних мов повинен постійно використовувати словники та мати талант до розв'язки загадок, щоб зрозуміти хоча б частину малограмотних слів, головно транскрибованих з англійської, ще й через посередництво російської мови", – пише львівський мовознавець проф. Роксоляна Зарівчак.

Національно-культурною драмою можна назвати діяльність Державної провописної комісії, створеної при Кабінеті міністрів України в 1994 році. А ця діяльність могла ж стати науковим тріюмфом, адже серед членів комісії був світової слави філолог Юрій Шевельов. Ні, величезна праця вчених, справді відповідальних за долю нашої мови, – проєкт найновішої редакції Українського правопису 1999 року – стала предметом цинічних насмішок з боку таких сумнозвісних з радянських часів знавців, як академік В. Русанівський, який очолив кампанію „всенародного обговорення" й у висліді Президент Л. Кучма відкинув той цінний проєкт. В нову комісію ввійшли прихильники Русанівського, під редакцією якого підготовлено проєкт українського правопису, – він дуже мало відрізняється від прийнятого в 1933 році.

Русанівський і, з дозволу сказати, його школа, не соромлячись, називають Харківський правопис „діяспорним", „архаїчним". Українці діяспори, згідно з постановою УВАН і НТШ в 1952 році прийняли цей правопис і словник Г. Голоскевича за норму. І вона досі майже, за рідкими вийнятками, не застаріла. Визначні наші мовознавці Ю. Шевельов, Д. Чижевський, В. Чапленко, І. Огієнко, О. Курило, П. Ковалів, П. Юриняк – своїми працями зробили цю норму авторитетною. Про словник Г. Голоскевича писав В. Чапленко: „Це найцінніше джерело для вивчення норм правопису, вимови, морфології і лексики української літературної мови".

Протягом пів століття (друга половина XX ст.) за Харківським правописом видано „Енциклопедію українознавства" (В. Кубійовича), „Малу енциклопедію" Є. Онацького, сотні, якщо не тисячі, наукових праць, поезій, повістей, романів, збірники НТШ, УВАН, УВУ, реґіональні збірники з історії України. Деякі без мовних змін перевидаються в Україні. Цією мовою, а не зрусифікованою, Юрій Шевельов написав такі знамениті праці, як „Галичина у формуванні нової української літературної мови", „Нарис сучасної української літературної мови". Мовознавець Олена Курило для широкого ужитку видала „Уваги до сучасної української мови", а Петро Волиняк написав для шкіл підручники „Барвінок", „Лани", „Дніпро" (історія української літератури і хрестоматія). Видано також декілька граматик української мови".

Коли „мову про мову", то усі заходи заради остаточно узгіднених правописних норм, видання словників з різних ділянок мовознавства будуть даремними зусиллями, якщо Президент України, прем'єр-міністер, міністри та переважна більшість депутатів Верховної Ради при виконуванні своїх державних обов'язків будуть говорити по-російськи. Якщо не буде українізації „згори" – від Президента почавши, то висновки жодних правописних комісій не матимуть жодного значення. Якщо Президент своїм указом не започаткує українізації, в першу чергу в своїй адміністрації, а далі в шкільництві, в культурних установах, у Верховній Раді та в інших ділянках громадського життя, то українська мова повернеться до тих часів, коли нею говорили тільки селяни.

Закінчити ці невеселі думки про становище нашої мови хочу словами з виступу проф. Марка фон Гаґена на VI конґресі Міжнародної асоціяції україністів в Донецьку: „Уряд прогавлює ті можливості, що їх дала Помаранчева революція, і бездіяльно спостерігає за розвалом української культури. Становище української мови у сучасних умовах продовжує все ще залишатися слабким і нестабільним. Ті нагоди, котрі відкрилися у зв'язку з революцією, можуть бути втрачені новим українським урядом". В конґресі взяло участь 600 делеґатів з 26 країн. Науковці різних національностей промовляли українською мовою, якої „не було і немає" в Донецьку...

Роман Ричок

Що робить нашу мову милозвучною?

В листі до редакції, пропонованому для наших сторінок „Мова про мову", Микола Лишик з Елкгарту, Індіяна, дуже слушно нагадує нам, що норми сучасної української літературної мови, писемної й усної, творилися соборно, в основу лягали обидва варіянти – і західноукраїнський, і східноукраїнський. „Не створюйте враження, нібито за чистоту української мови дбали тільки галичани, – пише М. Лишик. – Робили це, і дуже активно, також східні українці, зокрема відомий наш мовознавець професор Іван Огієнко, праці якого, бодай уривки з них, варто час від часу вміщувати в „Свободі". Радо виконуючи побажання нашого читача, пропонуємо нижче декілька характерних думок проф. І. Огієнка з приводу милозвучности української мови.

„Українська мова своєю милозвучністю помітно виділяється серед мов слов'янських; вона надзвичайно гнучка, а це й робить її милозвучною та дуже придатною, між іншим, до віршування... Ще німецький вчений і поет Фрідріх Боденштедт в своїй праці „Poetische Ukraine", що вийшла в Штутґардті в 1845 році, писав про нашу мову: „Українська мова мелодійна й звучніша від усіх слов'янських мов і має великі музичні дані. Ніде дерево народної поезії не дало таких смачних плодів, ніде дух народної поезії не відбився так виразно, як він відбився в піснях українських"...

Українська мова не любить, щоб слово розпочиналося з твердих голосних звуків (**а, е, и, і, о, у**), а тому приставляє до них придиха – цебто приголосні звуки **в, й, г**. Придиха цього українська мова набула собі ще з історичних часів. Придих в народній українській мові частіший і ясніший, ніж в мові літературній, в якій на письмі його часто й не зазначають.

Придиха **в** звичайно приймають звуки **о** та **у**, рідко **и**: **в**огонь, **в**озьму, **в**оскрес, **в**ода, **в**она, **в**оно, **в**они, **в**угілля, **в**уж, **в**уздечка, **в**узький, **в**узол, **в**улиця, **в**уси, **в**ухо... В народній українській мові придих в значно частіший, ніж в мові літертурній: **в**озеро, **в**око, **в**орел, **в**огірки, **в**орати...

Придиха **й** приймають усі тверді голосні звуки: **й**angол, **ю**шка, **Йо**лоп, **я**блуко, **Й**осип, **Я**ким, **Ю**стина, **Ю**ліян, **Я**ків...

Перейняті до мови нашої чужі слова, що розпочинаються з **е**, ми звичайно українізуємо, цебто додаємо спочатку їм придиха **й** і пишемо **є**: **Є**вангелія, **є**зуїт, **є**ретик, **є**пископ, **Є**гипет, **Є**русалим, **Є**вген. Тільки нових слів, не так давно запозичених, наша мова ще не встигла українізувати, тому ще вимовляємо й пишемо на початку їх **е**: **е**вакуація, **е**волюція, **е**гоїзм...

Придиха **г** приймають звуки **а, у, о**: **Г**анна, **г**арбуз, **г**армата, **г**аспид, **г**оріх. В літературній українській мові придих **г** рідкий, в народній – дуже частий: га? Гандрій, Гамерика...

Українська мова не любить роззіву (hiatus), цебто голосних звуків, і оминає його вставленням між голосні приголосних **в, й, г**. Наприклад, вставка **в**: па**в**ук, оса**в**ул. Вставка **й**: жи**ю**ть, Укра**ї**на, мо**є**, Ази**я**. Вставка **г**: на**г**острити...

Не терплячи роззіву, українська мова завсіди по голосним звуці вживає **ї, є, я, ю** (цебто **йі, йе, йа, йу**), а не **і, е, а, у**: троїстий, Україна, поїхав, стоїть... З тієї ж причини ненаголошене **у** по голосним звуці завжди переходить на **в**: *навчати, заввага, перевтома, завмерти, навмисне, завтра...*

Перейняті чужі слова з роззівом українська мова звичайно українізує, цебто в сполучення двох голосних вставляє **й**; тому в чужих словах по голосним звуці вимовляємо й пишемо (а не **а, е, і, у**: *алилуя, епопея, алея, фея, матеріял, матеріяльний, патріярх, специяльний, фоє, проєкт, фуяра, Генуя, тріюмф, архаїзм, Енеїда, Рафаїл, Гавриїл, Самуїл.* Значно рідше чужий роззів українізуємо вставкою **в** або **г**: півонія, тивун.

Сполучення **іо** в середині слів частіше не українізуємо: п**іо**нер, нац**іо**нальний, С**іо**н, тр**іо**дь, патр**іо**т, інтернац**іо**нальний, б**іо**графія, пер**іо**д, соц**іо**лог і т. п.

Звук **і (ї)**, коли знаходиться по голосним і сам творить окремий склад, може мінятися на **й**: „Так ідучи молився Мойсей" (Франко), „Се Ізрайля дванадцять колін" (Франко) так само: при**й**менник, за**й**менник, на**й**мати, на**й**кращий і т. п.; так із кра**и**, ра**и**, зми**и** стало: кра**й**, ра**й**, змі**й**. Проте скорочувати слово Україна на Ура**й**на (як то буває в мові російській) в літертурній українській мові не прийнято.

(З праці проф. Івана Огієнка „Нариси з історії української мови).

Уточнення

На сторінках „Мова про мову" (*„Свобода" з 1 липня, ч. 26*) в дописі Міри Гармаш про тверде й м'яке **„л"** у Т. Шевченка трапилася друкарська помилка: замість такого порядку слів – **„лява"**, а потім **„лава"** – подано двічі **„лава"**. Повторюємо речення у його правильній формі: **„З браку м'якого „л" виходить плутанина** – замість двох слів („**лава**": 5 дід сів на лаву, військо йде лавою; і „**лява**": випливає під час вибуху вулькану) – одне слово з різними значеннями". – **Ред.**

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Жовтень 2005 р., ч. 62

ОДУМ-ові виповнилося 55 років

Проблема виховання української молоді з східних областей України, що опинилася після Другої світової війни в ДП-таборах Західньої Европи, нуртувала в середовищі Івана Багряного. В 1949 році в партійному журналі Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП) „Наші позиції" появилася стаття Івана Багряного, в якій він писав: „Насамперед, існуючі організації молоді далеко – дуже далеко – не охоплюють всієї української молоді з якихось причин формально. Так абсолютно вся (за незначним винятком) молодь з підрадянської еміґрації перебуває поза організаціями молоді". В той час існував Пласт та СУМ, не лише в Европі, але й на нових поселеннях в США, Канаді та інших державах.

Під впливом і з допомогою УРДП 18 червня 1950 року створено Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) на установчих зборах в Ню-Йорку. Збори підготувала й скликала ініціятивна група, яку очолював Павло Мигаль. ОДУМ в Канаді засновано 30 вересня того ж року на зборах молоді в Торонто.

В скорому часі почали організовуватися філії ОДУМ-у в багатьох містах США і Канади, де оселилися новоприбулі еміґранти, родини з східніх та центральних земель України. Також постали осередки ОДУМ-у в Німеччині, Австралії, Англії та Бельгії. Але в цих країнах по десятьох роках існування праця ОДУМ-у припинилася через виїзд їх активних членів на американський континент.

Філії ОДУМ-у в США існували в Ню-Йорку, Філядельфії, Чикаґо, Нюарку, Сиракюзах, Клівленді, Гартфорді, Бріджпорті, Бафало, Трентоні, Мінеаполісі, Портланді, Ню-Бранзвіку, Дітройті, Форт Вейні, Рочестері, Пасейку, Ґошен-Елкгарді та Ютиці. В Канаді – в Торонто, Монреалі, Лондоні, Ошаві, Гамілтоні, Сент Кетеринсі та Вініпеґу.

У кінці 1953 року створено Центральний комітет ОДУМ-у. За пройдені 55 років його існування і праці ЦК ОДУМ-у очолювали Юрій Нагорний, Василь Пономаренко, Євген Федоренко, Микола Французенко, Юрій Криволап, Віктор Педенко, Олексій Пошиваник, Микола Мороз, Віктор Ліщина та Юрій Лисик.

Прапор та емблему ОДУМ-у виготовлено за проєктом майора армії УНР Миколи Битинського. Текст гимну ОДУМ – „Вперед сини народу" написав Ів. Багряний, а музику – Григорій Китастий. Маршами ОДУМ-у є: „Ми об'їхали землю навколо" (слова Ів. Багряного, музика Гр. Китастого та Миколи Фоменка на той самий текст з малими змінами), та „Наші будні – розгорнена книга" (слова Яра Славутича, муз. Гр. Китастого).

Головну управу ОДУМ-у в США очолювали Павло Мигаль, Степан Вербоватий, Володимир Дубняк (Ковтонюк), Ігор Лисий, Іван Павленко, Богдан Марущак, Роман Лисняк, Леонід Чудовський, Микола Дзябенко, Антін Філімончук, Євген Кальман, Данило Завертайло, Іван Ємець, Володимир Григоренко, Віктор Росинський, Олексій Пошиваник, Анатолій Лисий, Віктор Войтихів, Андрій Шевченко, Тарас Коновал та Олександра Косогор.

ГУ ОДУМ-у Канади очолювали Мар'ян Дальний (Горгота), Вадим Вакуловський, Василь Неліпа, Микола Гринь, Іван Пишкало, Петро Родак, Михайло Лебединський, Ігор Дрозль, Віктор Педенко, Василь Коржанівський, Леонід Ліщина, Ольга Огоновська, Марія Бойко, Рая Ліщина, Олександер Харченко, Василь Тимошенко та Віктор Ліщина.

Майже всі філії ОДУМ-у мали одну чи й кілька мистецьких одиниць. Співочі та танцювальні групи, ансамблі бандуристів, струнну оркестру та струнний ансамбль мали філії в Чикаго, Торонто, Монреалі, Лондоні, Сент Кетеринсі, Дітройті, Мінеаполісі та Філядельфії.

Дві філії мали свої радіопередачі, а це ОДУМ в Чикаго з 1961 року до 1993 р., та філія в Торонто з 1971 року – півгодинні передачі кожного тижня. В 1951 році ОДУМ розпочав видавати свою газету-місячник „Молода Україна". Після двох чисел вона стала журналом-місячником ОДУМ-у й виходила до 2001 року.

В 1954 році при газеті „Українські вісті" в Німеччині розпочато сторінку „Одумівець" европейського ОДУМ-у. З 1962 року „Одумівець" замінено „Сторінкою ОДУМ-у", яку одинадцять років редаґував Ол. Коновал, сім років – Ол. Пошиваник та по кілька чисел видали Юрій та Андрій Смик. В 1960 році почала появлятися раз у місяць сторінка „Літопис ОДУМ-у" в щоденнику УНСоюзу „Свобода". Редаґували її Роман Лисняк (1960–62), Олексій Коновал (1962–71) та Олексій Шевченко (1971–73).

Після проголошення України незалежною державою праця ОДУМ-у, й інших організацій української молоді, громадських й політичних організацій значно сповільнилася. Багато з них припинили своє існування, між ними й ті організації, що були підпорою й поміччю ОДУМ-ові. Крім того, виросла нова ґенерація американців українського походження, яких вже менше цікавить Україна, тому вони не мають великого бажання належати до будь-якої української молодечої організації. Мимо того, що багато філій ОДУМ-у припинили своє існування, зменшилося членство, ще є філії, які й після більш як півстоліття своєї праці, й далі продовжують свою працю, кожного року висилають дітей – своїх членів на табори виховні та відпочинкові на свою оселю „Україна" в Лондоні в Канаді та відбувають реґулярно сходини. Біда в тому, що в проводі ЦК ОДУМ-у та головних управ вибрані особи не проявляють великої активности. Але підростають нові кадри в ОДУМ-і, які може проявлять більше активности й ОДУМ ще відзначить й соту свою річницю. Тож побажаймо ОДУМ-ові всього найкращого в другому півстолітті!

Шлях до сердець

Перемога Помаранчевої революції стала поштовхом для творення справді української України. Ідеали та відданість Батьківщині Майдану надихають на працю і січеславське відділення Фундації І. Багряного. Порівняно нещодавно, за ініціятивою представника Фундації І. Багряного на Січеславщині, письменника Фіделя Сухоноса було створено цю громадську організацію, котра об'єднала людей, не байдужих і відданих Україні.

На рахунку „багрянців" вже чимало добрих справ. Одним з таких стало проведення зустрічі у Бабушкінському територіяльному центрі обслуговування пенсіонерів та одиноких непрацездатних громадян (Дніпропетровськ). До людей похилого віку прийшли поети, письменники, журналісти, щоб показати на життєвому прикладі незабутнього Івана Багряного, що любов до України, своєї землі, робить людину кращою і чистішою.

– Ми знали, що це не проста для нас авдиторія, – поділився у розмові з нашим кореспондентом Фідель Сухоніс. – Адже люди старшого покоління зазнали особливих духовних тортур з боку Москви. Для багатьох з них й сьогодні, наприклад, визвольні змагання це „націоналістіческоє двіжєніє", а політичні постаті УНР та ЗУНР – зрадники та прислужники світового імперіялізму.

Однак, водночас – це наші люди, котрі прожили не просте життя, котрі є українцями і їх праця була свого часу потрібна Україні. Залишити цих людей поза увагою не лише аморально, а й не далекоглядно з точки зору державотворення.

І як було приємно відчути організаторам патріотичної імпрези, що щире та правдиве слово знайшло шлях до людських сердець. Уважно та зацікавлено слухали літні люди „багрянців", часто перебиваючи вдячними оплесками. У слові подяки заступник директора цього соціяльного закладу Ганна Матвійчук висловила сподівання, що такі зустрічі стануть традиційними. Було вирішено що січеславське відділення Фундації І. Багряного організує розміщення постійно діючих спеціяльних стендів „Іван Багряний – життєвий шлях", котрі будуть встановлені у Бабушкінському територіяльному центрі.

Теледебют січеславських багрянців

Порівняно нещодавно створене січеславське відділення Фундації І. Багряного почало поширювати свою роботу в реґіональних мас-медія. До виступів по обласному радіо додався і перший телевізійний дебют представників цієї громадської організації. 18 липня в прямому етері художньо-публіцистичної програми „Дивосил" Дніпропетровської обласної студії телебачення взяли участь представник Фундації І. Багряного у Дніпропетровській області Фідель Сухоніс та секретар січеславського відділення Фундації І. Багряного Олена Швець-Васіна.

Виступаючі ознайомили телеглядачів з завданнями, котрі ставить перед собою їх патріотична та просвітницька громадська організація, розповіли про поточну роботу та найближчі пляни. Зокрема, Ф. Сухоніс підкреслив, що найважливішими завданнями на найближчий період для січеславських багрянців є гідне відзначення у реґіоні в 2006 році 100-річчя з дня народження Івана Багряного. Силами січеславського відділення готуються виступи в школах, вищих учбових закладах, в робітничих авдиторіях, в мас-медія з метою більше ознайомити широкий громадський загал із життєвим та творчим шляхом І. Багряного. Вже розпочато підготування художньо-публіцистичного збірника з робочою назвою „Січеславці про Багряного", куди мають увійти есеї, документи, замальовки та статті дніпропетровських авторів про ювіляра.

Олена Швець-Васіна більше зупинилася на питаннях організаційної роботи. Зокрема, йшлося про те, як бажаючі можуть поповнити членство цієї громадської організації. Судячи з телефонних дзвінків, котрі лунали в студії під час прямого етеру, виступ активістів Січеславського відділення Фундації І. Багряного не залишився не поміченим глядачами.

Дякуємо!

Від часу появи сторінки Фундації ч. 61 прислали пожертви такі особи: 3,000 дол. – **Галина і Олексій Воскобійники** на видання збірника „Грай моя, бандуро", який впорядкував Микола Ґвоздь, її видасть Капеля бандуристів України ім. Григорія Майбороди; 450 дол. – **Леся Богуcловець (Л. Ткач)**, з подарованої й проданої її книги „На прощу до рідної землі"; 250 дол. – **Антоніна Шийка** в пам'ять її дорогого мужа Василя Шийки; 200 дол. – **Мирослава Маляр** в пам'ять її дорогого чоловіка Павла Маляра на будову студії „Ганнуся" в Миргороді на Полтавщині; по 100 дол. – **Славко Лин та Валентина Чудовська**; 75 дол. – **Петро Матула**; по 50 дол. – **Федора Єфименко та Роксоляна Клин.**

Управа щиро дякує всім жертводавцям й просить і далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб ми могли допомагати українському народові в його закріпленні незалежности української України.

У Фундації можна придбати видані чи фінансовані Фундацією книги Ів. Багряного: „Золотий бумеранг", що містить поезії, казки „Телефон" та „Казка про лелек та Павлика мандрівника", „Скельку" та „Антін Біда – герой труда" – 25 дол., „Вінниця – злочин без кари" – 15 дол. та ін. Замовлення шліть на адресу Фундації.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

УКРАЇНА І СВІТ

Бережанській гімназії – 200 років

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська обл. – Два століття тому в Бережанах започаткувала свою історію місцева гімназія, перенесена зі Збаража у міську ратушу і підтримана матеріяльно володаркою міста Ізабелою Любомирською. З Бережан протягом першого століття вийшло так багато визначних людей, як, може, з жодної школи краю. Серед них – відомий будитель національного духу в Галичині, автор першої української книги „Русалка Дністрова" (1837 р.) Маркіян Шашкевич, о. Сильвестр Лепкий – письменник і перекладач, та його три сини – співець Золотого Поділля Богдан, січовий стрілець і композитор Лев, педагог Микола, відомі історики і громадсько-політичні діячі брати Огоновські, літератори Лотоцькі, громадсько-політичні та церковні діячі М. Куземський, С. Сембратович, М. Осадца, С. Литвинович – галицький Митролит та багато інших.

Друге століття гімназії випало на воєнні лихоліття Першої і Другої світових воєн та час зростання національного руху за незалежність української держави. Бережанські гімназисти були в гущі цих подій. Серед січового стрілецтва читаємо їх імена – Іларій Бабуняк, Петро Пасіка, Іван Чмола, Корнель Бородайко, Іван Бемко, Петро Сагайдачний та сотні інших. В лавах ОУН–УПА вчорашні гімназисти Дмитро Мирон, Ярослав Старух, Галина Дидик, Осип Горновий, Михайло Галаса, Степан Федорів, Ірина Бабуняк і ще сотні молодих людей склали життя на вівтар боротьби за волю України.

Здавалося, назавжди більшовицький режим вирвав їх імена з

(Закінчення на стор. 27)

Група колишніх гімназистів перед ратушею, де понад 120 років тому містилася Бережанська гімназія.

Доповідачі на науковій конференції „Богдан Лепкий в духовній історії України" (зліва): науковці Наталя Лупак, Роман Гром'як, Наталя Гавдида, Надія Білик, Олег Смоляк, Олена Костецька, Ольга Царик, Марія Гамбаль.

Колишніх гімназистів привітали хлібом і сіллю.

Борис Березовський допоможе з'ясувати, хто фінансував вибори Віктора Ющенка

КИЇВ. – Російський олігарх Борис Березовський привітав рішення Верховної Ради України розслідувати звинувачення щодо фінансування ним передвиборчої кампанії Президента В. Ющенка. „Загалом я вважаю, що таке розслідування – це добре, бо в Україні намагаються збудувати відкрите суспільство. Я ж відкритий, щоб надати їм усі документи, які попросять", – заявив Б. Березовський 21 вересня в столиці Латвії – Ризі, куди він прибув з діловою візитою. Водночас він знову відмовився надати пряму відповідь на запитання про те, чи фінансував він передвиборчу кампанію В. Ющенка.

А в інтерв'ю аґентству „Асошіейтед Прес" у Ризі Б. Березовський заявив, що „в Україні й поза її межами, а саме у Кремлі, існують сили, дуже розчаровані результатами минулорічних президентських виборів в Україні". За його словами, нині ці сили намагаються знищити команду, яка виграла вибори. Б. Березовський приїхав до Риги разом з братом президента США, американським підприємцем Нілом Бушем.

Б. Березовський є акціонером компанії Ніла Буша, яка розробляє навчальні комп'ютерні програми і нині шукає можливостей вийти на ринки Латвії та інших країн Середньої і Східної Европи. Б. Березовський також має намір робити все, щоб В. Ющенко й Ю. Тимошенко знову стали союзниками.

Радіо „Свобода"

УГКЦ співпрацює з державою у протидії торгівлі людьми

КИЇВ. – 20 вересня відбувся круглий стіл на тему „Зміна ставлення суспільства та засобів масової інформації до потерпілих від торгівлі людьми". Цей захід відбувся у Міжнародному центрі конґресів та виставок. Доповідачами на круглому столі були Юрій Павленко – міністер України у справах сім'ї та молоді, Джон Гербст – Посол США в Україні, Наталка Самолевська –голова всеукраїнської громадської організації „Жіночий консорціюм України", Святослав Вакарчук –радник Президента України та інші. У цій справі було, зокрема, відзначено створення нормативно-правового поля навколо проблеми торгівлі людьми. Україна однєю із перших в Европі доповнила Кримінальний кодекс новою статтею, де було застосоване таке визначення, як „торгівля людьми".

Другим важливим кроком стала ратифікація Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинности. Крім того, у структурі МВС утворено управління у цій справі. Серед учасників засідання був представник від УГКЦ о. Андрій Нагірняк – референт із соціяльних питань, який, зокрема, сказав: „Церква повинна допомогти таким людям. Зокрема УГКЦ робить це в Україні через благодійний фонд „Карітас", який вже здійснив декілька проєктів у цьому напрямку. З другого боку, УГКЦ допомагає нашим людям на місцях. Про це свідчать численні звернення заробітчан до наших греко-католицьких парафій і священиків". УГКЦ висловила свою готовність взяти участь у праці ініційованого державою бюра у справах сім'ї та молоді і протидії торгівлі людьми.

Прес-секретаріят Глави УГКЦ

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Відкрито пам'ятник Никифорові

КРИНИЦЯ, Польща. – Це курортне містечко славне не тільки своїми лікувальними водами, але й присутністю тут свого часу видатних артистів Гелени Моджеєвської, Яна Кепури та лемківського маляра Епіфанія Дровняка, популярного Никифора.

У зв'язку з тим, що надзвичайною творчістю – наївним малюванням „образків", які з часом посіли чільне місце у найбільш престижних галеріях світу – США, Франції, Англії, України, Польщі та інших, Никифор розславив рідне йому містечко, лемківська суспільність 9 років боролася за те, щоб славного мистця увічнити у бронзі. Навіть від кількох років пропоновано проєкт пам'ятника авторства лемківського різьбаря Сергія Олешка. До призбирування фондів на здійснення ідеї включилася українська-лемківська діяспора світу.

Щойно після появи фільму „Мій Никифор" (реж. Кшиштоф Краузе) і позитивного завершення відкриття цвинтаря львівських „орлят"", особливо після безпосередньої розмови Стефана Гладика – голови Об'єднання лемків з Президентом Польщі Александром Кваснєвським, справу приспішено. Місцева влада набрала активности, проголосила конкурс на проєкт, до якого було включено три пропозиції: С. Олешка, М. Колодка (обидва зі Львова) та Ч. Дзвіґая з Кракова. Посадник міста Е. Будзьоний обстоював проєкт краківського різьбара (для цього навіть при другому засіданні комісії поміняв її склад).

Так теж і сталося. Посильно (за літні місяці) йшло підготування терену під пам'ятник, бо вирішено, що відкриватимуть його Президенти Польщі й України, які 9 вересня перебуватимуть на Економічному форумі в Криниці. На жаль, з приводу політичної кризи в Україні відсутня була як президентська, так й урядова українська делегація.

Відкриття пам'ятника доконав Президент Польщі А. Кваснєвський у присутності Президента Литви В. Адамкуса, маршалка Сейму В. Цімошевича, міністрів, представників влади різних щаблів, депутата Верховної Ради України М. Жулинського, посла України І. Харченка і дипломатичного корпусу України, що працює у Варшаві. Присутні були представники лемківської спільноти, голова Об'єднання українців у Польщі М. Кертичак, голова Союзу русинів-українців Словаччини І. Лаба та інші.

Посвячення Никифора у бронзі, з наголошенням на його глибокій греко-католицькій вірі (кожного ранку заходив у церкву) довершили Митрополит УГКЦ у Польщі І. Мартиняк та Владика В. Ющак, а також 20 священиків.

Митрополит до присутніх звернувся з такими словами: „Гляньмо на життя Никифора – людина фізично слабка, але яка велика духом. Вся його творчість зосереджувалася довкола церкви - хрести, іконостаси, куполи він у своїх образах увічнював, документував. А вони після вигнання нас в акції „Вісла" були нищені і безчещені. Никифора за вірність Східній Церкві, за образки, що насамперед представляли довколішні церкви, за псування виглядом жебрака курортного міста трикратно виганяли з Криниці, а він, вірний рідному місцю, повертався і повертався, не зважав на знущання і насмішки".

Молодь української школи ім. М. Шашкевича (з прапором і візерунком патрона) біля пам'ятника тримала врочисту варту. Лемківські пісні приспівувала фолкльорна група „Серенча" з Горлиць.

Українсько-лемківська громада ще довго віддавала честь славному синові лемківської землі, підкреслюючи, що Епіфаній Дровняк до Криниці „повернувся" у 110-ту річницю народження і вже назавжди впишеться у криницький пейзаж . М. Кертичак зауважив, що пам'ятник Никифорові в серці Криниці стане символом польсько-українського поєднання і зрозуміння.

Пам'ятник авторства львівського художника Олешка плянується відкрити 10 жовтня у Львові у 110 річницю народження маляра світової слави. Мати Епіфанія (ім'я від хрещення), вибираючи йому ім'я Никифор, мала інтуїцію, бо Никифор означає – несу перемогу.

Анастасія-Наталя Кравчук

ХУДОЖНЄ СЛОВО

Діма

В дорозі

Тікайте
тікайте
тікайте
колеса від міста
за міст
залишиться місто нехай те
і буднів набридливий зміст
залишиться місто нехай те
і буднів стандартна хода
тікайте колеса тікайте
все далі
все далі
все далі...

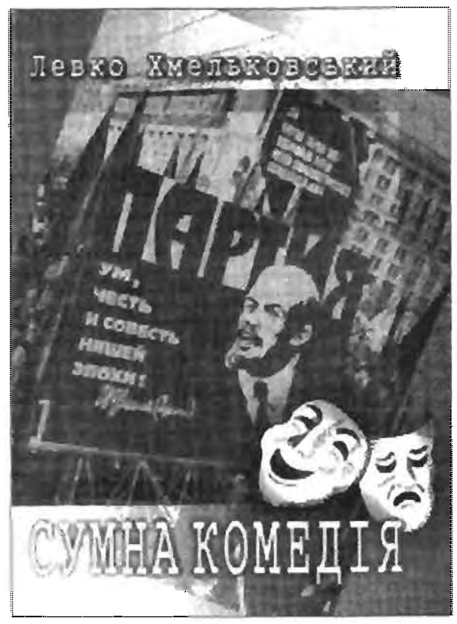
Нарешті автобус за містом
побігли колеса хутчіш
всміхаються золотолисто
довкола дерева й кущі
дорога
дорога
дорога
в осінні ліси і поля
вдивляюсь я так що їй-Богу
у мене вже й очі болять
а я відірватись не в змозі
на осінь як диво дивлюсь
в дорозі
в дорозі
в дорозі
до осени майже молюсь
вклоняюсь вам низько
барвисті
осіннього клена гілки
багряні дуби й золотисті
берези побіля ріки

від галасу міста
ні сліду
назустріч осінній красі
я їду
я їду
я їду
в обіймах казкових лісів

NCUA

НОВІ ВИДАННЯ

„Сумна комедія" життя ровесників Левка Хмельковського

„Прослухав сьогодні передачу про січових стрільців. Організував її, як я зрозумів, Лев Хмельковський. Скажу відверто: прикро робиться за таких організаторів, які без сорому намагаються обдурити народ... Вважають наших людей за таких собі простачків, які не знають історії, своїх героїв і повірять у леґенди про січових стрільців".

„Люди добрі! Коли слухала передачу про самоспалення Олекси Гірника, то коси ставали дибом. Виявляється, наш нарід отак відчайдушно боровся проти більшовицько-московської тиранії, та ще й у часи найжорстокішої шовіністичної реакції! Хочу подякувати обласному радіо".

Це – оригінальні рядки з листів, які надійшли до обласної редакції радіомовлення Укртелекомпанії, де працював головним редактором Левко Хмельковський, автор нової книжки „Сумна комедія" („Свічадо". Львів. 2004 р., 348 стор. в твердій обкладинці з ілюстраціями). Така полярність оцінок радіопрограм з християнства, історії України, її тодішнього стану була відголосом на події „перебудови" 1986-1991 років, коли перед затьмареним комуністичною ідеологією суспільством почала відкриватися страшна правда його життя.

І відкривали цю правду, цю „сумну комедію" подвійної моралі, загальної брехні з усвідомленням затаємниченої істини переважно журналісти. І в Черкасах, про які йдеться, до мікрофону прийшли колишні політв'язні, шістдесятники, відсторонені від професійної діяльности історики, національно свідомі студенти. Відгуки на їхні виступи Левко Хмельковський читав перед мікрофоном, називаючи прізвища авторів листів.

Зрозуміло, що від супротивників оновлення України були не тільки листи. У 1994- 1995 роках місцеві партійні начальники, комуністи, що злочинно розкрадали народне добро, утверджували свою ідеологію, оговталися і масово застосували судові переслідування редакцій, журналістів і літераторів, які обстоювали демократичні ідеї. Подали і на Левка Хмельковського та обласне радіо до суду, вимагаючи від нього мільйони карбованців відшкодування „за моральні збитки". Феміда з зав'язаними очима, керуючись телефонними вказівками партноменклятурників при владі, підтримала позивача-комуніста – і мільйон карбованців заплатив за Л. Хмельковського... Народний Рух України.

Розповідь про ці нечувані речі та ще багато цікавого читач знайде в новій книзі. Книжку приємно взяти в руки, вона гарно, охайно видана, досконалою мовою і з дуже широкою тематикою. Книжка має 22 цікаві і різноманітні розділи, здебільше про місто Черкаси, незнане раніше для автора, бо він туди приїхав, коли після сталінських таборів туди приїхала його мати.

Декому можуть видатися пікантними такі подробиці, як нічне „купання в морі без нічого" в кримській санаторії. Але й такі маленькі події були своєрідним виявом протесту суспільства проти комуністичної диктатури, яка жорстоко контролювала геть усе – від розмов і думок до приватного інтимного життя. Варто пригадати інструкцію „12 статевих заповідей революційного пролетаріяту", яку в 1924 році опрацював Комуністичний університет імені Я. Свердлова. Остання, дванадцята заповідь проголошує: „Кляса, в інтересах революційної потреби, має право втручатися в статеве життя своїх співчленів, тому що статеве повинне в усьому підкорятися клясовому, нічим останньому не перешкоджаючи, в усьому його обслуговуючи".

Автор послідовно, на прикладі свого життя, розкриває етапи становлення людини, яка народилася в 1937 році, коли вже все українське, демократичне, людяне було знищене системою, а його самого виховували за новими догмами в спеціяльному дитячому будинку імені Сталіна. Здібний хлопчик, який завжди багато читав, виголошував з концертних сцен поетичні вітання Сталінові з подяками за „щасливе дитинство", хоча сам, з причини 10-річного ув'язнення матері за вірш про Україну, мав після школи обмежений професійний вибір. Усе ж він став авіяційним механіком військового і цивільного летунства, скінчив університет, завідував відділом в обласній газеті, звідки був звільнений за незалежні погляди, в роки безробіття був „галузевим журналістом" в хемічній промисловості, а у 1986 році прийшов на посаду головного редактора обласного радіо і перетворив його на демократичну трибуну, за що його й „з'їли".

Усе було в тому недавньому житті. І товариство журналістів „Облвіз" (общество – товариство – любителів випити і закусити), й дуже просовєтський вірш канадського автора, надрукований в „Радянській Україні", але написаний акростихом, де читається „на москалів, ляхів і юд ножі гострімо там і тут". Розділ за розділом тримає читача в напрузі й цікавості. Про колишнього полоненого – Героя Радянського Союзу Дмитра Тараскова, чи про Павла Батицького, який застрелив Берію, як в Черкасах руйнували собори, і як екскаватори вигребали людські кістки, як пишуться промови для місцевих „вождів" журналістами, про понівечені війною людські долі. Про чергування бомбардувальників з ядерними бомбами, націлених на захід. Опис делеґацій і виставок, куди посилали Л. Хмельковського і що він там надивився. Подорож до Бурятії на поклади фосфоритів, де робітники – самі в'язні, в Свердловськ, де в будинку Іпатьєва у 1918 році більшовики розстріляли всю царську родину, а Єльцин зніс будинок з лиця землі, щоб уникнути паломництва до нього. Відвідав автор і Форт Шевченка над Каспієм, де Кобзар відбував заслання до війська і де є пам'ятник... Ленінові...

Спеціяльну цікавість викликають розділи про виключення Левка Хмельковського з комуністичної партії, до якої він не без труднощів вступив, щоб працювати журналістом. Самі процеси виключення настільки адміністративно безглузді, що віддзеркалюють усю трясовину партійної структури. Цікаво, що всі ті приятелі і начальники, які писали на автора доноси, скоро після цього повмирали. Пробудження до Незалежности в Черкасах відбувалось у підвалі товариства „Заповіт", де співали „Ще не вмерла", „Червона калина", стрілецькі та упівські пісні, і все це йшло через Левка Хмельковського в етер. З Волині і Галичини їхали в Черкаси молоді таланти, створюючи проблеми для міліції, КҐБ і місцевих компартійних ідеологів. Підвал невдовзі закидали жерстянками з фарбою, але пісні залишились в народі.

Всіх цікавих подій часу українського відродження в Черкасах та інших містах не перелічити, але варто згадати провокативні дії Російської Православної Церкви та міліції на святі „Останнім шляхом Кобзаря" в Каневі, в травні 1991 року, а в Черкасах – ненависть ветеранів війни та міської ради до синьо-жовтого прапора. Згадує автор і жертви – молода художниця Наталя Кикоть (як Алла Горська перед тим у Василькові, біля Києва), художник Сергій Сосулін, а біля Москви – священик Олександер Мень. Аналізує автор протистояння М. Ґорбачова та Б. Єльцина, вбивство саперними лопатками беззахисних людей в Тбілісі, здійснене спеціяльними загонами десантників.

А в Черкасах, в серпні 1991 року, радіовисильня зіґнорувала інструкції „ГКЧП" з Москви, натомість передавала вітання Божени Ольшанівської з рамени організації „Американці в обороні людських прав в Україні". Лев Хмельковський вів радіопередачі з кандидатами в Президенти України Вячеславом Чорноволом та Леонідом Кравчуком.

Розділ про Тихоокеанську фльоту, де служив Фелікс, син, Л. Хмельковського, висвітлює жахливу картину приниження, жорстокости, і вбивств молодих матросів, офіцерів з морських училищ.

Емоційно вплинув на мене розділ „Мамин день", згадалась книжка Л. Хмельковського „Без матері", коли мати відбувала каторгу на Сибіру.

При читанні книжки впадає в очі пияцтво, поширене серед партійних чиновників після різних засідань, зборів, конференцій. Навіть напої на прийняттях були різними: для вищих чинів на столах – коньяк, для нижчих – горілка. Пили і колеґи-журналісти, пили і вмирали. Цікаво, чи пили всі зі звички, традиції чи з підсвідомої розпуки упослідженого суспільства, але пили.

Проголошена М. Хрущовим на XX з'їзді Комуністичної партії боротьба з культом особи не змінила життя в тоталітарній державі. Відважні стали дисидентами, почалися ганебні судилища над ними, викорінювався „націоналізм", в'язниці були переповнені свідомими українцями. Книжка Левка Хмельковського описує вже аґонію комуністичної системи. Художнє оформлення обкладинки символічне. На ній вміщене гасло „Партія – розум, честь і совість нашої доби. В. Ульянов (Ленін)" і дві трагікомічні маски (художник Роман Скиба). Назву „Сумна комедія" автор розшифровує на останній сторінці: „То хтось же, попри тихий опір консерваторів, помітив мою маленьку ролю в сумній траґікомедії комуністичної системи?". Це і є суть, квінесенція назви – трагікомедія комунізму.

Всі книжки Левка Хмельковського зв'язані зі стражданням людини в „імперії зла", за висловом Президента Р. Рейґена. І в „Мобілізовані на смерть", „1937", „Без матері" і в останній „Сумна комедія", в центрі уваги стоїть звичайна сіра радянська людина, споглинена молохом комунізму. Але ця остання досі книжка не буде останньою взагалі, бо в кінці книжки автор пише: „У вересні 1996 року ми з дружиною Лесею виїхали на постійне проживання до Америки. Про це я розповім у наступній книжці". Чекаємо!

Ростислав Василенко

Книжку „Сумна комедія" можна придбати за 15 дол. у автора. Адреса: 300 Parsippany

СПОРТ

Шахи

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Змагання за першість Української Спортової Централі Америки й Канади (УСЦАК) з шахів за 2005 рік, присвячене 50-літтю УСЦАК, відбулося 24 вересня у приміщенні філії Українського католицького університету. Після 5 кіл гри за коловою системою 1–2 місця з однаковими вислідами 4:1 поділили о. Мар'ян Процик (Шаховий клюб ім. Попеля, Бафало, Н. Й.) і Борис Бачинський („Тризуб", Філядельфія). Переможці одержали однакові грошові нагороди – по 145 дол., але за додатковими показниками титул чемпіона УСЦАК здобув о. М. Процик. Вирішальною в цьому стала перемога о. М. Процика над Б. Бачинським в їхній індивідуальній партії. Для о. М. Процика – це перший титул чемпіона УСЦАК, тоді коли Б. Бачинський здобув його в минулому вже 10 разів.

Дальші місця посіли

3. Степан Стойко („Чорноморська Січ", Ню-Джерзі) – 3.5 точки;
4. Петро Радомський („Ч. Січ") – 2.5;
5. Орест Коцюба („Українська централя", Пасейк, Н. Дж.) – 1;
6. Леонід Харченко („Ч. Січ") – 0.

С. Стойко одержав грошову нагороду в сумі 48 дол., а О. Коцюба – 100 дол. як учасник з рейтингом нижче 2000.

Господарем турніру був Шаховий клюб ім. Попеля (голова – о. М. Процик), а спонзором нагород – УСЦАК. Обов'язки директора турніру виконував д-р Орест Попович. Щира подяка належиться Євгенові Партиці, господареві УКУ, який подбав про каву, солодке і полуденок для шахістів.

Ланка шахів УСЦАК

Учасники турніру за першість УСЦАК з шахів 2005 р. (зліва): Орест Коцюба, Степан Стойко, о. Мар'ян Процик (чемпіон), Борис Бачинський, Петро Радомський, д-р Орест Попович (директор турніру), Люба Харченко, Леонід Харченко.

Футбол

УСВТ „Чорноморська Січ" – „Стева" СК – 2:0

В неділю, 11 вересня, в Ню-Джерзі розпочався новий сезон змагання з копаного м'яча, в тому числі в усіх дивізіях „Ґарден Стейт Сакер Ліги", де виступає „Ч. Січ". „Січовики" змагатимуться в сильній пів професійній „Еліт-дивізії", яка в цьому сезоні, в поділених рівнорядних групах „Південь" і „Північ", начислює 20 дружин.

(Закінчення на стор. 27)

Висліди змагань на першість УСЦАК з плавання, що відбулися 3 вересня на Союзівці

Хлопці 10 років і нижче
25 м. вільним стилем
1. Р. Рід (СУМ) – 17.19 сек.
2. М. Тершаковець („Тризуб") – 22.79 сек.
3. П. Козак („Ч. Січ") – 22.79 сек.
50 м. вільним
1. С. Палилик (СУМ) – 1.04.04 сек.
2. Р. Завоський (СУМ) – 1.08.95 сек.
3. М. Бетлей (СУМ) – 1.11.03 сек.
25 м. горілиць
1. П. Козак („Ч. Січ") – 29.56 сек.
2. М. Тершаковець („Тризуб") – 29.91 сек.
3. С. Олесницький („Ч. Січ") – 33.37 сек.
25 м. грудним
1. М. Тершаковець – 26.05 сек.
2. П. Козак – 27.40 сек.
3. Р. Рід – 27.97 сек.
25 м. метеликом
1. С. Олесницький – 31.42 сек.
Естафета 4х25 м. вільним
1. Збірна СУМ – 2.12.87 сек.
2. „Тризуб" – 2.19.18 сек.

Дівчата 10 років і нижче
25 м. вільним
1. К. Ноженко („Ч. Січ") – 19.58 сек.
2. Т. Міджак (СУМ) – 19.69 сек.
3. Е. Даніген (СУМ) – 19.78 сек.
50 м. вільним
1.А. Данович-Кахникевич („Ч. Січ") – 36.85 сек.
2. Т. Рід (СУМ) – 50.30 сек.
3. Л. Данилюк (СУМ) – 58.63 сек.
25 м. горілиць
1. Е. Данігин – 26.89 сек.
25 м. грудним
1. А. Данович-Кахникевич – 22.78 сек.
2. К. Ноженко – 23.27 сек.
3. М. МекФилипс („Ч. Січ") – 25.68 сек.
25 м. метеликом
1. А. Данович-Кахникевич – 18.53 сек.
2. К. Ноженко – 20.36 сек.
3. Міджак – 22.59 сек.
Естафета 4х25 м. вільним
1. „Ч. Січ" – 1.17.20 сек.
2. Збірна СУМ – 1.56.17 сек.

Хлопці 11-12 років
25 м. вільним
1. В. Столяр (СУМ) – 17.22 сек.
2. М. Бетлей (СУМ) – 17.41 сек.
3. Р. Кривулич („Ч. Січ") – 19.98 сек.
50 м вільним
1. Ольховецький („Тризуб") – 40.32 сек.
2. М. Бетлей – 47.26 сек.
3. Р. Кривулич – 47.71 сек.
25 м. горілиць
1. В. Столяр – 19.56 сек.
2. А. Ольховецький – 20.47 сек.
25 м. грудним
1. В. Столяр – 20.42 сек.
2. Р.Кривулич – 24.84 сек.
3. М. Цьокало („Тризуб") – 28.23 сек.
25 м. метеликом
1. А. Ольховецький – 24.52 сек.
Естафета 4х25 м. вільним
1. Збірна СУМ – 1.24.21

Дівчата 11–12 років
25 м. вільним
1. В. Мосюрак (СУМ) – 13.09 сек.
2. Л. Чопівська („Ч. Січ") – 16.16 сек.
3. В. Столяр („СУМ") –1 8.52 сек.
50 м. вільним стилем
1. В. Мосюряк – 31.39 сек.
2. А. Даниген (СУМ) – 32.41 сек.
3. Л. Олесницька („Ч. Січ") – 35.35 сек.
25 м. горілиць
1. Н. Григорович („Ч. Січ") – 21.45 сек.
25 м. грудним
1. А. Данниген – 17,66 сек.
2. Л. Олесницька – 21.76 сек.
3. В. Столяр – 23.67 сек.
25 м. метеликом
1. А. Даниген – 15.98 сек.
2. В. Мосюряк – 16.56 сек.
3. Л. Олесницька – 18.53 сек.
Естафета 4х25 м. вільним
1. „Ч. Січ" – 1,09.31 сек.
2. СУМ – 1.10.81 сек.

Хлопці 13–14 років
100 м. змінним стилем
1. П. Тершаковець („Тризуб") –1.36.11 сек.
2. Д. Науменко (СУМ) – 1.52.78 сек.
50 м. вільним
1. П. Тершаковець – 39.44 сек.
2. Д. Науменко – 44.41 сек.
3. С. Лесюк („Тризуб") – 47.24 сек.
100 м. вільним
1. Г. Фат („Тризуб") – 1.02.40 сек.
2. Н. Патриляк („Тризуб") – 1.16.43 сек.
50 м. горілиць
1. Г. Фат – 32.68 сек.
2. Н. Патриляк – 36.70 сек.
50 м. грудним
1. Н. Патриляк – 45.87 сек.
50 м. метеликом
1. Г. Фат – 29.48 сек.
2. П. Тершаковець – 41.17 сек.
3. Д. Науменко – 49.78 сек.
Естафета 4х50 м. вільним
1. „Тризуб" – 2.38.55 сек.

Дівчата 13–14 років
100 м. змінним
1. Х. Фат („Тризуб") – 1.22. 21 сек.
50 м. вільним
1. Х. Фат – 32.75 сек.
2. Т. Палилик (СУМ) – 34.02 сек.
3. К. Букало (СУМ) – 42.60 сек.
100 м. вільним
1. Т. Павлик – 1.17.34 сек.
50 м. горілиць
1. К. Букало – 58.03 сек.
50 м. грудним
1. Т. Палилик – 46.87 сек.
2. К. Букало – 58.59 сек.
50 м. метеликом
1. Х. Фат – 36.71 сек.

Хлопці 15 років і вище
100 м. змінним
1. В. Макар („Ч. Січ") – 1.10.03 сек.
2. Б. Токарчик („Тризуб") – 1.14.62 сек.
50 м. вільним
1. А. Токарчик („Тризуб") – 26.70 сек.
2. М. Макар („Ч. Січ") – 27.07 сек.
3. Т. Макар („Ч. Січ") – 28.09 сек
100 м. вільним
1. М. Макар – 1.00.11 сек.
2. А. Токарчик – 1.00.90 сек.
3. Т. Макар – 1.07.03 сек.
50 м. горілиць
1. В. Макар – 31.60 сек.
2. А. Токарчик – 32.78 сек.
50 м. грудним
1. Т. Макар – 37.39 сек.
2. М. Кібало (СУМ) – 39.04 сек
3. Б. Токарчик – 40.53 сек.
50 м. метеликом
1. В. Макар – 27.82 сек
2. М. Макар – 32.11 сек.
3. М. Кібало – 33.35 сек.
Естафета 4;50 м. вільним стилем
1. „Тризуб" – 2.36.41 сек.
2. „Ч. Січ" – 2.42.74 сек.

Подав **О. Твардовський**

НОВІ ВИДАННЯ

„ДУН в розбудові УПА“

Нещодавно появилося в тернопільському видавництві „Джура“ нове видання „ДУН в розбудові УПА“ відомого політично-громадського активіста Мирослава Кальби. Автор своєю працею відповідає на всі несправедливі звинувачення упродовж років щодо боротьби та діяльности Дружин Українських Націоналістів, зокрема куренів „Ролянд“ і „Нахтігаль“, зокрема на брехливу комуністичну пропаґанду, котра старалася очорнити перед історією та наступними поколіннями вищезгадані формування. Будучи очевидцем тих бурхливих подій, автор на достовірних фактах і документах показує і доводить, за що боролися, віддавали свої кращі роки і життя учасники „Ролянду“ та „Нахтігалю“. Книжку можна отримати, висилаючи 6 дол. на адресу: Myroslav Kalba, 26377 Ryan Rd. # 250 Warren, MI 48091 - 1187

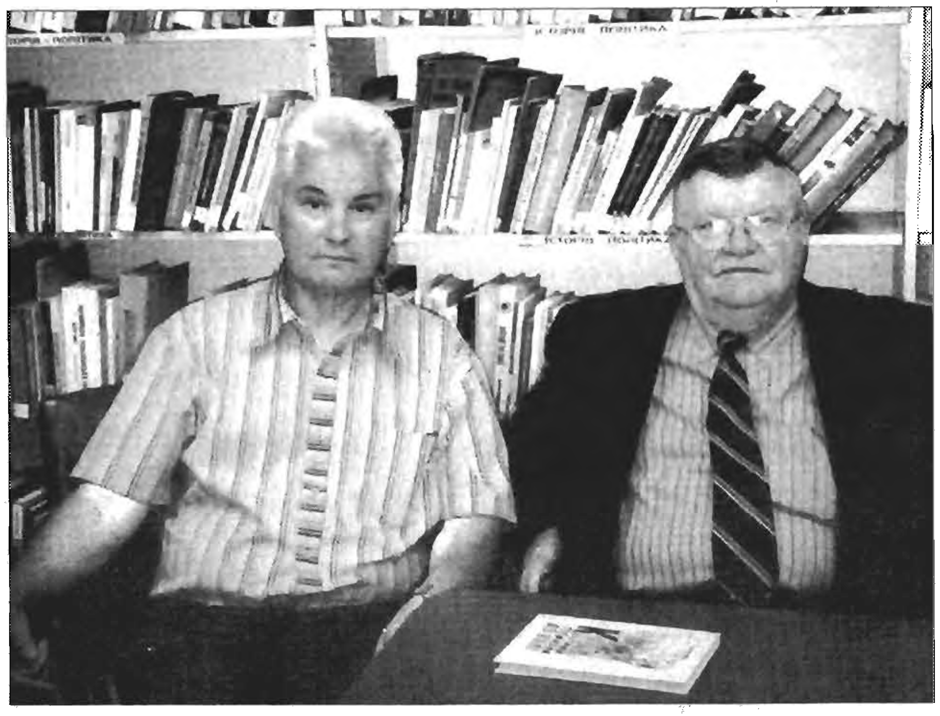
„Мости в Україну”

В Донецьку появилася книжка „Мости в Україну”, видана Українським культурологічним центром та обласним Товариством української мови. Книжка висвітлює сторінки з історії та діяльности Товариства української мови (ТУМ)-Чикаґо за 1990-2004 роки. Показано внесок ТУМ у справу новітнього Українського відродження, підтримку процесу становлення і розвитку громадянського суспільства в Україні.

Книжка (116 сторінок) видана в твердій обкладинці обмеженим тиражом. Зацікавлених придбати цю книжку, просимо звертатися на подану нижче адресу, залучаючи чек на 10 долярів: Ukrainian Language Society-Chicago 425 Ridge Ave, Clarendon Hills, IL 60514.

Роман Пастух – співець Карпат

Роман Пастух (зліва) і Роман Мац в редакції „Свободи“.

Відомий український письменник, поет, краєзнавець і журналіст Роман Пастух, автор 17 книжок і понад 3 тисяч статтей, відвідав 20 вересня редакцію „Свободи“ у супроводі підприємця Романа Маца.

У розмові з редакторами Роман Пастух розповів, що захопився дослідженням історії рідного карпатського краю під впливом спогадів багатьох учасників і свідків національно-визвольної боротьби, які намагається зберегти для нових поколінь.

Роман Пастух працює в Дрогобичі власним кореспондентом газети „За вільну Україну“, але також заробляє на прожиття палітурництвом, до якого теж має хист. Тепер журналістам в Україні живеться нелегко, платню затримують на багато тижнів, тому дружина письменника, маючи вищу освіту, заробляє на прожиття сім'ї в Італії.

Подружжя має дві доньки, які теж здобули вищу освіту і вчать молодь. Роман Пастух має позитивне наставлення до розвитку подій в Україні. Він розповідає, що рівень життя людей зростає, вони будують гарні житла, справляють гучні весілля, вчать дітей у вищих школах.

Футбол

(Закінчення зі стор. 25)

Суперниками українських футболістів будуть клюби „Стева" СК, „Татри-Словакія", „Лівінґстон Шілелаг" СК, „Корона-Валінґтон", „Джерзі Шор Бока" СК, „Панамеріка" СК, „Спутнік" ФК, „Джерман-Америкен Кікерс", „Поліш Фалконс".

Звітовими змаганнями дружина копаного м'яча „Ч. Січі" розпочала свій 49-ий сезон в цій ділянці спорту в Ню-Джерзі. Приємно, що після майже п'яти декад активности „січова" дружина не змінилася, якщо йдеться про добір змагунів. Як і в минулих декадах, до складу дружини зареєстровано 20 футболістів, 16 з яких є українського походження, в більшості – власні вихованці, випускники нашої Спортової школи.

Протягом літніх місяців наша дружина брала участь в літньому турнірі з копаного м'яча, що його організував клюб „Кугарс" Університету Кейн, в якому з усіх 18 дружин, учасниць турніру, саме „січовики" здобули трофей віце-чемпіонів. Завдяки солідній праці молодих тренерів Андрія Панаса і Гриця Сергієва, футболісти „Ч. Січі" і в цій першій зустрічі були серйозним конкурентом, майже усі в добрій фізичній і технічній формі, та добре зіграним „ансамблем". Суперники від самого початку накинули швидкий темп, яким, одначе, не заскочили господарів, що, в свою чергу, провели кілька контратак, в одній з яких С. Пардо з дальшої від воріт віддалі здобув для „січовиків" ведення – 1:0. Після цього ґоля напад „Ч. Січі" створив ще кілька критичних ситуацій під воротами суперників. Двократно м'яч із стрілів Левицького і Ґудзія відбився від поперечки воріт гостей. Наприкінці першої половини напад гостей провів кілька акцій, але їх успішно ліквідували оборонці і воротар „Ч. Січі".

Після перерви суперники, маючи у своєму складі швидких „солістів", пробували захопити зненацька оборонців господарів, але і ця тактика не принесла їм бажаного висліду. На 65-ій хвилині „січовики" провели чергову атаку в підворіття суперників, в якій оборонець гостей помилково послав м'яч в сітку своїх воріт. Цей переможний вислід – 2:0 для „січовиків" не змінився до кінцевого свистка судді.

Склад „Ч. Січі": П. Семпенос, С. Колодій, М. Гординський, Р. Хомик, М. Ґудзій, А. Кудрик, А. Панас, М. Витвицький, Д. Левицький, С. Пардо, Р. Головінський, А. Олесницький, В. Алвес, Х. Вільбур, П. Ґленон, С. Сергіїв, П. Будняк. Провідник дружини – М. Гординський. Чергові змагання відбудуться на площі Керсі в Юніон: 9 жовтня із „Спутніком", 30 жовтня з „Поліш Фальконс".

Омелян Твардовський

Після змагань першого кола за Чашу УЕФА кількість країн, що беруть участь у розіграші цього турніру, зменшилася на третину – від 30 залишилося 20. Жеребкування групового етапу відбудеться 4 жовтня у Швайцарії. Всі клюби при жеребкуванні будуть розподілені на 5 кошиків по 8 команд.

Українські клюби „Дніпро" й „Шахтар" будуть у третьому кошику, де є „Херенвен" (Голяндія), „Гамбурґ"(Німеччина), „Црвена Зірка" (Сербія й Чорногорія), „Болтон" (Англія), „Сампдорія" (Італія), „Палермо" (Італія).

Бережанській...

(Закінчення зі стор. 21)

людської пам'яті. Та 1991 рік приніс Україні незалежність, а з нею і відродження гімназії. Дирекція, педагогічний колектив дбали про продовження кращих традицій, про виховання гімназистів в дусі патріотичних ідеалів та християнської моралі.

Вже в 1993 році вони організували зустріч з колишніми учнями. Професор М. Лабунька, лікарі Смачило і Цісельський, художники В. Беднарський, Т. Осадца, В. Савчак, дивізійники Л. Бабій і Я. Гунька, о. Б. Щур та й інші з'їхалися до своєї „алма-матер", щоб принести молодому поколінню нерозгублені на життєвих дорогах дух національної ідеї і віру в свою молоду державу. Тодішня та ще одна зустріч у 1995 р. стали знаковими подіями – нове покоління ніби зачерпнуло від них живої води, і створене завучем І. Д. Гикавцем учнівське наукове товариство під керівництвом вчителів стало осередком відродження історичної пам'яті. Десятки творчих робіт відкрили імена невідомих гімназистів, а дослідження Ярослава Процева „Гімназисти – лікарі та природодослідники" на конкурсі творчої молоді було відзначене минулого року ґрантом Президента України.

200-ліття гімназії бережанці вшанували встановленням двох пам'ятних таблиць – на честь ювілею гімназії та її відомому учневі – Маркіянові Шашкевичу, а також видали книгу „Століття Бережанської гімназії" під редакцією С. Томашівського.

2 вересня учні разом з ґостями – колишніми гімназистами, дирекцією та учнями першої міської загальноосвітньої школи, яка в 1939, а потім у 1946 р. стала правонаступницею гімназії, прийшли на площу перед ратушою. Гімназію-ювілярку також вітали влада і священики. Виступали і колишні гімназисти – кандидат історичних наук Богдан Паньків, бібліотекар Мирослава Костів-Райтер, семінарист Михайло Харишин. Гостей представляв директор Микола Будар. Молебень за здоров'я, відкриття музею і перша екскурсія, музичні привітання, уроки-зустрічі старшого і нинішнього поколінь виповнили цей день по вінця святковим настроєм.

Головна урочистість – ювілейна академія, що передбачатиме численне зібрання учнів усіх років, готується на травень наступного року, тому дуже важливо, щоб кожен бережанський гімназист зголосив заздалегідь про свою участь у святкуваннях. Крім того, готується ювілейна книга, і редакційна колеґія закликає всіх, хто може надати відомості про учнів та вчителів гімназії попередніх років, зголоситися за адресою: вул. Руська, 12, Бережани, Тернопільська обл, 47501 Ukraine.

Надія Волинець

Мирослав Попович...

(Закінчення зі стор. 9)

Це дуже прикро

– За останні роки різко збільшилася кількість антисемітських акцій і публікацій в Україні. Більшість з них пов'язані з діяльністю Межрегіональної академії управління персоналом (МАУП). Ось, для прикладу, декілька назв їхніх статтей: „Зупинити злочинні дії організованого єврейства", „Євреї грабують українців", „Єврейське гестапо контролює українську освіту", і т. д. У відповідь на антисемітську діяльність МАУПу було надруковане Звернення української інтелігенції від 11 липня 2005 року, під яким Ваш підпис – перший. У зв'язку з цим Вас особисто МАУП звинуватила в наклепі. В якому стані ця судова справа?

– Я не знаю яка там ситуація, бо останній час був у відрядженнях в складі делегацій України, спочатку в Японії, потім в Польщі, зараз ось – в Америці. І виклику до суду я ще не отримав. Прийду, буду розбиратися. До речі, це подання в суд не тільки проти мене, а проти багатьох підписантів.

Що я можу сказати: мені все це неприємно не тому, що це складна проблема, просто з тими людьми мені не хочеться зустрічатися і дивитися на них. Але нема іншого виходу. Це – маргінали. Це люди, які не мають політичного впливу в українській громадськості.

Знаєте, коли чуєш у вікно матюки з вулиці, то є два виходи: зачинити вікно, чи вийти на вулицю і дати в морду. Але не хочеться виходити з дому. Ось чому ми дуже часто пропускаємо такі антисемітські випади.

– Що стосується вас особисто, чи будь-якої іншої людини, я розумію таку реакцію. Кому хочеться бруднити руки? Але МАУП має державну організаційну і фінансову підтримку. В ньому діє 29 катедр, працюють 410 викладачів, 76 докторів наук, 345 кандидатів наук, навчається близько 50 тисяч студентів. В його складі 17 інститутів, на чолі яких є дійсні академіки НАНУ, а почесними директорами – члени уряду, депутати Верховної Ради. Їхні видання розповсюджуються через державну мережу і продаються на кожному перехресті. МАУП пропонує усунути від влади всіх неетнічних українців. А звернення-протести з цього приводу найбільш свідомих представників української еліти, як і всі звернення керівників єврейських організацій України, до Президента і уряду держави залишаються без відповіді. Що відбувається? Чи це нормально?

– Я вважаю, що тільки неосвічена людина може вважати, що нема антисемітизму в будь-якій країні світу, в тому числі в Україні. Я думаю, що це одна з хибних акцій керівників держави. І вона викликана бажанням змінити репутацію України як країни міжнаціональної злагоди. Для такої оцінки є певні підстави. Але це не дає приводу закривати очі на те, що відбувається. Я вже не кажу про те, що все ще триває досудове розслідування кримінальної справи з побиттям учнів єврейської школи, і робити офіційними особами які-небудь оцінки до завершення справи, – некоректно. Це дуже прикро. Я знаю, що Президент Ющенко не має ніяких антисемітських настроїв, йому особисто не можна закинути подібних звинувачень, але не помічати, що друкує МАУП і до чого закликає – це короткозора політика, яка може привести до поганих наслідків.

Що стосується мене особисто, МАУП писав проти мене, що я „ожидовілий". Що я маю їм відповідати? Про що йде мова? Я можу тільки сказати, що в сучасних умовах слово „жид" вже є образою. А тоді вони скажуть: а де це написано, в яких законах? І справді, у нас немає необхідної правової основи для подібних питань, через що судові процеси закінчуються нічим. Перечитайте наше Звернення: все, що ми хотіли – це висловити свою громадську думку.

І ще я думаю ось про що. З одного боку – політичні партії борються за голоси виборців. З іншого – є таке поняття: „побутовий антисемітизм". І державні діячі часто заспокоюють громадськість так: та це маргінальний побутовий антисемітизм, але у нас нема антисемітизму державного. Але ж побутовий антисемітизм – це антисемітизм виборця. І от виходить, що партії намагаються менше робити заяв, які можуть відштовхнути якихось виборців. Цим я можу пояснити те, що відбулося з газетою „Сільські вісті". На жаль, деякі наші політики не дбають про те, щоб мати чисті руки і очі порядної людини. Цей процес ми переживаємо.

Всі проблеми можна подолати

– Останнє моє запитання – про вашу наукову творчість. Над чим працюєте, що друкуєте?

– Я раніше і тепер завідував відділом логіки наукового пізнання. Тепер він називається „Логіка методології науки". Ми працюємо над тим, як зробити добру методологію для гуманітарних наук. Цим я займаюся. У мене вийшла книжка „Нариси історії і культури України". Зараз виходить книжка „Червоне століття" з матеріялами світової історії. А ще лежить у видавництві книжка про Сковороду...

– Що б Ви побажали читачам „Свободи"?

– Можу тільки сказати, що батьківщина вас не забуває. Ви поїхали, коли в України були одні вороги. Сьогодні – інші вороги і друзі. І це заважає нам глибше зрозуміти один одного. Я б закликав всіх до терпіння. Не треба сподіватися лише на сонце над Україною, так само, як і на протилежну думку: поки сонце зійде, роса очі виїсть.

Ми живемо! Часи голодоморів, масових депортацій – це вже страшне минуле. Його треба знати, усвідомити. Але Україна сьогодні – це країна, в якій можна жити. І всі проблеми, про які ми сьогодні говорили, можна подолати. Україна варта того, щоб її любити!

19 West 21st Street, Linden, NJ 07036
Tel.: (908) 862-4747; (973) 763-8778
Fax: (908) 862-7474

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail:roxolanaltd@roxolana.com
web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

** Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості європейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.
• Достава $10 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний" з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна
Телефонуйте безкоштовно:
1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

• РОЗШУКИ •

Яківчик Василь (з України) розшукує родину Яківчика Миколи, яка проживає в Канаді.
Прошу телефонувати:
1(518) 273-0929 (США)

• ДО ВИНАЙМУ •

Помешкання в Ірвінгтоні, Н. Дж., недалеко транспорту. Інформації
(973) 992-0672 в будні дні
(973) 374-7727 в неділю
9:30 – 11:30 ранку

• ЗНАЙОМСТВА •

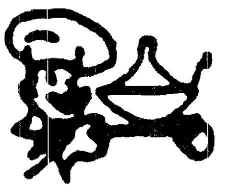
Пенсіонер бажає познайомитись з пенсіонеркою, віком до 70 років для спільного життя.
Дві пенсії ліпше, як одна.
Тел.: (941) 255-9122

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ — ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"!
НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

---

(212) 614-3283

Ukrainian East Village Restaurant

WE SERVE WONDERFUL FOOD

BUFFET-STYLE CATERING

140 SECOND AVENUE
(BET. 8TH & 9TH STS.) **NEW YORK, NY 10003**

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

JOSEPH MEAT MARKET

М'ясні европейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ
Tel: (732) 442-4660

УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ФІРМА

1. Більше ніж 25 років будівельної практики.
2. Говоримо по-англійськи і по-українськи.
3. Забезпечені повністю страхівкою.
4. Будуємо на нашій або на Вашій площі.
5. Високо кваліфіковані працівники.

Будуємо в North Port, Venice, South Venice, Englewood.

ІГОР ГРОНЬ, президент, **(941) 270-2413**
ЛЮБОМИР ЛУЖНЯК, заст. президента, **(941) 270-2411**

TRIDENT DEVELOPMENT CORPORATION

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

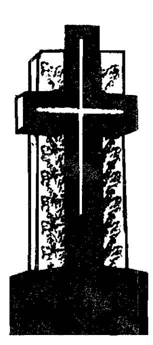
DNIPRO CO.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, СВ. ДУХА в ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn, Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

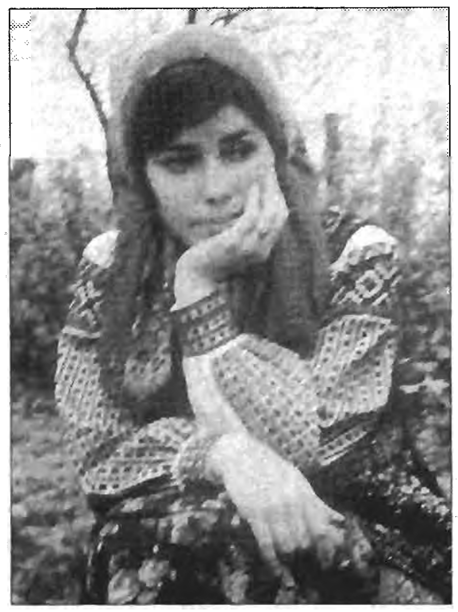
ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУЇС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568

Пам'яті Лідії Лемик

З глибоким сумом сповіщаємо, що у Львові, на 59-му році життя відійшла від нас редактор Лідія Лемик, з дому Хом'як.

Чотирирічною дівчинкою вона опинилася в Замарстинівській пересильній тюрмі разом з усією родиною, крім батька, якого на той час ув'язнили та засудили на десять років ҐУЛАҐ-у за патріотичну діяльність. Жахливим „товарняком", у нелюдських умовах, дівчинку вивезли до Хабаровського краю. Там у селі Кондратєєвці, Ліда пішла до російської школи. І лише 1956 року вона змогла повернутися в Україну, вже напівсиротою, без мами.

Важке то було повернення. Та все ж до Львова, де дівчинка оселилася з батьком, пішла до п'ятої кляси української школи. Й уперше прочитала українську книжку – „Тарасові шляхи" Оксани Іваненко. Юнкою пішла на завод, навчалася на вечірніх курсах у Львівській політехніці. Потім були праця інженера-конструктора, щасливе одруження, народження доньки, плекання національних традицій у сім'ї, товариські контакти з тими львівськими родинами, які найбільше докладалися до розвитку рідної культури й духовности, дружні стосунки з шістдесятниками, ініціятива у створенні та діяльності Марійського товариства та Народного руху за перебудову на своєму заводі – це тільки окремі моменти з її біографії.

Наприкінці 1993 року Лідія Лемик посвятила себе відродженому дитячому журналові „Світ дитини", який спершу виходив як додаток до газети „Шлях перемоги", а відтак став цілком автономним виданням. Вона була його редактором і з цієї посади відійшла у вічність. Невсипуща праця (а це 126 чисел за 12 років і серія книжечок „Бібліотечка школяра" від журналу), зроджена самовідданою любов'ю до дітей, високим почуттям обов'язку перед ними, пошаною до рідного слова – це той подвиг, що вчинила людина, яка була обкрадена в дитинстві з української книжки. Тепер вона дарувала найменшим читачам цілий світ нашої історії, літератури, культури... Світ, виповнений не жорстокістю та цинізмом, як це маємо нині, а добром, християнською мораллю, патріотизмом. „Світ дитини" вибудовує душу маленького українця, що дає сподіватися на кращий дорослий світ згодом. Бо той світ – це світ Лідії Лемик.

Ми, дорослі, з великим болем усвідомлюємо безповоротний відхід свідомої, високоморальної громадянки з нашого суспільного, товариського, видавничого та літературного життя. Цю втрату відчувають і малі громадяни, й не лише в Галичині, а й у багатьох куточках України, куди з неймовірними зусиллями покійної „Світ дитини" діставався в руки дітей.

Сумуємо, висловлюємо співчуття опечаленій родині, молимося за її душу та дякуємо Богові за те, що Вона була посеред нас.Друзі, автори журналу „Світ дитини", знайомі та читачі – Калинці, С. Шабатура, Сороки, Горині, Петруки, Патики, Желізки, Якубовичі, Стельмащуки, Данилихи, Марія Людкевич, Микола Петренко, Роман Хоркавий та ін.

***

Редакція „Газети" щиро сумує за передчасно померлою колеґою-редактором, яка витворювала та формувала і наш духовний світ, а ще більше – духовний світ наших дітей, висловлює співчуття родині покійної та переконана, що світла пам'ять про Лідію Лемик збережеться глибоко в наших серцях.

За Львів-„Газетою".

ПОВІДОМЛЯЄМО

що в суботу, 22 жовтня 2005 р. о год. 12:00 дня
на цвинтарі св. Андрія Первозваного
в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

буде відправлена

ПАНАХИДА

за душі спочилих:

бл. п. ГАЛИНИ ОВСІЄНКО
бл. п. ВАСИЛЯ ОВСІЄНКО
бл. п. ЛЮБОМИРА ОВСІЄНКО

Колишніх приятелів Покійних проситься про участь та молитви.

Ю. і О. СОСЕНКО

В глибокому смутку повідомляємо, що у вівторок,
4 жовтня 2005 р. у Самерсет, Н. Дж.
відійшла у вічність найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

АЛЕКСАНДРА ДОРОШЕНКО

з роду КІБЕЦЬ

нар. 18 січня 1926 р. в с. Близниці, Харківської обл., Україна.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 7 жовтня 2005 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Каґан-Чамберлейн в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 8 жовтня 2005 р. о год. 10-ій ранку в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Тіло Покійної буде поховане на місцевому цвинтарі.

В глибокому смутку залишилися:

муж – ВАСИЛЬ
син – ІВАН
невістка – КАТЕРИНА
доня – НІНА
вуки – АНДРІЙ, ПЕТРО, ДАНИЛО, ПАВЛО, ЛАРИСА
та ближча і дальша родина.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що дня 27 вересня 2005 р.
відійшла у вічність наша дорога
МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

АДА СТЕТКЕВИЧ ГЛОГОВСЬКА

дружина бл. п. Стефана Глоговського.

Похорон відбувся 3 жовтня 2005 р. з похоронного заведення Лазута-Колодій у Пармі, Огайо, на цвинтар св. Андрія в Пармі, Огайо.

Залишила в глибокому смутку:

синів – РОМАНА з дружиною ЛОВЕС та синами РОМАНОМ і СТЕФАНОМ
– ІГОРЯ з дружиною КЕТІ та дочками МАРІЄЮ і КАРОЛІНОЮ
кузинів – ЕВГЕНА і СЕРГІЯ ДОВГИХ з родинами
кузинку – ОЛЮ ВЕСОЛОВСЬКУ з родиною
та дальшу родину.

Вічна Їй пам'ять!

В пам'ять Покійної можна складати пожертви на Українську Католицьку Церкву в Пармі, Огайо і висилати на адресу:
St. Peter and Paul Ukrainian Catholic Church
c/o Ihor Hlohowskyj
530 Sherman St, Downers Grove, ILL 60515.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого БАТЬКА. ДІДА і ПРАДІДА

бл. п.

МИКОЛИ БОЙЧУКА

буде відправлена СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

у четвер, 13 жовтня 2005 р. о год.11-ій ранку
в українській Православній Церкві
св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Просимо представників організацій, приятелів і знайомих у спільній молитві спом'янути бл. п. Миколу

Вічна Йому пам'ять!

Син СТЕПАН з дружиною ЄВГЕНІЄЮ
діти і внуки

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ ПЕРЕХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

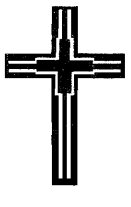
ОРЕСТИ А. ГРИЦІВ-КОВЧ

7 жовтня 2003 р.

згадаймо ОРИСЮ і помолімся за спокій її благородної душі.

У цей сумний день ми і приятелі молимося, щоб Всевишній Господь нагородив Орисю за чесне, трудолюбиве життя і прийняв її у Свої хороми, де немає ні болізні, ні печалі, ні журби, ні земних страждань.

Батьки і Брати зі Сім'ями.

У глибокому смутку повідомляємо,
що в неділю, 2 жовтня 2005 р.
відійшов від нас у вічність наш найдорожчий
СИН, БРАТ, СЕСТРІНОК і КУЗЕН

бл. п.

РОМАН ДУМА

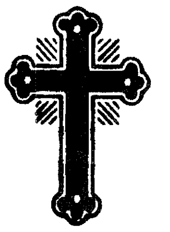
нар. 14 березня 1960 р. в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 5 жовтня 2005 р. у церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак похорон на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишились:

мама – НАТАЛІЯ ДУМА
сестра – ЛЕСЯ ЛЕБЕДЬ з чоловіком ОРЕСТОМ та донями АНДРЕЄЮ і АРІЯННОЮ
брат – МАРКІЯН ДУМА з дружиною ЛОРІ та дітьми ВАСИЛЬКОМ і КАСАНДРОЮ
тета – ІРИНА КУРОВИЦЬКА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ
вуйко – ЗЕНОН САРАМАКА з дружиною ІВАННОЮ та донею ВІКТОРІЄЮ
вуйко – ЮРІЙ ПАСТЕРНАК з дружиною НУСЕЮ та сином КРИСТОФОРОМ
кузен – ЯРОСЛАВ КУРОВИЦЬКИЙ, мол. з дружиною ІЗЬОЮ та дітьми ЮРІЄМ і ДІЯННОЮ
кузинка – ОКСАНА КОМАРНИЦЬКА з чоловіком ОРЕСТОМ та донями КСЕНЕЮ і КАТЕЮ
кузен – АНДРІЙ МЕНЦІНСЬКИЙ з дружиною ЛОРІ та сином ҐЕВЕНОМ
кузини – ТАМАРА і ДАРКО МЕНЦІНСЬКІ

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою,
що 21 вересня 2005 р. відійшов у вічність
на 73 році життя наш дорогий
МУЖ, СИН, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

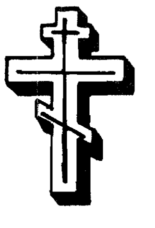
БОГДАН СВИТНИК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 24 вересня в українській католицькій церкві св. Йосифа в Чикаго, а відтак на цвинтарі св. Миколая.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ОРИСЯ
мама – САБІНА СВИНТУХ
син – ЮРКО з дружиною ЛІДОЮ
дочка – ХРИСТИНА з мужем МИХАЙЛОМ
син – ЕВГЕН
внуки – ПАВЛО, АНДРЕЯ, ЛІСА
– КАТРУСЯ і СТЕФАН
та ближча і дальша родина

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що в середу,
28 вересня 2005 р. відійшов у Божу вічність
на 94-му році життя

бл. п.

ВОЛОДИМИР БЕЗСОНІВ

нар. в м. Могилів-Подільський, Україна.

ПАНАХИДА ВІДБУЛАСЯ в п'ятницю, 30 вересня 2005 р. о год. 7-ій веч. в Hagan Chamderlain Funeral Home, Bound Brook, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 1-го жовтня 2005 р. о год. 10-ій ранку в українській православній церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Тіло Покійного було поховане на українському цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ЛЮДМИЛА БЕЗСОНІВ
дочка – ТАМАРА БАУМАН з чоловіком ДЖЕФРІ і сином БРАЄНОМ
сестра – ВІРА ОРТИНСЬКА
пасерб – ЄВГЕН ГОРІН
теща – ТАМАРА КОСЕНКО
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛАМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane tel./fax: (908) 782-5451
Flemington,N.J 08822
Email:eugenemaria@patmedia.net

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
Оформлення Заяв на Лотерію Зеленої Картки
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (2№42) 387-8683 • (2№42) 228-3029

КАРДІОЛОГ
ПЕТРО ЛЕНЧУР, MD, FACC

Board Certified: Cardiovascular Disease, Interventional, Nuclear Cardiology and Internal Medicine.
Єдиний україномовний „Interventional" кардіолог в NY і NJ.
НОВІ КАРДІОЛОГІЧНІ ЦЕНТРИ
Всі основні обстеження проводяться в двох зручно розміщених сучасних офісах

776 E. Third Ave. Roselle, NJ 07203 (908) 241-5545	1432 Hylan Blvd. Staten Island, NY10305 (718) 351-9292

FATA MORGANA
Музика для всіх: весілля, забави, концерти, фестивалі і приватні прийняття.
*Тел. до Олексія: **(609) 747-1382** або e-mail ok1band@yahoo.com*
website:www.fata-morgana-band.com

МОЖНА НАБУТИ
ВІДЕО АПОН-2011
14-та РІЧНИЦЯ
НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ - КОНЦЕРТ
НА МАЙДАНІ - КИЇВ, 24 СЕРПНЯ 2005
Ціна 25 дол., 1 касета в подарунок
Apon Record Company
P. O. Box 3082, Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

KOZAK CONSTRUCTION, Co.
Ремонтуємо і перероблюємо хати, помешкання, пивниці, паркети, кафлі, шідрак, шпахлювання, малювання.
Тел.: (201) 437-3227 • (646) 279-1910

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983

- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220
ECONOMY AIRLINE TICKETS FROM USA TO
KYIV, LVIV, ODESA and WARSAW
Restrictions Apply

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:

- **книжки (в твердій і м'якій оправах)**
- **журнали (з експедицією, або без)**
- **канцелярійні друки**
- **весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)**

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

Понад 30,000 читачів тижнево дивиться на реклями!
ОГОЛОШУЙТЕСЯ! ЦЕ ПРАЦЮЄ!

KARPATY
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY
Export • Import Ltd.
KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road, Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: nsemczys@aol.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!